

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 427 / Tîrmeh 2017

Gün 14 Temmuz direniş ruhuyla Rêber Apo'yu özgürleştirme günüdür

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu şehitlerini minnetle andığımız bir Temmuz ayında daha Kürdistan ve Ortadoğu'nun kaderini değiştirecek büyük hamlelerin sahibi olan partimiz PKK ve dayandığı halk gerçeği direnişini her alana yayarak sürdürmektedir.

Bu direnişin yaratıcısı ve sürdürücüsü Önder Apo, 18 yılı aşkın bir süredir İmralı Sistemi'ne karşı verdiği mücadeleyle adeta başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına; egemenlere, sömürgecilere, faşist diktatörlüklere karşı nasıl direnileceğinin ve zafere nasıl koşulacağının rehberliğini yapmaktadır.

Büyük Ölüm Orucu şehitlerimiz Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek nasıl ki 35 yıl önce Önder Apo'ya, yarattığı ideoloji ve yoldaşlık sistemine inanarak uğruna ölünecek bir yaşamı bizlere miras bırakmışlarsa, bugün de bu miras Kürdistan sınırlarını aşarak Ortadoğu ve tüm insanlığa yol göstermekte, gelecek vaadetmekte, ayağa kalkarak demokratik uygarlığı doğduğu topraklarda yeniden yeşertmeye, inşa etmeye sevk ve teşvik etmektedir.

> 2-4

İmralı Sistemi'nin hedefi Öcalan'ın temsilini yaptığı Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmektir

Asrın Hukuk Bürosu

Hukuk camiasında tecrit bir işkence yöntemidir. Ama 2015 yılından bu yana uygulanan ve Öcalan ile birlikte aynı cezaevindeki diğer üç mahpusun da dışarıyla haberleşme ve iletişim de dahil tüm bağının koparılması anlamına gelen mutlak tecrit ise yetkililerin deyimiyle 'diri diri İmralı'ya gömme' anlamına gelmektedir.

Bu da işkencenin en vahşi halidir. OHAL halinde bile ihlal edilmemesi gereken işkence yasağı ihlal edilmektedir. Son tahlilde işkence insanlığa karşı bir suçtur ve bu suç da İmralı'da sistematik olarak işlenmeye devam etmektedir.

> 19-21

Kadınlar öncülük düzeyinde inşa çalışmalarına en ön safta katılmalıdır

Evîndar Ararat

Kürdistan kadını gerilla mücadelesi ile oldukça güçlü bir özgüven oluşturmuştur. Bu durum silahlı mücadele yürüten kadın açısından da, içinden çıktığı halk gerçeği açısından da geçerlidir. Serhildanlarda kadınlar öncülük ettikçe erkekte de cesaret gelişmiş, daha fazla sokağa akmış, düşmanla mücadele etmiştir. Kadının cesareti bu anlamda daha geçişkendir, akışkandır. Kadınların topluma verdiği ölçü, çıtayı sürekli yükseltmiş ve bir doğrultu kazandırmıştır.

Kadın, militanlık ölçülerini yükselttikçe Kürdistan Devrimi de aşama yapmıştır. Kürdistanlı kadınlar çok ciddi bir algı değişikliğini inşa etmiştir. İşgalci, tecavüzcü orduya darbe vurmak, erkekliğe darbe vurmaktır. Kürdistanlı kadınlar bunu başarmıştır.

> 22-23

Faşizmin demokratik alternatifi HBDH'dir

HBDH Genel Konseyi

Temmuz'dan Eylül'e gün gün 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi

> 9-10

14 Temmuz direnişçilerinin anılarına ve vasiyetlerine bağlılığın gereği, zaferi kesinleştirmektir

Rêber Apo'nun 14 Temmuz 1991 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Eylem büyüktür, karar ise; "Biz PKK'den vazgeçmeyeceğiz" tarzında somuttur. Bunun ikinci adımı, önderlik denilen olaydır. Bu, yoldaşlık olayından da vazgeçmeyeceğiz demektir. Direnişin içeriğini biraz daha açarsak; dışarıdaki eylemin güçlü bir muhtevası, oldukça güçlü bir tutumun şekillenmesi söz konusu olmasa da, bu, insanlığı ve özgürlüğü onda gören bir tutumdur.

Artık herkesin geri çekilmeye başladığı, kimsenin sahip çıkmaya cesaret edemediği böyle bir günde, "Biz böylesine bir eylemle bu hayatı ortaya koyuyoruz; sözümüz, kararımız budur, şahsınızda yürütülen savaş da budur" dediler.

> 14-18

Berxwedana 14'ê Tîrmehê fêmkirin û naskirin wê di têkoşîn çalakî û jiyanê de serkeftinê ava bike

Rûken Garzan

Berxwedana 14'ê Tîrmehê ev zîhniyeta dagirkerî ya teslîmiyetê parçe kir û hemû bê wate kir. Vî rihê berxwedanê teslîmiyet şikand û rihekî wisa da gel û bi giştî li Kurdistanê, li dora fikra Apocî kombûnek da çêkirin. Em çiqasî mezin bibin, derfetên me çêbibin jî dema ku ev rih lewaz bibe em bi ser nakevin.

Li her derê dijmin êrîşî vî rihê pêşengtiyê dike. Bi dehan caran bi balefiran lê jî bixe, bêje min tine kir jî ev rih wê ji nû ve PKK'ê biafirîne. Ango tunekirina vî rihî ne gengaz e, êdî di nav civakê de kokê xwe berdaye û her tim xwe nû dike. Vî rihî bi xwe re fikrek, zanistek, baweriyek, felsefeyek derxiste holê û ya herî girîng jî jiyaneke azad bi xwe re dide avakirin.

> 11-13

14 Temmuz Direnişi Kürdistan Devrimi'nin tarzını yaratmıştır

Mustafa Karasu

14 Temmuz direnişçileri, zorun zoru koşulları olan Diyarbakır Zindanı'nda tarihi bir direniş ortaya koyarak, en zor koşullarda bile direnilebileceğini göstermiştir. Böylelikle birçok ilki başarmış, birçok geriliği kırmış ve birçok yetersizliği geride bırakmıştır.

Bu yönüyle Büyük Ölüm Orucu direnişçileri şahsında, bir diriliş ortaya çıkartılmıştır. Kürt'ü köleleştiren, yok olmasına neden olan özellikler yerle bir edilmiştir. Kürt'ü diriltecek, yaşatacak, özgür ve demokratik yaşama kavuşturacak özellikler kazandırmıştır. Bu açıdan Kürt'ün özgürlük ve demokrasi mücadelesini kazanmasını sağlayacak tüm imkanlar, doğrultu, yaklaşım, duruş ve perspektif, 14 Temmuz direnişçileri tarafından Kürt halkına ve militanlarına verilmiştir.

> 5-8

14 Temmuz direniş geleneği AKP-DAİŞ faşizmini yerle bir edecektir

14 Temmuz 1982'de Büyük Ölüm Orucu kararını alanlar bu kararı salt bireysel bir karar olarak almamışlardı. Bir halkın özgürlük umudu olduklarının bilinci, sosyalizmin tüm dünya ezilenlerine ulaştırılması ve yaşatılmasına duydukları inancın verdiği güç, irade, kararlılık ve ciddiyetle bu kararı aldıkları, direniş boyunca göstermiş oldukları her tavırdan, sarf ettikleri her sözden, aldıkları her nefesten anlaşılmaktadır. Bugün Ortadoğu'da bir direniş kültürü hala yaşıyorsa, bu büyük kahramanların canlarını insanlık adına siper etmelerinden kaynağını almaktadır.

Serxwebûn'dan

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu şehitlerini minnetle andığımız bir Temmuz ayında daha Kürdistan ve Ortadoğu'nun kaderini değiştirecek büyük hamlelerin sahibi olan partimiz PKK ve dayandığı halk gerçeği direnişini her alana yayarak sürdürmektedir. Bu direnişin yaratıcısı ve sürdürücüsü Önder Apo, 18 yılı aşkın bir süredir İmralı Sistemi'ne karşı verdiği mücadeleyle adeta başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına; egemenlere, sömürgecilere, faşist diktatörlüklere karşı nasıl direnileceğinin ve zafere nasıl koşulacağının rehberliğini yapmaktadır. Büyük Ölüm Orucu şehitlerimiz Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek nasıl ki 35 yıl önce Önder Apo'ya, yarattığı ideoloji ve yoldaşlık sistemine inanarak uğruna ölünecek bir yaşamı bizlere miras bırakmışlarsa, bugün de bu miras Kürdistan sınırlarını aşarak Ortadoğu ve tüm insanlığa yol göstermekte, gelecek vaadetmekte, ayağa kalkarak demokratik uygarlığı doğduğu topraklarda yeniden yeşertmeye, inşa etmeye sevk ve teşvik etmektedir.

14 Temmuz'un direniş ruhu denilen olay; bugün Ortadoğu'yu kasıp kavuran savaş ortamında, salt kendi öz gücüne ve halk desteğine dayanarak kahramanlık destanları yazan; ezilenlerin, yoksulların, kadınların, gençlerin umudu olan demokratik sosyalizmi ete kemiğe büründüren PKK'nin gösterdiği direniş çizgisiyle yeni anlamlar kazanmakta, büyümekte ve yayılmaktadır. Bir avuç insanın başlattığı bu destansı direniş eğer bugün milyonları, bir çok halkı, farklı kültürleri ve inançları bir araya getirebiliyorsa, birlikte mücadele eder, direnir, örgütlenir ve geleceği yaratır duruma getirebiliyorsa bu, 14 Temmuz direniş ruhunun her türlü baskıya, yok etme, katletme saldırılarına rağmen yaşatılıyor olduğunun göstergesidir. 14 Temmuz 1982'de Büyük Ölüm Orucu kararını alanlar bu kararı salt bireysel bir karar olarak almamışlardı. Bir halkın özgürlük umudu olduklarının bilinci, sosyalizmin tüm dünya ezilenlerine ulaştırılması ve yaşatılmasına duydukları inancın verdiği güç, irade, kararlılık ve ciddiyetle bu kararı aldıkları, direniş boyunca göstermiş oldukları her tavırdan, sarf ettikleri her sözden, aldıkları her nefesten anlaşılmaktadır. Bugün Ortadoğu'da bir direniş kültürü hala yaşıyorsa, bu büyük kahramanların canlarını insanlık adına siper etmelerinden kaynağını almaktadır. Yoksa sömürgecilerin, faşist diktatörlüklerin, zulümkarların insafına kalmış bir Ortadoğu'da halklar lehine yaprak dahi kımıldayamayacağını bilmek için alim olmaya gerek yoktur. 35 yıl önce Diyarbakır'da başlayan direniş 1984'te nasıl gerilla hamlesine dönüşmüşse, bugün gerillanın Ortadoğu'nun yaşamında ve geleceğinde bu kadar etkili olmasında da belirleyici olmuştur. 12 Eylül darbecileri şahsında Türk faşist diktatörlüğü 35 yıl önce nasıl Kemaller, Hayriler, Akifler ve Alilerin karşısında yenilmişse bu faşist diktatörlüğü kuran, destekleyen ve bugüne kadar getiren kapitalist modernite sistemi de bugün direnen Kürdistan ve Ortadoğu karşısında yenilmektedir, yenilmeye mahkumdur.

14 Temmuz Direnişi bizlere faşizme karşı direnişin tarzını öğretmiştir

Bir avuç devrimcinin o gün ektiği direniş tohumunun, bugün Kürdistan'ın her yerinde Kürt'ü imha etme amacıyla her türlü saldırı ve vahşeti uygulayan AKP-MHP faşizmi karşısında nasıl destansı bir direnişe dönüştüğünü gün be gün görmekte, yaşamaktayız. İşgalci TC faşizmi 1983 yılında gerçekleştirdiği ilk sınır ötesi işgal operasyonundan 16 Haziran 2017'de yaptığı son harekata kadar her seferinde yenilgiyi tatmış, karşısında PKK'nin direniş kalelerini bulmuş ve bu kaleler karşısında dayanamayarak yıkılmıştır. İşgalci Türk ordusuna karşı 23 gün devam eden son Zap Direnişi, her günü eylemlerle dolu dolu geçen apayrı bir kahramanlık destanına dönüşmüştür. 2008 yılında ancak 9 gün direnebilen Türk faşist rejimi, bu defa yüksek teknoloji ürünü askeri araçlarını bölgeye yığmasına rağmen gerillanın direnişi karşısında ancak 23 gün dayanabilmiştir. Bu destansı savaşı ilerde tarih ayrıntılarıyla yazacaktır. Bizim bugün sonuç çıkaracağımız yönü; saldırı konseptini tüm Kürdistan sathına yaymış olan Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlük rejiminin en ağır yenilgilerinden birini yaşamış olduğu gerçeğidir. Çatışmalarda ölen 142 askerin onlar için bir şey ifade etmediği aşikar olmasına rağmen, Tendurek'ten Zap'a, Botan'dan Dersim'e girdikleri her savaşta verdikleri kayıplar faşist sistemin yaratmaya çalıştığı korku duvarlarında açılan birer gedik olmakta, sonunun yaklaştığı da bu yıkıntıya dönüşen duvar kalıntılarından anlaşılmaktadır. Direniş geleneğini bulunduğu her yerde örgütlülüğe, eyleme dönüştürme iradesini gösteren PKK eğer bugün insanlığa umut olabilmiş ve Ortadoğu'nun karanlık perdesini yırtarak güneşin yeniden doğuşunu sağlatabilmişse bu 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nden aldığı güçledir, direniş mirasıyladır, iradeyle ve zafer kararlılığıyladır.

24 Temmuz 2015'te başlattığı topyekun imha konseptini sürdüren AKP-MHP faşist güruhu, topyekun imha saldırısı karşısında topyekun direnen halk gerçekliğini bulunca saldırıların dozajını arttırmış, hiçbir ahlaki, insani, vicdani ve dini ilkeye uymayarak, adeta bir ölüm makinesi haline gelerek Kürt'ün varlığını yok etmeye ant içmişçesine savaşı büyütmüştür. 24 Temmuz topyekun imha konseptinin üzerinden geçen iki yıl ardından bugün gelinen noktada karşımıza çıkan gerçek şu olmaktadır: Kapitalist modernite sistemi tarafından Lozan ile kuruluşu onaylanan ve desteklenen TC, o gün nasıl ki Kürt inkarı ve imhası üzerinde bir ulus-devlet modeli inşa etmişse, bugün de aynı uğursuz amaç ve hayalin peşinden koşmaktadır. 95 yıldır sürdürdüğü tüm saldırıların karşısında bir an bile yılgınlığa düşmeyen, bin yılların ana topraklarında yaşayan kadim Kürt halkı artık eskisi gibi zayıf, örgütsüz, öncüsüz, gelecek perspektifinden yoksun değildir. En zor yıllarını örgütsüz kaldığı, ulusal ve toplumsal sorunlarına kolektif çözümler üretemediği yıllarda yaşayan Kürt halk gerçekliği bugüne gelindiğinde başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya insanlığına Demokratik Modernite'nin bayraktarlığını yapabileceğini ispatlamıştır. Sykes-Picot Antlaşması ile aralarında imzaladıkları anlaşma ardından Lozan ile bunu 'resmiyete' kavuşturan emperyal güçler ve yeni oluşturdukları TC ulus-devleti, Kürt'ü diledikleri gibi parçalayabileceklerinin, yok edebileceklerinin, varlığını ortadan kaldırabileceklerinin hesabı içindeydiler. 95 yıl önce yapılan bu planlama için denenmedik yol, verilmedik vaat, uygulanmadık yol ve yöntem kalmadı. Halklar cenneti Ortadoğu'yu paramparça ederek sahte sınırlarla böldüklerini zanneden emperyal ukalaların bugün karşılarında duran gerçek ise bambaşkadır; 95 yıl önce karanlık odalarda, gizli toplantılarla çizdikleri haritaların ve yok edilmesine ferman verdikleri halkların hiç de onların düşündüğü gibi bir sona evrilmediğini görmekte ve bunun şokunu yaşamaktalar.

Bu topraklarda gelişebilecek yegane çözüm bu topraklara ait olan çözümdür

Birinci, İkinci ve bugün devam eden Üçüncü Dünya Savaşlarıyla elde etmek istedikleri hegemonyanın aslında hiç de umdukları biçimde gelişmediği, sürekli sistem içi krizler ve dip dalgalarla hırpalandıkları, yıprandıkları ve çıkış aradıkları artık herkesin malumudur. Lozan ile birlikte hayal ettikleri dünyada ne Kürt'ün esamesi okunacaktı ne de 22 parçaya böldükleri Arap halkı isyan ederek başkaldıracaktı. Ancak emperyal cühela takımının evde yaptığı hesap çarşıya uymadı. Kadim halkların bin yıllardır sürdürdükleri bağımsızlıkçı ve özgürlükçü Demokratik Modernite kültürü, yine planları bozdu ve bugün yeniden ayağa kalkarak hak ettiği ışıklı ve altın günlerine doğru kararlıca ilerlemektedir. Bu direnişe öncülük yapan PKK, hesap bozan tarzıyla, halkların hesabına uyan gelecek tasavvuru ile bir kez daha göstermiştir ki; Ortadoğu'da bir yaşam olacaksa bu Demokratik Ortadoğu-Özgür Kürdistan şiarında özetine kavuşan Demokratik Konfederal sistem ile olacaktır. Bunun dışında dıştan her türlü emperyal saldırı ve plan, içten her türlü faşist diktatöryal baskı bu topraklarda tohuma durmamakta ve tutmamaktadır. Bu topraklarda gelişebilecek yegane çözüm, yine bu topraklara ait olan çözümdür; halkların sahte sınırlara bakmadan özgür ve bağımsız yaşayabildikleri, kadının toplumun yarısından fazlası olduğu gerçeğinin yeniden canlandığı, gençliğin yaşamın yürütücü ve temel dinamiği olduğu, tüm inanç ve kültürleriyle bin bir renkli Mezopotamya ve Ortadoğu coğrafyası yine insanlığa ana beşiklik kaynağı olacağı günlere doğru adım adım ve kararlıca yürümektedir. Bu kararlılığı bugün büyüten, doğru bir hatta yürümesi önünde örnek duruş sergileyen Apocu hareket ve onun yarattığı kültür yeni bin yılda Ortadoğu'yu halkların özgürlük bin yılı haline getirecektir.

AKP-MHP faşist diktatörlüğü, ilan ettiği OHAL ile yıkılmayla yüz yüze bulunan TC'yi son bir çırpınışla ayakta tutmaya çalışıyorlar. Bu kadar iç ve dış bunalımın sürdüğü bir sistemde OHAL ilan ederek varlığını sürdürmenin imkanı yoktur. İnkar ettiği, kabul etmediği ne varsa durduğu yerde dururken, sistemlerini kurmak isteyen bu yeşil renkli faşist güruh her gün iç çelişkilerle, dış baskılarla, toplumsal dinamiklerin dayatmasıyla sarsılmaktadır. Toplumu, oluşturduğu faşizan sistemle manipüle etme, kandırma, aldatma yolu dışında başka bir çaresi kalmayan faşist rejimin tüm saldırıları ve baskı araçları boşa çıktıkça, toplumsal direniş büyüdükçe, yaşadığı deprem daha da şiddetlenmekte, yıkımın eşiğine doğru sürüklenmektedir. Kürtlere, farklı halk topluluklarına, farklı inançlara, farklı düşünenlere, farklı bir yaşam tarzını benimseyenlere, değişimden, demokrasiden yana olanlara baskı uyguladıkça toplumu kutuplaştırmaktadır. Örgütlediği

Hüdapar-Hizbullah gibi Kürt katili çeteleri Kürdistan'da destekleyerek, besleyerek medet ummakta ve hiçbir toplumsal bağı bulunmayan bu köksüz yapılar üzerinden korku salacağını düşünecek kadar akıl ve izandan uzaklaşmıştır. Onuru ve iradesi kırılmış ordu gücünün yerine ikame etmek istediği sivil görünümlü faşist çeteleri silahlandırmakta, bunlarla da kendini koruyacağını düşünecek kadar gerçeklikten kopmuş bulunmaktadır.

Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı toplumsal öfke büyüyor

Tekçilik silahının tutukluk yaptığını, artık istediği hedefi vuramadığını görmektedir. Bunun için toplumu yönlendirmenin birincil aracı haline gelmiş olan medyayı alabildiğine baskılayarak yönlendirmekte, bu araç üzerinden kendine yer yapmaya, kalıcılaşmaya çalışmaktadır. Ancak hem 7 Haziran seçimlerinde hem referandumda hem de CHP'nin başlattığı ancak toplumsal kesimlerin iktidar karşıtı eylemine dönüşen yürüyüşle de görülmüştür ki, hayal ettikleri türden bir Türk halk gerçekliği yaşamıyor Türkiye'de. Bir iktidar hastalığı olan, kendini dev aynasında görme hastalığının yanı sıra bir de narsist özellikler gösteren Erdoğan-Bahçeli faşist güruhunun bir toplum okuma metodu olmadığı gibi toplumu kale almayan duruşlarıyla hitap ettikleri tek kitle, cahil cühela takımıdır. Toplumun çok küçük, aslında çürütülmüş bir kesimine tekabül eden bu yapı, olabildiğince iktidar sistemi etrafında kümelenmiş, rantla beslenen, kirli ilişkilerle özünden boşalmış, toplumsal ve inanç gerçeğinden kopmuş her an nereye savrulacağı belli olmayan bir duruş sergilemektedir.

AKP-MHP faşist devleti saldırılarla, soykırımcı politikalarla tüm muhalefeti, Kürtleri, Alevileri, kadınları, gençleri, aykırı olan tüm sesleri ve kesimleri sindirmeye, bastırmaya, teslim almaya ve iradesini kırmaya çalışıyor. Fakat toplum asla kendi bünyesine, yapısına uymayanı yani demokratik olmayanı kabul etmez, buna bir şekilde tepkisini gösterir. İçten içe sürekli kaynayan bir kazan, her an patlamaya hazır bir bomba haline gelir.

AKP-MHP faşist devleti saldırılarla, soykırımcı politikalarla tüm muhalefeti, Kürtleri, Alevileri, kadınları, gençleri, aykırı olan tüm sesleri ve kesimleri sindirmeye, bastırmaya, teslim almaya ve iradesini kırmaya çalışıyor. Fakat toplum asla kendi bünyesine, yapısına uymayanı yani demokratik olmayanı kabul etmez, buna bir şekilde tepkisini gösterir. Bu baskılar, silahlı-silahsız saldırılar, taciz ve tecavüzler, çocuk istismarları arttıkça faşist rejime karşı öfke ve tepki büyür. İçten içe sürekli kaynayan bir kazan, her an patlamaya hazır bir bomba haline gelir. Toplum en ufak bir fırsatını bulduğunda da bu bünyesine uymayan hastalıklı sisteme duyduğu öfkeyi kusar, onu bünyesinden atar. Sokaklarda, şehirlerde, yaşadığı her yerde, kadını erkeğiyle bu faşist sistemi alaşağı etmek için ayağa kalkar. Referandumda ve geçtiğimiz günlerde gerçekleşen yürüyüşte milyonların bir araya gelerek tepkilerini ortaya koymalarının CHP ile bir alakası yoktur. Bırakalım topluma öncülük yapmayı, iki cümleyi kuracak, iki soruna çözüm üretecek, bunlardan birini gerçekleştirecek bir iradi duruşa dahi sahip olmayan CHP gerçeği, bu toplumsal enerjinin sisteme karşı bir kanala akmaması için öne sürüldü ve AKP-MHP faşizminin ömrünü uzatmak için koltuk değneği rolü oynatıldı. Olayın gerçeği böyledir. Fakat beklenmeyen düzeyde faşist sisteme karşı bir tepki ortaya çıkınca, Erdoğan-Bahçeli faşist rejimi de OHAL'le bu gerçeğin üstünü örtme çabasındadır.

Erdoğan rejimi DAİŞ'leşmiştir

Büyüyen tepki sadece Türkiye ve Kürdistan'daki muhaliflerce dillendirilmiyor, aynı zamanda uluslararası alandan da artan bir şekilde tepki geliyor. Ortadoğu'da içine girdiği kirli ulus-devlet ilişkileri dahi TC rejimine karşı tavır almakta, iç kamuoylarında Türkiye karşıtlığı git gide büyümektedir. Ortadoğu'nun gericilikte Türkiye ile aynı saflarda duran ülkeleri bugün çıkar çatışmasından kaynaklı olarak Türkiye'ye açıktan tavır almakta, hatta Katar'a uygulanan ambargonun aynısının Türkiye'ye de uygulanması gerektiğini yüksek sesle dile getirmektedirler. Erdoğan'ın Katar ile kurduğu ilişkinin DAİŞ yenildikçe ayyuka çıkması, sıranın kendisine geldiğinin de ön belirtileri olmaktadır. Katar kendini ödediği diyet üzerinden 'temize' çıkarmaya çalışırken, ciddi bir ekonomik buhran yaşayan TC'nin böyle bir durum karşısında yapabileceği pek bir şeyi yoktur. DAİŞ'i ve diğer çete örgütlenmelerini alabildiğine, her yönüyle desteklemekten imtina etmeyen Erdoğan faşist rejimi uluslararası desteğini de kaybettikçe ve desteklediği DAİŞ, Kürtler ve Suriyeli demokratik güçler tarafından yenilgiye uğratıldıkça daha fazla köşeye sıkışmakta ve hırçınlaşmaktadır. İhvan ideolojisini benimsediğini iddia eden Erdoğan rejimi ve şürekası git gide DAİŞ'le yakınlaşmış, ilişkileri geliştikçe de DAİŞ'e bel bağlar pozisyona gelmiş hatta DAİŞ'leşmiştir. İhvan fikrini aşan ve radikal Selefiliğe kayan davranışlarının altında yatan neden budur. DAİŞ'in Ortadoğu'da hamle yaptıkça kendisine siyasal alan açılacağını hesaplayarak bu ortaklığa soyunan faşist Erdoğan, ilk açığını, Mûsil büyükelçiliği baskınında göstermiş olduğu tavırla ortaya koymuş, DAİŞ yayıldıkça kendisinin güçlü hissetmeye başlamıştır. Şengal, ardından Kobanê saldırıları ile Kürt düşmanlığında ne kadar sınır tanımaz bir hal aldığını dünyaya açıktan sergilemekten çekinmemiştir. DAİŞ'in bunca Kürt düşmanı olmasının, bunca açıktan Kürtlere saldırmasının altında yatan ana neden; Erdoğan ile kurgulanan yeni yeşil faşist Türkiye modelidir.

Rojava Devrimi'nin 5. yıldönümünde sömürgeci ve soykırımcı AKP iktidarının Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu hedef göstermesi, bu devrimsel çıkışın Ortadoğu'da bir demokratik devrim hamlesi olması nedeniyledir. Demokratik Ulusa dayalı olan bu model, Türkiye'de AKP iktidarının tekçi ve faşist zihniyet ve pratiğini tarihin en lanetli yeri olan soykırımcılar mezarlığına göndereceği için bu kadar saldırmaktadır.

1970'lerin sonunda ABD tarafından tasarlanan ve 'Ilımlı İslam', 'Yeşil Kuşak' adıyla piyasaya sürülen proje, Türkiye'ye 1980 Darbesi'yle uyarlandı ve uygulamaya konuldu. O günden bu güne sistemli olarak geliştirilen, topluma yedirilmeye ve kabul ettirilmeye çalışılan bu tehlikeli politika kısmen meyvelerini Erdoğan'ın iktidara taşınmasıyla vermeye başlamıştır. Ortadoğu'ya rol-model arayışlarının bir ürünü olan projenin gelmiş olduğu aşama özü itibariyle gerçeğini yansıtmaktadır. Yani burada ifade edilen 'Ilımlı' kelimesinin ılımlılıkla bir ilgisinin olmadığı aksine örgütlendikçe ve güç haline geldikçe radikalleştiği, çevresini yok etme arzusuna girdiği ve 'cihat' kavramını da kullanarak yayılmacılığa yöneldiği anlaşılmaktadır. Bundandır ki, AKP'nin DAİŞ'leştiği sıkça ifade edilmektedir. DAİŞ'leşme salt DAİŞ'e destek olma anlamına gelmemekte, DAİŞ'in öngördüğü toplum-yaşam modeli bugün AKP iktidarı eliyle Türkiye'de topluma yedirilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye-Katar ilişki-ittifakı, oluşan Sünni bloklaşmanın bir yansımasıdır. Suudi ve Mısır'ın başını çektiği ve Katar'a ambargo uygulamak üzerinden ilk pratiğine soyunan bu ülkeler, TC'ye de tavır alma, ambargo uygulamayı tartışmakta, uluslararası alanda bu fikirlerini dile getirmektedirler. Çıkmazda olan faşist Erdoğan-Bahçeli ve çevresi, yeni oluşan bu yapıda bir yer bulamadığı gibi, ittifak ve ilişki sistematiğine İran ve Rusya ile devam etmek istemektedir. Ancak Astana görüşmelerinden de anlaşıldığı kadarıyla bu ilişki de Rusya ve müttefiklerinin Türkiye'den istediğini koparmasının bir aracı haline getirilmiştir. Türkiye battıkça, etrafta bu batıktan mal kotarmaya çalışanlar elbette çok olacaktır. Uluslararası sistem yani kapitalist modernite bugün her ne kadar Türkiye'yi ayakta tutmaktan yana tavır sergilese de, her pratiğiyle batağını derinleştiren Erdoğan-Bahçeli rejiminin Türkiye'yi sürüklediği nokta, Ortadoğu'nun içinde bulunduğu durumdan farksız değildir. Savaşın ve kaosun Ortadoğu'ya bu kadar sirayet etmesini burun kıvırarak karşılayan AKP-MHP faşist diktatörlüğü, kendisinin de bu batağın tam orta yerinde durduğunu görememekte; faşizan, ırkçı, tekçi, kafatasçı yapısıyla hala kendisini eski Türki-Osmanlı geleneğinin mirasçısı zannetmektedir. Oysa ki gerçeğin böyle olmadığı pek yakında daha iyi anlaşılacaktır.

Rusya-Suriye hattında çakılıp kalan Türkiye'nin çıkmazları

Üçüncü Dünya Savaşı'nın en şiddetli yaşandığı alan Kürdistan'dır. Bu savaş neredeyse Kürdistan merkezli yürütülüyor denilebilir. Savaşın sonuçları da doğal olarak Kürdistan'ı etkilemekte, Kürdistan'daki devrimci gelişme ve duruş da savaşın seyrini, savaşan tarafların durumunu etkilemekte, belirlemektedir. ABD ve İran arasında süren savaş ve çelişki durumu yavaş yavaş taraftarlarını da netleşmeye götürüyor. Trump yönetimiyle ABD, İran'a açıktan tavır almasına rağmen Ortadoğu'da kurguladığı emperyal sistem ve modeli uygulama gücünden uzaktır. Mûsil'in DAİŞ'e neredeyse savaşılmadan teslim edilmesi ardından geçen iki yıllık süre boyunca hiçbir etkili müdahalede bulunmayan ABD, İran'ın sahaya inmesi, milis güçleri olan Heşd-i Şabi ile savaşa ağırlığını koyması ardından savaşa hava saldırıları gibi sınırlı bir katılımla yetinmek zorunda kaldı. Daha hamlesel olan İran, hem 9 aylık savaş sonucunda Mûsil'in DAİŞ'ten temizlenmesine önayak olurken hem de Suriye'de rejim adına belirli alanlarda ilerlemeye devam etmektedir. Özellikle Reqa-Dêrazor hattında ilerleme çabaları Doğu Suriye'de savaşın önümüzdeki dönemlerde seyrine etki edecek düzeydedir. Batı'da ise Hizbullah güçlerinin Arsal kenti ve Kalamun bölgesini El Nusra'dan alması, dengelere yeni bir seyir katmıştır. Türk özel savaş güçlerinin de bir dönem desteklediği El Nusra bu bölgede irtifa kaybederken İdlib'te ise daha karmaşık bir durum yaşanmaktadır. Türkiye'nin desteklediği, ABD ve Suud destekli eğitip-donatılan çete grupları, Türkiye'nin sağa sola yalpalayan Suriye politikasının bir tezahürü olarak kendi aralarında bölünüp parçalanma yoluna girdi. Şehba bölgesinde konumlandırdığı gruplardan umduğunu bulamayan Türk faşist rejimi, İdlib sözkonusu olduğunda, Rusya ile içine düştüğü çelişkilerin bedeli olarak taraflar arasında gidip gelmeye başladı. Kah El Nusra'yı destekledi, besledi, kah Ahrar-u Şam'ı desteklemekten beis görmedi. Bugün gelinen aşamada Kuzey Suriye'de özgürlük güçlerinin hamleleri karşısında pusulasını şaşıran Erdoğan-Bahçeli ikilisi gündemi her ne kadar Kudüs'teki İsrail saldırılarıyla belirleyip yönlendirmeye çalışsa da, etkinliğini yitirmiş durumdadır. Rusya-Suriye'nin hedef menziline girmiş olan bu iki yapı kendi aralarında güç ve çıkar çatışması yürütüyor gibi görünse de Türkiye destekli Ahrar-u Şam ve Suud destekli El Nusra arasında süren bu çatışmalar özü itibariyle bölgesel güç dengelerinin yeni yansıması gibi durmaktadır. Ahrar çetelerinin İdlib'te etkin oldukları alanlarda El Nusra'nın saldırıları karşısında ağır darbe yemesi, Türkiye'nin günlük değişen tutarsız politikası ile Rusya-Suriye hattına adapte olma çabasının bir sonucu olmaktadır.

Ortadoğu'da yaşanan sorunlara tek çözüm Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu modelidir

Bölgede bulunan ve dışardan vekaleten savaşa dahil olan tüm güçlerin belirli bir etkinlik oluşturmak istedikleri Suriye'de durum böyleyken Kuzey Suriye Federasyonu ise en istikrarlı, kararlı yürüyüşü sergileyen bölge konumundadır. Önder Apo çizgisinde gerçekleşen Rojava Devrimi 5. yılını doldururken Ortadoğu devriminin de nasıl gelişeceğine ışık tutmaktadır. Ortadoğu'ya sonradan aşılanan milliyetçiliğe, mezhepçiliğe ve dinsel fanatizme karşı halkların ve kültürlerin baharı anlamına gelen Rojava Devrimi, dayandığı Demokratik Ulus ve Demokratik Konderalizm sistemiyle Kürdistan Devrimi'ne de Ortadoğu devrimi kılmaya en yatkın proje olduğunu ispatlamış, bu anlamda halklardan ve topluluklardan aldığı destek ve onayla inşa çalışmalarını sürdürmektedir. Ortadoğu'da yaşanan sorunlara derman niteliğindeki tek proje Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu modelidir. Kuzey Suriye Federasyonu bünyesinde Araplar, Kürtler, Asuri-Süryaniler, Türkmenler, Çeçenler, Êzidî, Alevi, Şii, Sünni, İsmaili tüm inanç ve etnik topluluklar, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bünyesinde demokratik özerklik sistemi ile bir arada, ortak bir yaşamı paylaşmaktadır. Bu proje sayesinde Batı menşeili, Ortadoğu'ya emperyal ve sömürgeci güçler eliyle yedirilen milliyetçilik, mezhepçilik ve fanatik dincilik artık son bulacak, Ortadoğu tarih boyunca insanlığa yaptığı beşiklik görevini, günümüz dünyasıyla gerçekleştireceği sentezle, Ortadoğu Rönesansı'nı yaşayarak, yeniden ayağa kalkacak ve güneş yeniden Doğu'dan doğacaktır. Önder Apo'nun kadın eksenli paradigması sayesinde Ortadoğu yeniden anacıl toplum günlerindeki gibi toplumsallığıyla insanlığa hizmet edecek, kültürel ve doğal zenginlikleriyle Demokratik Sosyalizm'in doğal toplumla birlikteliğinin yaşayan örneği haline gelecektir. Kadının yok sayıldığı, hiçleştirildiği gerici, erkek egemenlikli sistemlerin karşısında, kadının öncülük misyonunu oynadığı, yaşamın her alanında en aktif bir şekilde hem üretici hem yönetici hem de yaratıcı olarak yer aldığı Ekolojik-Demokratik Kadın Özgürlükçü Paradigma sayesinde yaşam Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yeniden yeşerecektir. Dünya yoksullarına, yok sayılmışlarına, yok edilmek istenenlerine, farklılıklarıyla yaşamak isteyenlerine yeni bir kapı aralayan Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, Ortadoğu Demokratik Konfederalizm'inin de mihenk taşı olacaktır.

Rojava Devrimi'nin 5. yıldönümünde sömürgeci ve soykırımcı AKP iktidarının Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu hedef göstermesi, bu devrimsel çıkışın Ortadoğu'da bir demokratik devrim hamlesi olması nedeniyledir. Demokratik Ulusa dayalı olan bu model, Türkiye'de AKP iktidarının tekçi ve faşist zihniyet ve pratiğini tarihin en lanetli yeri olan soykırımcılar mezarlığına göndereceği için bu kadar saldırmaktadır. Yalnızca AKP faşist diktatörlüğünü değil, bölgeye çöreklenmiş, her türlü baskı, zulüm ve katliam aracı haline dönüşmüş olan tüm iktidarsal yapılar da tarihin lanetliler mezarlığındaki yerlerini alacaklardır.

Faşist-soykırımcı AKP-MHP diktatörlüğü daha önce de defalarca denediği Kuzey Suriye Federasyonu'na saldırılarına bir yenisini Efrîn ile tekrarlamak istemektedir. Tarihten ders çıkarmamış ve bölgenin yapısını tanımıyor olacak ki, Efrîn'in Rojava'nın diğer bölgelerine benzemediğini bilmemekte, Efrîn'deki direnişçi ve mücadeleci toplumsal yapıyı tanımamakta ve saldırı planları yapmaktadır. Rusya ile içine düştüğü çelişkiler ardından verdiği tavizlerle bölgede yer ve konum elde etmeye çalışan TC faşist güçleri ve besleme çeteleri, bölge dengelerini de kullanarak Şehba bölgesine yönelik olarak gerçekleştirdikleri saldırılar ardından taviz kopardıklarını ve kazanım elde ettiklerini zannetmektedirler. Ancak görmedikleri bir gerçek var; Kuzey Suriye toplumsal yapısı tarih boyunca hem Kürtleriyle hem Arapları ve diğer halkları ile bir direniş ve isyan alanıdır. Baskıya boyun eğmeyen yapısı, bölgede gelişmiş tarihsel kültürel mirasın da getirisiyle birleşince bölge insanı bir direniş geleneğinin temsilcisi olmuştur. Farklı güçler tarafından defalarca işgale uğrasa da bu saldırıları asla kabul etmemiş, direnişçi yönünü her kim saldırmışsa göstermiş, gerektiğinde silahını kuşanarak isyan bayrağını dalgalandırmıştır.

QSD'nin Reqa hamlesi TC faşist rejiminin hesaplarını alt üst etmiştir

Reqa hamlesi ile Reqa şehir merkezinin yarısından fazlasını özgürleştirmiş olan Demokratik Suriye Güçleri-QSD,

bölge dengelerini, özellikle de TC faşist rejiminin çıkar ve hesaplarını alt üst etmiş durumdadır. Bu hamleyi önlemek için sınırsız tavizlere vererek ABD ve Rusya ile ilişkilerini tarihin en kötü seviyesine getirmiş olan TC, şimdi de Efrîn-Şehba hattında savaşı derinleştirmek istemektedir. Bu saldırı dalgasının ilerlemesi durumunda Reqa hamlesi de tehlikeye gireceği gibi savaşın seyrinde de ciddi değişiklikler gündeme gelebilir. Efrîn ve Şehba bölgesine yönelik Türk gerici sisteminin gerçekleştireceği bir saldırı durumunda Efrîn-Kobanê kantonlarının birleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu kapsamda Şehba bölgesini de içine alan Kuzey Suriye Federasyonu, Halep'e yönelik yeni hesapları ve planlamaları da gündeme taşıyacaktır.

İdlib'te desteklediği grupların güç kaybetmesi Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğünü deliye çevirirken, kırmızı görmüş boğa misali Efrîn'e saldırının fırsatını kollamaktadır. Her an saldırılarını daha üst bir boyuta çevirme tehdit ve hazırlıklarını yapmasına karşın, tüm girişimleri de fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Devrimci Güçlerin (Ceyş el Suwar) Eyn Daqnê'de püskürttüğü TC özel birlikleri ve besleme çeteleri ağır bir yenilgi alarak geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Bu saldırı dalgası ile birlikte Efrîn halkı da Türk saldırganlığını protesto amacıyla sokaklara dökülmüş, 14 Temmuz ruhuyla büyük protesto yürüyüşleri gerçekleştirmiştir. Bu yürüyüşlerde Önderliğe uygulanan tecriti de gündeminden düşürmeyen Efrîn halkını yalnız bırakmayan Kürdistanlılar da yaşadıkları her alanda, destek yürüyüşleri, protestolar ve açıklamalarla faşist Türk rejimi karşısında bir direniş kalesi misali durmuşlardır. Bu devrimci tutum karşısında sessizliğe bürünen AKP-MHP'nin besleyip desteklediği çete grupları, askeri anlamda hazırlıklarını halen sürdürmektedir. Bu anlamda Efrîn üzerindeki tehlike hala devam etmektedir. Efrîn'i kuşatma, daraltma, boğma girişimleri ve planları karşısında halkın direnişi ile karşılaştıkça planlamalarını 'güncelleme' yoluna gitmekte, düştüğü bataklıkta çırpınmaya devam etmektedir. Bu çırpınışlar yukarıda da belirttiğimiz gibi salt Efrîn'e saldırı veya işgal planıyla ilgili olmayıp asıl hedef beslediği ve desteklediği İdlib bölgesindeki çetelerini yeniden savaşabilir konuma getirme gayretindedir. Amaç Efrîn'i işgal gibi görünse de asıl ajandanın Kürt düşmanlığın ve Ortadoğu'ya açılacak tek bir kapıyı kotarmak olduğu aşikardır. Bu haliyle Ortadoğu ile sınır anlamında bir bağı dahi kalmama ihtimali yüksek olan AKP-MHP faşist diktatörlüğü panikle girmiş olduğu savaş alanında ne gibi bir hezimetle çıkacağı, hatta çıkıp çıkamayacağı belirsizliğini korumaktadır.

Kuzey Suriye Federasyonu dünya ilerici insanlığı için bir ilham kaynağı, çekim merkezidir

Kuzey Suriye Federasyonu coğrafik olarak savaşın en şiddetli yaşandığı alan olmasının yanı sıra, toplumsal yaşamın yeniden örüldüğü, inşa edildiği tek alandır. Bu anlamda tüm dünyanın gördüğü ve gözünün önünde cereyan eden tek devrimci-sosyalist yaşam alanıdır da. Toplum kendi ihtiyaçlarını köylerden mahallelere kadar kendisi tespit eder, kendisi örgütlenir, kendisi karar alır ve kendisi uygular-yapar bir pozisyona gelmiştir. Elbette ki zorlukları, pratik sorunları, engelleyici iç ve dış faktörler de söz konusudur ancak Önder Apo'nun Demokratik Ulus paradigması ekseninde yeniden hayat bulan Kuzey Suriye Federasyonu, bugün dünya ilerici insanlığı için bir ilham kaynağı, çekim merkezidir. Sosyalizme duyulan umut ve hasret farklı coğrafyalardan enternasyonalisti Rojava'ya çekmekte, burada yaşam komünal bir ruhla yeniden örülmektedir. Özsavunmadan toplumsal işlere-ilişkilere, ekonomiden kültürel yaşama kadar her alanda kadın eksenli paradigma ile inşa edilen Kuzey Suriye Federasyonu için; Ortadoğu'nun Rönesansı demek yerinde olacaktır.

Ortadoğu'da özgür Kürtlüğe karşı her alanda savaş yürüten AKP-MHP faşist koalisyonuna karşı mücadelede de demokratik-devrimci ittifakların geliştirilmesi önemli olmaktadır. Hiçbir hukuk ve kural tanımayan, her türlü saldırıyı, 'Ben yaptım oldu' edasıyla geçiştiren faşist diktatörlüğe karşı duruş da devrimci olmak durumundadır. Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de 20 Temmuz darbe peydahı ile estirilen faşist rüzgar karşısında toplum artık eskisi gibi bakmamakta, durmamaktadır. 15 Temmuz'da yaşananın aslında kontrollü bir darbe girişimi olduğu, ardından Erdoğan'ın karşı darbe ile faşist diktatörlüğün 2023 planları hayata geçirilmek için bunu fırsta çevirdiği bilinmektedir. Bu kapsamda da toplumun her kesimine yönelik saldırı dalgası estirilmektedir. Önce sesini en yüksek çıkaranlara karşı başlatılan bu saldırı ve yıkım dalgası şimdi sessizliğe gömülüp başını kuma gömenlere kadar dayanmıştır. Sessiz kalarak olanları bir anlamda yutmayı tercih edenler bugün faşizmin cenderesine düştüklerinde adalet ve demokrasi kavramlarını dillendirmekteler ancak geç kalmış bir çığlığın karşılığını yine sistemden beklemektedirler. Bunların dışında toplumun önemli bir kesimi, aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, kadınlar, gençlerin direnişçi ruhu hala dimdik ayakta durmaktadır. Geriye çeken, pasifist duruşlar ve eylem tarzına karşın gerçek direniş mevzisinin özsavunma direnişi tarzında örülmesi elzemdir. Faşizmin bugünkü saldırıları, toplumu toplum yapan değerlere yöneliktir. Toplumsal yapı parçalanmak, değerleri ayaklar altına alınmak, toplum hücrelerine kadar dağıtılmak istenmektedir. Sivas Katliamı'na karşı direnen Aleviler, Suruç Katliamı'na karşı bir araya gelen devrimci-sosyalist güçler ve Erdoğan darbesi karşıtı tüm antifaşist güçlerin bir araya gelerek oluşturacağı blok, faşizmi yerle yeksan edecektir. Bu potansiyelin var olduğu 16 Nisan referandumuyla göründü. Bunu daha da güçlendirecek, örgütleyecek olan ise devrimci, örgütlü güçler olmaktadır. Toplum böylesi bir saldırı altındayken hala sistem içi çözümler aramak, çözümü faşist diktatörlüğün yasalarından ve parlamentosundan beklemek gafleti yaşamak demektir. Çalınan ve yok sayılan oyları da eklediğimizde toplumun yüzde 60'ından fazlasına tekabül eden bu kesimi örgütleyerek, faşizme karşı özsavunmasını her alanda alması sağlanırsa faşist sistem yerle bir edilerek demokratik bir sistem kurulabilir. Salt Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin faşizmin kalesinde açtığı gedikler tek başına yeterli olmayacaktır. Toplum, kendi değerlerine yönelik saldırılar karşısında örgütlendikçe, kendini savundukça ve mücadele ettikçe faşist sistem yıkılacaktır. Legal siyasal alana da elbette bu dönem belirli bir rol düşmektedir. Topluma daha fazla ulaşan, toplumla daha sıkı bağlar kuran, çözümü de toplum içinde arayan, üreten bir öncülük sözkonusu olabilir. Ancak bunun dışındaki arayışlar, mücadele dinamiklerini geriye çekeceği gibi pasifist eğilimi de güçlendirecek, dolayısıyla sistemin değirmenine istenmeden de olsa su taşınmış olacaktır. Bu anlamda Bakurê Kurdistan'da toplumun her kesimine ulaşmak, örgütlemek, eğitmek; dönemin görevlerine uygun bir şekilde yeniden yapılandırılmış meclis ve komün faaliyetleri içerisinde yer almalarını sağlamak en temel görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu çalışmalar yapıldıkça yani halk örgütlendikçe mücadele var olacaktır. Önder Apo'nun da dikkat çektiği gibi, "Halk örgütlediğin kadar senindir." Bin yıllardır yaşadığımız topraklardan, ana ocağımızdan faşizmi söküp atmak, bu anlamda özgürlük tutkusunu büyütmek Kürt halkının bilincine ve tarihsel gerçekliğine hitap ederek örgütlemek kaçınılmaz ödevimizdir. Salt Kürt halkıyla sınırlı kalmadan Türkiye'deki tüm halklara ulaşmanın yol ve yöntemlerini, araçlarını bularak halka gerçekleri taşımak, ulaştırmak da devrimci duruşumuzun bir gereğidir.

Yasal mücadele adı verilen devlet içi, sistem içi çözümler veya tartışmalar yerine toplumun öz gücüne dayalı siyasal çözümleri ortaya çıkarmak, bu anlamda alternatif oluşturmak zorunludur. CHP'vari sistem içi çözümler elbetteki AKP-MHP faşizmini yıkmayacak tersine onu besleyen koltuk değneğine dönüşecektir. Bu tarz siyasetten kaçınmak, Türkiye'de iflas etmiş siyaseti doğru rotasına koymak gerekmektedir. İktidarı kendi tekelinde tutarak çözüm üretiyormuş gibi duran AKP-MHP faşizminin karşısına toplumcu, demokratik ve kadın eksenli politikalarla çıkmak, devrimci-demokratik çizginin de bir gereğidir. AKP-MHP faşist diktatörlüğünün Kürt soykırımı üzerinden ittifak kurduğunu; bunun onlarca örneğini; Sûr, Şirnex, Cizîr, Nisêbîn saldırıları, Roboskî, Suruç Katliamlarıyla ortaya koymak, halka doğruyu ve gerçeği anlatarak yaratılan sahte ve yalanla örülü havayı dağıtmak gerekmektedir.

Ulusal birlik çalışması tarihin bizlere emrettiği birinci görevdir

Ortadoğu'nun kaderine yön veren Apocu Paradigma'yı kendine rehber edinmiş güçlerin bugün önlerinde duran en temel gündemlerden biri de ulusal birlik çalışmasıdır. Kürtlerin varlık-yokluk mücadelesi verdiği günümüzde ulusal birlik tarihin bize emrettiği bir görevdir. Kürtlerin statü sahibi olup, olmayacakları yeni sistemin karakterini belirleyecektir. Eğer Kürtler statü sahibi olursa bu, yeni Ortadoğu sisteminin demokratik temeller üzerinde inşa edileceği anlamına gelecektir. Bu durumda sadece Kürtler değil, Ortadoğu'nun bütün ezilen halkları, sosyal kesimleri ve tüm kültürleri hak ve özgürlüklerine kavuşacaktır. Ama Kürtlerin böylesi bir statüden yoksun kalması halinde başta Kürtler olmak üzere bütün Ortadoğu halkları tıpkı Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda olduğu gibi büyük soykırım sistemine tabi tutulacaklardır.

Bugün Türk devleti liderliğindeki sömürgeci güçler, Kürtlerin Ortadoğu'da oynadığı stratejik rol, konum ve kazanımlarını ortadan kaldırmaya çalışmakta, uluslararası güçler ise bu kazanımları kendi siyasi projeleri temelinde kullanmak istemektedirler. Bu Kürtler için son derece tehlikeli ve talihsiz bir durumdur. Kürt güçlerinin siyasi parçalanmışlığı, sürekli olarak sömürgeci güçlerin Kürtleri yok etme arzularını beslemekte, hatta zaman zaman buna hizmet etmektedir. KDP'nin, Kürt soykırım saldırılarını temel politikası haline getiren AKP faşizmi ile kurduğu ilişki ve ittifak bugün ulusal birliği zehirleyen en temel etkendir.

Kürtlerin bugün dost veya düşman tanımlarını ele alırken tarihe doğru bakmak gerekmektedir. Ortadoğu'yu sömürgeleştirmiş, savaş alanı haline getirmiş tüm egemen güçler Kürtlerin parçalılığını kullanarak kendilerini varetmişlerdir. Bunun karşısında Kürtlerin asıl güç kaynağı Ulusal Birliktir. Kürtlerin mevcut siyasi, askeri ve diplomatik gücünün birleştirilmesi, herkes için akla hayale gelmeyecek büyük bir sinerji açığa çıkartacaktır. Böyle bir birliğin hem Kürtler hem de Ortadoğu açısından çok ciddi siyasi sonuçları olacaktır. Onun için mutlaka ulusal birliğimizi gerçekleştirerek Kürtlerin özgürlüğü ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesini hedeflemeliyiz.

Bu amaçla yürütülen çalışmalar Temmuz ayında oldukça yoğunlaştı. Başûrê Kurdistan'da önce 3. Ulusal Kürt Kadın Konferansı hazırlık çalışmaları yürütüldü. Kadın öncülüğünde ulusal birliğin öneminin bir kez daha vurgulandığı bu çalışma da göstermiştir ki, Kürtlerin özgürlük mücadelesine yön ve doğrultu veren Kürt kadınıdır, onun öncü rol ve misyonudur. KNK öncülüğünde uzun süre görüşmeleri yapılan Ulusal Birlik Çalıştayı da önemli bir emekti, önemli sonuçları oldu. Bu anlamda her iki çalışma da bizlere bir kez daha şunu net olarak göstermiştir ki, ulusal birlik çalışması tarihin bizlere emrettiği en birinci görevdir.

■■■

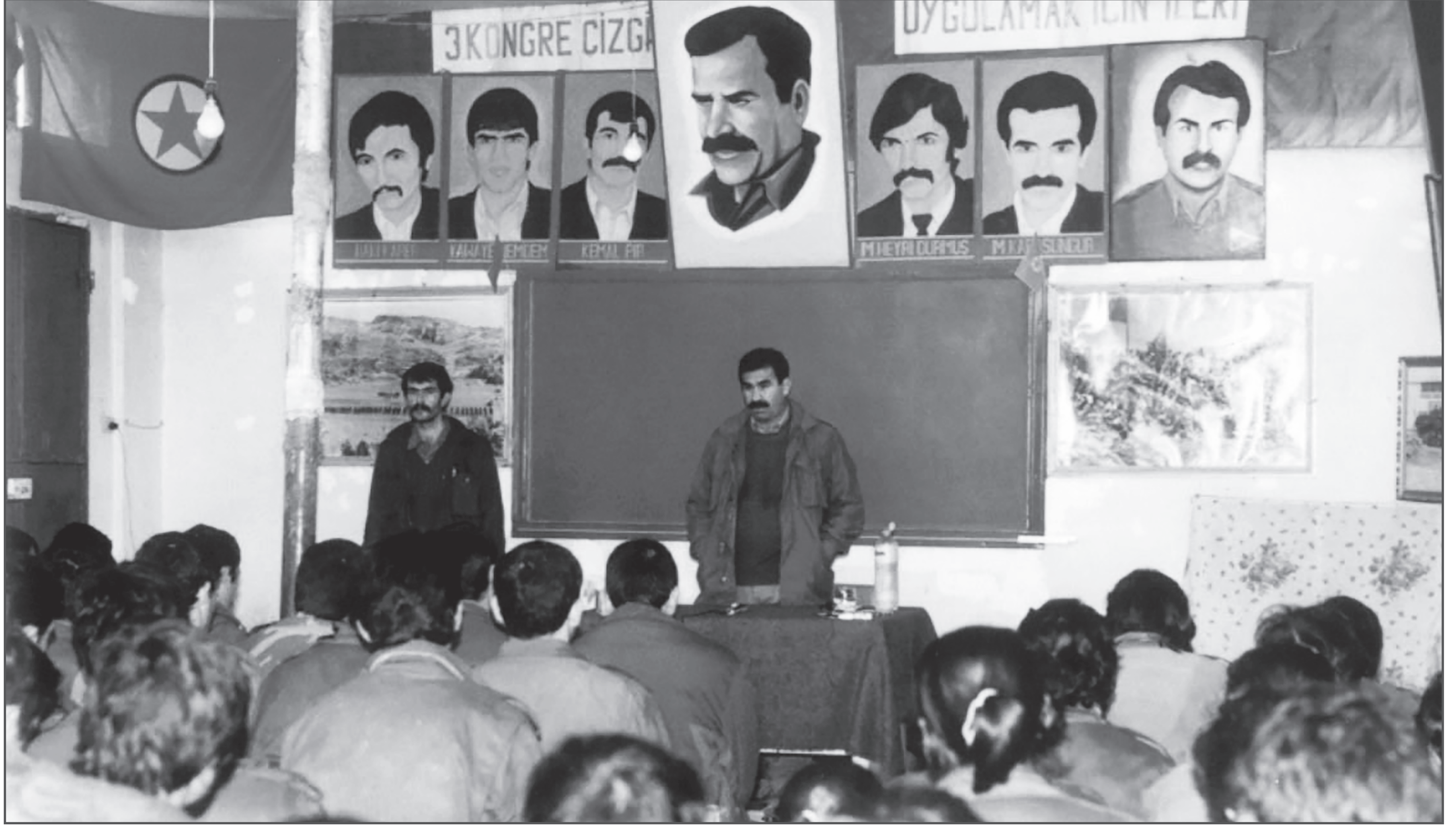

Ortadoğu'da yaşanan sorunlara derman niteliğindeki tek proje Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu modelidir. Kuzey Suriye Federasyonu bünyesinde Araplar, Kürtler, Asuri-Süryaniler, Türkmenler, Çeçenler, Êzidî, Alevi, Şii, Sünni, İsmaili tüm inanç ve etnik topluluklar, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bünyesinde demokratik özerklik sistemi ile bir arada, ortak bir yaşamı paylaşmaktadır.

14 TEMMUZ DİRENİŞİ

Kürdistan Devrimi'nin tarzını yaratmıştır

Mustafa Karasu

✔ 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun güncelliği, Kürdistan Devrimi'nin büyük tarzını yaratmasıdır. Kürdistan Devrimi'nin tarzı, 14 Temmuz Direnişi'nin gerçekleştiği koşullarda somutlaşmıştır. Bu açıdan Kürdistan Devrimi tamamlanıp tüm amaçlarına ulaşana kadar, 14 Temmuz direniş ruhuna ve tarzına her zaman ihtiyaç duyulacaktır. ✔

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'yla ilgili bugüne kadar çok şey yazılıp çizildi ve değerlendirildi. Bir yönüyle Büyük Ölüm Orucu'yla ilgili değerlendirilmeyen hiçbir şey kalmadı. Önder Apo'nun da Büyük Ölüm Orucu'yla ilgili kapsamlı değerlendirmeleri var. Büyük Ölüm Orucu'nun yaratıcıları olan Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz için de pek çok şey yazılıp çizildi. Ancak yıllar geçtikçe, mücadele yeni boyutlar kazandıkça Büyük Ölüm Orucu'nun anlamı daha da derinleşmekte ve kapsamlılaşmaktadır. Dolayısıyla bu Büyük Ölüm Orucu'nu yaratan tarihi kişiliklerin, Kürdistan ve Özgürlük Hareketi tarihinde nasıl bir anlama sahip olduğu daha iyi anlaşılmaktadır.

Bu yönüyle de her yıl Büyük Ölüm Orucu'nu yaratanları yeniden değerlendirmek, ele almak ve anlamlandırmak çok çok önemlidir. Çünkü Kürdistan'ı, Özgürlük Mücadelesi tarihini, Kürt toplumunu ve insanını o kadar çok etkilemiş, öyle değerler bütünü ortaya koymuştur ki, mücadelenin her döneminde ihtiyaç duyulan bir yol göstericisi gibidir. Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'nin başarıya ulaşmasında, mutlaka dikkate alınması gereken başat direnişlerdendir. Bu direniş öyle özelliklere sahiptir ki, öyle değerler yaratmış, öyle sonuçlar ortaya çıkarmıştır ki, her dönem mücadelesi 14 Temmuz'un yaratmış olduğu değerlere ihtiyaç duymaktadır. 14 Temmuz değerleriyle başarıya ulaşacak, gelişmeler yaratacak sonuçlar ve mücadele koşulları ortaya çıkmaktadır. Bu yönüyle güncelliğini koruyan bir direniştir.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun güncelliği, Kürdistan Devrimi'nin büyük tarzını yaratmasıdır. Kürdistan Devrimi'nin tarzı, 14 Temmuz Direnişi'nin gerçekleştiği koşullarda somutlaşmıştır. Bu açıdan Kürdistan Devrimi tamamlanıp tüm amaçlarına ulaşana kadar, 14 Temmuz direniş ruhuna ve tarzına her zaman ihtiyaç duyulacaktır. Çünkü; Kürdistan Devrimi'nin tarzıdır. Eğer Kürdistan'da devrim geliştirilecekse, Kürdistan Devrimi'nin tarzı olan Ölüm Orucu Direnişi'ni ve bunun ruhunu anlamak, güncellemek ve güncelde gereklerini yerine getirmek gerekmektedir. Kürdistan Devrimi'nin tarzına sahip olmadan, Kürdistan'da devrim başarılamaz. Kürdistan'da devrim ancak Kürdistan koşullarına uygun, Kürdistan koşullarında başarıya ulaştırılacak bir tarza sahip olursa sonuç alınabilir. Bu yönüyle Kürdistan Devrimi'nin tarzı olan 14 Temmuz direnişçiliği, Kürdistan'da mücadele eden herkes için her an gerekli olan bir direniş tarzı, ruhu, karakteri ve örneğidir.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, Kürdistan Devrimi için gerekli olan her şeyi ortaya koymuştur. Kürdistan Devrimi'nin ihtiyacı olan tüm ideolojik, örgütsel, eylem çizgisi, bu direniş gerçeğinde somutlaştırılmıştır. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi mücadelesi vermek kolay değildir. Kürdistan zorun zoru koşullarda bir siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik yaşam içindedir. Kürdistan üzerinde uygulanan soykırımcı sömürgecilik, yine Ortadoğu'daki emperyalist egemenlik ve despot iktidarlar, Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini çok zorlaştırmıştır. Dolayısıyla Kürdistan'da özgürlük mücadelesi yürütmek için koşullar çok zordur. Ancak zorun zoru koşullarında mücadele edilebilir ise Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi mücadelesi verilebilirdi. Zorun zoru koşullarında mücadele verilmeden, bu koşullara dayanmadan, zorun zoru koşullarını gerekçe yapmadan, "Zor koşullarda mücadeleyi geliştirmeliyiz" anlayışı ortaya çıkartılmadan, Kürdistan'da ne örgüt kurulabilir ne mücadele geliştirilebilir ne de başarılı bir sonuç alınabilirdi.

Zorun zoru koşullarında direnilmiştir

14 Temmuz direnişçileri, zorun zoru koşulları olan Diyarbakır Zindanı'nda tarihi bir direniş ortaya koyarak, en zor koşullarda bile direnilebileceğini göstermiştir. Böylelikle birçok ilki başarmış, birçok geriliği kırmış ve birçok yetersizliği geride bırakmıştır. Bu yönüyle Büyük Ölüm Orucu direnişçileri şahsında, bir diriliş ortaya çıkartılmıştır. Kürt'ü köleleştiren, yok olmasına neden olan özellikler yerle bir edilmiştir. Kürt'ü diriltecek, yaşatacak, özgür ve demokratik yaşama kavuşturacak özellikler kazandırmıştır. Bu açıdan Kürt'ün özgürlük ve demokrasi mücadelesini kazanmasını sağlayacak tüm imkanlar, doğrultu, yaklaşım, duruş ve perspektif, 14 Temmuz direnişçileri tarafından Kürt halkına ve militanlarına verilmiştir. Kürt'ün özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıya ulaştırmasının tüm araçları, yolu, yöntemi ve tüm karakteri halkın ve militanların eline verilmiştir. Dolayısıyla Büyük Ölüm Orucu'nu, Kürt'ü yok oluşa götüren özellikleri öldüren ve Kürt'ün dirilmesini sağlayan tüm özellikleri direniş içerisinde somutlaştıran bir büyük ve değerler yaratan direniş olarak görmek gerekiyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde bir direniş kültürü yarattığı gibi, her alanda ve her koşulda direniş yaratan bir tarz yaratmıştır.

Türk devleti özellikle Lozan Antlaşması'ndan sonra Kürt'ü yok etmeyi hedefleyen ulus devlet projesini pratikleştirmek için her yol ve yöntemi denemiştir. Lozan ile çizilen Türkiye sınırları içerisinde ulus devlet kurmak, başta Kürtler olmak üzere diğer tüm etnik ve dinsel toplulukları eritmek, yok etmek anlamına geliyordu. Daha 1923 Lozan Antlaşması'yla birlikte Türk İslam sentezine dayanan yeni bir uluslaşma yaratmak hedeflenmiştir. Bu temelde ilk soykırım pratiği Şêx Seîd ve arkadaşlarının idamıyla sonuçlanan saldırı ve katliam sürecidir. Lozan Antlaşması'ndan sonra Kürt'ün yüzlerce, binlerce yıldır yaşadığı özerk ve otonom yaşamı ortadan kaldırılıp merkezi, ulus devlet temelinde Kürt'ü yok etme hedeflenmiştir. Bu durum karşısında, Kürtler rahatsız olmuştur. Türk devleti, Kürt'ün Kürt soykırımına dayalı ulus devlet projesine karşı rahatsızlığını görerek provokasyonlar gerçekleştirmiş, bu provokasyonlar sonucu ortaya çıkan çatışmalarda binlerce insan öldürülmüştür. Sonunda da Şêx Seîd ve arkadaşları idam edilmiştir.

Kürt'ün yok edilişine karşı çareyi Apocular bulmuştur

Tüm bunlara karşı Önder Apo'nun bir isyanı olmuştur. Önder Apo'nun Apocu grubu ortaya çıkarması, bu duruma bir isyan ve itirazı ifade etmektedir. Kürt'ün ölüme yatırılması karşısında Kürt'ü yeniden diriltme amaçlanmaktaydı. Öyle ki Önder Apo, ilk Apocu grubu örgütlediğinde Kürdistan'daki durumun iyi anlaşılması, Kürdistan'da umudun nasıl kırıldığını, toplumun nasıl teslim alındığını ve Kürdistan'da Kürtlük gerçeğinden nasıl kopulduğunu ortaya koymak için "Kendine ihanet etmeyen tek bir Kürt'ün kalmadığını" söylemiştir. Bu bir gerçeği ifade etmektedir. Sorun Kürtlerin tümden yok edilip edilmemesi değildi. Ama artık Kürt, kendisi için yaşama durumundan çıkarılmıştı. Kürt ve Kürdistan tamamen Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline gelmişti. Kürtlük böyle bir uluslaşmanın hammaddesi olmuştu. İşte Önder Apo, bu nedenle bu durumu kabul edilemez ve lanetli görmüş ve buna karşı mücadele bayrağını açmıştır.

Önder Apo, bu yönüyle ölüme karşı diriliş gerçeğini ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Kürt gerçeğinin öldürülmek ve yok edilmek istendiğini, buna karşı çok köklü, çok büyük itirazlar, direnişler olmadan bu durumdan kurtulunamayacağını ortaya koymuştur. Apocular grubunun 1973 Çubuk Toplantısı'ndan başlayarak, tarih sahnesine çıkması bu gerçekliği ifade etmektedir. Önder Apo şahsında ortaya çıkan grup, Kürdistan ve Kürt halk gerçeğini doğru tespit ettiği, tanımladığı ve Kürdistan üzerinde uygulanan soykırımcı sömürgeciliği çok iyi ifade ettiği için kısa sürede gençlik, köylüler, işçiler, kadınlar ve bir bütün olarak Kürt halkı içinde büyük bir destek bulmuştur. Dolayısıyla çok hızlı bir gelişim göstermiştir. Bu anlamda Kürt'ün yok edilişine karşı çare, Apocular tarafından bulunmuştur. Zaten bu çare bulunduğu için gençler, kadınlar ve bir bütün toplum Apoculara yönelmiştir.

Kısa sürede gerçekleşen bu gelişmeler, soykırımcı sömürgeciliği ürkütmüştür. Zaten Kenan Evren 12 Eylül askeri faşist darbesine, Irak sınır hattından hareket ederek Mêrdîn ve Riha semalarından helikopterle Ankara'ya uçarken karar verdiklerini söylemiştir. Çünkü Apocular'ın, -PKK olarak tarih sahnesine çıkan bu grubun- Türk devletinin Şêx Seîd ve arkadaşlarının idamıyla başlattığı soykırımdan sonra yarattıkları Kürt toplumsal gerçeğinin tersine çevrilmek istendiğini fark etmiştir. Kürt'ün yeniden diriltilmek istendiğini görmüş, Kürt'ün dirilişinin daha da boyutlanmaması için bir faşist darbe gerçekleştirmiştir. Ordu iktidara el koymuş, sıkıyönetim ilan edilmiştir. Yoğun baskılarla PKK'nin, Apocular'ın Kürdistan'da attığı özgürlük tohumlarının kökü kazılmak istenmiştir. Dolayısıyla 12 Eylül harekatı, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'nin kökünü kazıma harekatıdır. PKK şahsında Kürt'ün özgürlük ve demokrasi iradesini, varolma iradesini bitirme saldırısıdır. Bu açıdan Diyarbakır 5 Nolu Zindanı'nda yapılan saldırı, sadece bir harekete, siyasi güce karşı yapılmış bir saldırı değildir. Sadece PKK'ye yönelik saldırı da değildir; PKK şahsında Kürt halkının varoluşuna saldırılmıştır. Kürt halkı, PKK şahsında zindanların betonlarına gömülmek istenmiştir. Diyarbakır Zindanı'ndaki saldırı bu temelde stratejiktir. Çok uğursuz amaçlarla yapılmıştır. Baskılar ve zulüm şiddetli olmuş ise bunun nedeni, amacının büyüklüğü ve Kürt'ün bitirilmesiyle ilgili olduğundandır. PKK Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi tohumları ektiği

için bu özgürlük ve demokrasi tohumlarının kökünü kazımak için PKK Diyarbakır Zindanı'nda bitirilmek ve oraya gömülmek istenmiştir. Dolayısıyla PKK'nin Diyarbakır Zindanı'ndan başlayarak Kürdistan'da ekmiş olduğu özgürlük tohumlarının kökü kazınmak istenmiştir. Bugün Süleyman Soylu da 1980 12 Eylül askeri darbesinin mimarı olan Kenan Evren'in, "PKK'nin isminden bahsedilmeyecek, kök kazılacak" söyleminin aynısını kullanarak, Kürt'ün kökünü kazımak istemektedir.

1980 darbesi, Kürt'ün kökünü kazıma harekatıdır

12 Eylül faşist askeri darbe, Kürt'ün kökünü kazıma darbesidir. Eğer bu darbe başarılı olsaydı, PKK'nin de, Kürt'ün de kökü kazınacaktı. Bu anlamda askeri faşist cunta, bir daha PKK'nin, Kürt'ün bile isminin ağza alınmayacağı bir kök kazıma saldırısı başlatmıştır. Kürt'ün tümden bitirilmesi hedeflenmiştir. Bu açıdan 14 Temmuz Direnişi'nin anlamı büyük ve değerlidir. Kürdistan tarihi ve Kürt Özgürlük Hareketi açısından çok önemli bir dönüm noktasıdır. Saldırı nasıl ki Kürt'ün ve PKK'nin varolmasını hedefledi ise direniş de PKK ve Kürt'ü var etme, PKK ve Kürt'ü öldürmeye karşı diriltme eylemi ve mücadelesiydi. Tabii soykırımcı sömürgecilik Kürt'ün ve PKK'nin ölümünü, kök kazımayı gerçekleştirmek için de esas olarak cumhuriyet tarihi boyunca yürüttüğü irade kırma, umudu öldürme, geleceğe inancı karartmayı zindanda derinleştirmeyi hedefliyordu. Zindanda öyle bir sonuç yaratmak istiyordu ki, bir daha Kürtler için bir umut taşınmasın, kimse bir daha Kürt'ün varlığını ağzına almasın. Bu saldırıyla, "Artık Kürt için varlık da, özgürlük de bitmiştir. Artık ayağa kaldırılamaz ve onun için umut yoktur. Kürt için artık mücadeleye girilemez ve girilse bile boştur. Sonu acı ve kaybetmektir" algısı yaratılmak istenmişti. 12 Eylül faşizmi, Diyarbakır Zindanı'ndaki zulmü ve baskısıyla bunu kesin bir algı haline getirmek istiyordu. Kürt'ün duygusunu, düşüncesini, algısını, geleceğe bakışını, böyle bir irade, umut kırmayla şekillendirmek istiyordu. Bu anlamda bir daha hiç kimsenin Kürt'ün özgür ve demokratik yaşamından söz etmemesi, buna cesaret etmemesi ve aklına bile getirmemesi için çok ağır saldırılar yapılmıştır.

Bu gerçeği PKK'nin zindandaki öncü kadroları görmüştür. Sorun sadece Kürt tutsaklara baskı yapma, boyun eğdirme ve kurallara uydurma değildir. Türk devleti ve 12 Eylül faşizminin amacı bundan çok öteydi. Sadece zindana düşenlerin kişilikleriyle ilgili bir durum olsaydı, herhalde tutsaklar bu düzeyde yoğunlaşmazlardı. Bu düzeyde derin bir özgürlük ve demokrasi tutkusuyla, öfkeyle 14 Temmuz Direnişi'ni gerçekleştirmezlerdi. 14 Temmuz Direnişi'nin bu kadar derin bir özgürlük ve demokrasi bilinciyle, derin bir öfkeyle başlamasının ve sonuçlanmasının nedeni, amaçlananın büyüklüğü, soykırımcı sömürgeciliğin amacının çok uğursuz olmasıyla ilgiliydi. Amaç bu kadar uğursuz olunca ona karşı özgürlük ve direniş tutkusu da çok büyük olmuştur. Bu amaca karşı öfke çok büyük olmuş ve 14 Temmuz Direnişi, soykırımcı sömürgeciliğin, 12 Eylül faşizminin bu amaçlarını yerle bir edecek, bu amaçlarını tarihe gömecekti. Onlar Kürt'ün kökünü kazıma, iradesini kırma, bitirme saldırısı yaparken, 14 Temmuz direnişçiliği de tüm bu saldırı ve zihniyetlerin kökünü kazıyacak, bu zihniyet ve saldırıların bir daha başarıya ulaşamayacağı bir özgürlük iradesi, tutkusu açığa çıkarmışlardır. Soykırımcılığa ve sömürgeciliğe karşı öfke açığa çıkarma hamlesi yapmışlardır.

İrade kırmak isteyenin iradesi kırıldı

14 Temmuz Direnişi, 12 Eylül 1980'de yapılan soykırımcı sömürgeciliğe karşı bir varolma ve diriliş hamlesidir. 14 Temmuz Direnişi'ni kesinlikle böyle ele almak, böyle değerlendirmek gerekir. 14 Temmuz Direnişi'ni, karşı devrimci direnişle soykırımcı sömürgeciliğin saldırılarını kırma hamlesi olarak değerlendirmek gerekiyor. Soykırımcı sömürgeciliğin irade kırmasına karşı büyük bir devrimci direniş ve duruşla, bu soykırımcı sömürgeciliğin iradesini kırma kararlılığı, direnişi ortaya konulmuştur. Nitekim 14 Temmuz Direnişi karşısında Kürt'ün iradesini kırmak, umudunu tarihe gömmek isteyen, bu amaçla tutsaklara zülüm yapan, kök kazıma zulmünün komutanlığını yapan, işkence başılığını yapan Esat Oktay Yıldıran, 14 Temmuz Direnişi'nin başarısı ve direnerek şehit düşenlerin ardından bir daha Diyarbakır Zindanı'nda görülmez olmuştur. Dolayısıyla irade kırmak isteyenin iradesi kırılmıştır. Büyük Ölüm Orucu direnişçilerinin ortaya koymuş olduğu irade karşısında Esat Oktay kaçmıştır, kaçırılmıştır. Çünkü; artık 14 Temmuz direnişçileri karşısında konuşması, ayakta durması mümkün değildi. Her türlü zülüm ve işkenceyle yenmek, ezmek, iradesini kırmak, kökünü kazımak istedikleri, Esat Oktay'ın karşısında büyümüş, o ise küçülmüştür. Dolayısıyla irade kırma saldırısı yapanın iradesi, umudu kırılmıştır. Zulümle sonuç alınmayacağı çok net ve açık bir biçimde gösterilmiştir.

Ölüm orucuyla büyük bir direniş gerçekleştirilmiştir. Artık koşullar ne olursa olsun Kürt'ün soykırımcı sömürgeciliğe karşı direnişi başarabileceği gerçeği ortaya çıkmıştır. Eğer zindan koşullarında, zorun zoru koşullarında direnilip başarılıyorsa, Kürdistan coğrafyasında bu tarihe, bu topluma dayanılarak büyük direnilip başarılabileceği algısı oluşmuştur. Bu yönüyle bir umut devrimi yapılmıştır. Önder Apo, "Umut zaferden daha değerlidir" diyor. Yine bir Japon halksözünde de, "Umudunu kaybeden her şeyini kaybetmiştir" deniliyor. Bu yönüyle 14 Temmuz direnişçileri en zor koşullarda büyük bir direniş sergileyerek, nasıl başarılacağını ve Kürt'ün onurunu en zor koşullarda nasıl temsil ettiklerini ortaya koymuşlardır. Yine insanların yaşamlarını yitirebileceğini ancak irade ve umutlarının, mücadele azimlerinin asla kırılamayacağını herkese göstermişlerdir. Ancak fedaice direnilerek, özgür ve demokratik yaşamın kazanılacağı ortaya konulmuştur. Yaşam sevgisi en güçlü biçimde, en yüksek düzeyde zindanda diriltilmiştir. Kemal Pir, "Yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum" diyerek, yaşamın anlamını büyütmüştür. Dolayısıyla yaşamaya büyük bir anlam sığdırılmış ve değer verilmiştir. "Eğer yaşanıyorsa böyle yaşanmalıdır. Yaşam sevgisi bu düzeydeyse, o gerçek yaşamdır" demiştir. Uğruna ölünecek yaşamın yaratılması gerektiğini ortaya koymuştur. "Yaşam ancak uğruna ölünürse değerli bir yaşamdır" demiştir. Bu gerçeği çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur.

14 Temmuz Direnişi, Kürt'ün yaşam felsefesini değiştirmiştir

Bunlar Kürt halkı için büyük devrimler, dirilişlerdir. Kürdistan Devrimi zor ve soykırımcı sömürgecilik zalimdir. Zaten bu zalimliğiyle Kürt'e, Kürt insanına "Direnme, Kürtlüğü düşünme, sonuç alamazsın, artık senin kaderin Kürtlükten vazgeçmektir" diyerek Kürtleri Kürtlükten vazgeçirtmiştir. Yine "Zor koşullarda adım atamazsın, bu çemberi kıramazsın" algısı yaratmak istemiştir. Ama 14 Temmuz direnişçiliği, zorun zoru koşullarda direnerek başarılı olunacağını, özgür ve demokratik yaşamın ölçülerini ortaya koyarak Kürt'te yaratılan umutsuzluğu ve basit yaşam algısını da kırmıştır. Bu anlamda Kürt'ün yaşam felsefesi ve anlayışını değiştirmiştir. Bu

✔ 14 Temmuz ile birlikte Kürt'ün ölçüleri yükseltilmiştir; yaşam, özgürlük ölçüleri, direnişçi özellikleri ve düşmana karşı öfke ölçüleri yükseltilmiştir. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, büyük bir ölçüleri yükseltme direnişidir. Ölçüler yükseltilmeden bir halk özgürleşemez, demokratik yaşama kavuşamaz. ✔

yaşamdan kopan, basit yaşama mahkum edilen Kürt ve Kürdistan için büyük bir devrimdir, diriliştir. Kürt yeniden tarihine, kültürüne uygun olarak büyük bir halk gerçeği olduğunun farkına varmıştır. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'yla Kürt halkı kendi gerçeğinin, gücünün ve yenilmez iradesinin farkına varmıştır. Bu bakımdan 14 Temmuz Direnişi'ni değerlendirirken böyle tarihsel sonuçlarıyla değerlendirmek gerekiyor. 12 Eylül'ün uğursuz amaçlarını nasıl yerle bir ettiğini, Kürt'e kazandırdığı yeni değerleri görmek gerekiyor.

14 Temmuz ile birlikte Kürt'ün ölçüleri her yönlü yükseltilmiştir; yaşam, özgürlük ölçüleri, direnişçi özellikleri ve düşmana karşı öfke ölçüleri yükseltilmiştir. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, büyük bir ölçüleri yükseltme direnişidir. Ölçüler yükseltilmeden bir halk özgürleşemez, demokratik yaşama kavuşamaz. Ölçüler yükseltilmeden bir halkın üzerinde uygulanan soykırım politikaları boşa çıkartılamaz.

Kürtler üzerinde soykırımcı sömürgecilik ancak ölçülerin yükselmesiyle boşa çıkartılabilir, yenilgiye uğratılabilir, Kürt özgür ve demokratik yaşama kavuşturulabilir. Bu açıdan Önder Apo'nun Apocu grubu başlatmasıyla birlikte geliştirdiği ölçüleri yükseltme hareketi, ölçüleri yükseltme çabası, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'yla zirveye kavuşturulmuştur. Bu yönüyle 14 Temmuz büyük ölüm orucu, Kürdistan'daki her türlü zihniyetin, yaşamın, anlayışın ve anlayış ölçülerinin yükseltilmesi direnişidir. İşte Kürt halkı bu yüksek ölçülere kavuşturularak, Ortadoğu'nun demokrasi ve özgürlükte öncü halkı haline getirilmiştir. İlk toplumsallığı ve değerleri yaratan Kürdistan coğrafyası tarihine yakışır biçimde ölçüleri yükseltmiştir. Ölçüleri yükselterek, her türlü saldırı karşısında direnecek bir halk, bir zihniyet ve militan duruş ortaya çıkartılmıştır. Bu ölçülerin, karakterlerin ortaya çıkartılması Kürdistan açısından devrim niteliğindedir. Soykırımcı sömürgecilik altında yaşayan, ölüme yatırılan, umudu kırılan bir halk için diriliştir. Varolma dirilişidir. Kök kazıma saldırısı, Büyük Ölüm Orucu'yla boşa çıkartılmış, Kürt'ün varolması, varolma mücadelesi en güçlü biçimde ortaya çıkartılmıştır. Bu Kürt'ün varlığının güvence altına alınmasıdır. Bu anlamda 14 Temmuz direniş ruhuyla, iradesiyle, direnildiği takdirde Kürt'ü yenilgiye uğratmak ve zaferinin önüne geçmek mümkün değildir. İşte bu değerler ve ölçüler, Kürt'ün büyük dirilişidir.

Önder Apo tarih sahnesine çıkarak, Kürt'ün öldürülmesine karşı isyanını, itirazını ortaya koymuştur. Kendi şahsında Kürt'ün dirilişini, Apocular şahsında Kürt'ün dirilişini başlatmıştır. Ama bu dirilişin en somut, en çarpıcı biçimde ağır işkenceler altında zindanda somutlaştırılması, bu diriliş değerlerinin toplumsallaştırılması, eteğe kemiğe büründürülmesi, maddi bir güç haline getirilmesi anlamına geliyordu. Bu bakımdan 14 Temmuz Ölüm Orucu'nun yarattığı diriliş gerçeğini çok iyi görmek gerekiyor.

14 Temmuz büyük bir ideolojik, siyasi zaferdir

14 Temmuz Direnişi, Kürdistan'da öldürülen değerlere, ölçülere ve anlayışa darbe vurmuştur. Tüm bunların kökünü kazımıştır. Bu değerlerle dirilerek sömürgeciliğe en büyük darbe vurulmuştur. Bu açıdan 14 Temmuz'u büyük bir ideolojik, siyasi zafer olarak görmek gerekiyor. İdeolojik olarak kaybedenler, hangi askeri gücü, silahlı gücü kullanırsa kullansın kazanamazlar. Bu bakımdan zindanda soykırımcı sömürgecilik ideolojik olarak, düşünsel olarak yenilgiye uğratılmıştır. Soykırımcı sömürgecilik yenilgiye uğratılmadan ne mücadele geliştirilebilir ne soykırımcı sömürgecilik geriletilebilir ne de zafere ulaşılabilirdi. Bu yönüyle 14 Temmuz Ölüm Orucu'nun 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratması sadece Kenan Evren ve cuntasını yenilgiye uğratması değildir. Şêx Seîd ve arkadaşlarının idam edilmesiyle başlatılan soykırımcı sömürgeciliğin yenilgiye uğratılmasıdır. Bu nedenle daha sonra büyük gelişmeler yaratılmıştır. Eğer sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın dört bir yanında Kürt halkı ayağa kalkmış ve önemli gelişmeler yaratmışsa kesinlikle bunun soykırımcı sömürgeciliğin Diyarbakır Zindan'ında yenilgiye uğratılmasıyla bağı vardır. Sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Başûr'da, Rojhilat'ta, Rojava'daki tüm gelişmelerin ortaya çıkartılmasında 14 Temmuz direnişçiliğinin soykırımcı sömürgeciliği ideolojik olarak yenilgiye uğratmasındaki payı büyüktür. Bu ideolojik yenilgi gerçeği anlaşılmadan Kürdistan'da daha sonra ortaya çıkan gelişmeleri anlamak, değerlendirmek ve bu temelde doğru politikalar üretmek, doğru adımlar atmak mümkün değildir.

Kuşkusuz 14 Temmuz Ölüm Orucu, Diyarbakır Zindanı'ndaki tutsaklar için de diriliş anlamına geliyordu. Aslında 14 Temmuz Ölüm Orucu öncesi durum, aynı 1970'lerdeki Kürdistan'daki durumdu. Umutsuzluk hat safhadaydı; itirafçılık başlatılıp geliştirilmiştir. Artık Kürt'ün varolacağına, PKK'nin başarılı olacağına inanç kalmamıştır. Teslimiyet hakim hale gelmiştir. "Teslim olmaktan başka çare yoktur" anlayışı gelişmiştir. Bu nedenle soykırımcı sömürgecilik Diyarbakır Zindanı'nda PKK'yi bitirdiğine, PKK şahsında da Kürt'ü bitireceğine inanmıştır. Nasıl ki Agirî'de başlayan isyanın kırılmasından sonra bir gazetenin birinci sayfasında bir mezar çizilmiş ve üzerinde 'Muhayyel Kürdistan burada metfundur' denilmişse, yani Kürdistan'ın öldüğüne inanılmışsa, aslında 14 Temmuz Direnişi öncesi de 12 Eylül faşist cuntası zindanlar şahsında PKK'yi bitirdiğine, Kürt'ün umudunun, iradesinin kırıldığına inanmıştır. İşte itirafçıların çıkması bu nedenledir. Tutsakların geleceğe inançlarını kaybetmesi bu nedenledir. Bu açıdan 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, zindanda da bir diriliş gerçekleştirmiştir. Ölüme yatırılan, umudu kırılan tutsaklar 14 Temmuz direnişiyle büyük bir umuda sarılmış, iradeleri güçlenmiş, düşmana karşı direnebileceklerine inanmışlardır. Bu nedenle 14 Temmuz sonrası 5 Eylül'de Diyarbakır Zindanı'nda büyük bir direniş ortaya çıkmıştır. 5 Eylül Direnişi'yle bütün tutsaklar ayağa kalkmıştır. Bunu yaratan 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun zindanda dirilişi gerçekleştirmesidir. Bu diriliş sadece zindanda değil, bütün Kürdistan'da zaten gelişmiştir. Kürtler, "En zor koşullarda, PKK'li tutsaklar direnebiliyorsa biz de direnebilir, mücadele edebiliriz" anlayışına ulaşmışlardır. Zaten Önder Apo örgüt içinde bu inancı sürekli ayakta tutmuştur. Önder Apo kişiliğiyle, duruşuyla, çabasıyla, emeğiyle soykırımcı sömürgeciliğe karşı Kürt'ü dirilten konumda olmuştur. Kürt'ü diriltme çabalarını PKK ve kadroları şahsında yaratmaya çalışmıştır. Kendi şahsında yaratmış olduğu dirilişi 12 Eylül faşist koşullarında koruma ve geliştirme çabası içinde olmuştur.

14 Temmuz Direnişi, ülkeye dön çağrısı olmuştur

Önderlik, 12 Eylül faşizmi karşısında yılgınlığa düşen kadrolarda Kürt'ün bu diriliş gerçeğini ortaya çıkarmaya çalışmıştır. 12 Eylül faşizminin Kürt'ün kökünü kazıma saldırısına karşı örgütü ayakta tutmaya, kendi şahsında yarattığı dirilişi 12 Eylül faşizmi koşullarında da örgütsel dirilişe dönüştürmeye çalışmıştır. Önderliğimize yeniden mücadeleye atılma çabalarına karşı en büyük desteği, zindan şahsında diriliş değerlerini ortaya çıkaran, ayağa kaldıran, dirilişi gerçekleştiren zindan direnişçiliği vermiştir. Önder Apo'nun diriliş çabalarına en büyük destek zindan direnişçiliğinden gelmiştir. Örgütün yaşadığı zor koşullarda direniş, diriliş ruhunu, soykırımcı sömürgeciliğe, kök kazımaya karşı militan ruhu açığa çıkartarak PKK'yi yeniden etkili hale getirmede tarihsel rolünü oynamıştır. Zindan direnişçiliği, 14 Temmuz ruhu Kürt Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin 1984 gerilla atılımını başlatmasında, mücadeleyi geliştirmesinde en temel moral ve ideolojik güç kaynağı olmuştur. 14 Temmuz sadece faşizmi zindanlarda ideolojik yenilgiye uğratmamıştır. Büyük bir ideolojik, moral ve güç kaynağı olarak PKK'nin ayakta kalmasında, gerilla mücadelesini geliştirecek çalışmalar yapmasında, ülkeye dönüşünde ve gerilla mücadelesinin gelişmesinde tarihsel rolünü oynamıştır.

14 Temmuz Direnişi'nin başladığı dönem, hala faşist cuntanın hakim olduğu, etkili olduğu dönemdir. Türkiye'deki sol hareketler etkisizleşmiş, büyük oranda tasfiye olmuşlardır. Kürdistan'da varolan siyasal gruplar tasfiye olmuşlardır. 12 Eylül faşizminin zor koşullarında varlıkları son bulmuştur. Bu ortamda mücadeleyi geliştirmek, mücadele umudu yaratmak kolay değildir. Bu açıdan PKK içinde de mücadelenin başlatılmasına dair Önder Apo'nun yaratmak istediği umuda karşı içten içe inançsızlık vardı. PKK içerisinde belli kesimler, "Hakkari'nin sınırları geçilemez, bu koşullarla mücadele edilemez" anlayışını dillendirmekteydi. Bu yönlü Önder Apo'nun mücadeleyi yeniden geliştirme çabaları sabote edilmekteydi.

Örgütün yaşadığı bu sıkıntılı ve zor dönemde 14 Temmuz Direnişi, Büyük Ölüm Orucu, büyük şahadetler, dışarıda mücadele eden PKK kadroları ve örgüt için ülkeye dön çağrısı olmuştur. Önder Apo'nun mücadeleyi ülkede başlatma çağrılarına tarihi destek olmuştur.

Artık 14 Temmuz Direnişi ve yaşanan bu büyük şahadetlerden sonra kim yüzünü ülkeden çevirebilir ya da yüzünü ülkeye dönmeyebilirdi? Bu açıdan 14 Temmuz direnişçiliği tasfiyeciliği tasfiye eden bir rol oynamıştır. Ülkeye dönüş çağrısıyla ülkeden kaçmak isteyenlerin çanına ot tıkamıştır. Artık hiç kimse, "Ülkeye dönülemez, mücadele edilemez" sözünü dillendiremez olmuştur. Bu yönüyle 14 Temmuz direnişinin ülkeye dön çağrısı, tasfiyeci eğilimleri de etkisizleştirerek, militan eğilimleri güçlendiren, militan eğilimlerin hakim olmasını sağlayan bir rol oynamıştır. Bu yönüyle de diriliş, örgüt içerisine güçlü bir biçimde yansımıştır. Önder Apo'nun çabalarıyla canlandırılan militanlık 14 Temmuz direnişçiliğiyle daha güçlü hale gelmiştir.

14 Temmuz direnişçiliği, 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratıp büyük bir başarı kazandıktan sonra etkileri hem zindanlarda hem de dışarıda sürekli olmuştur. Eğer bugün Özgürlük Hareketimiz ayaktaysa, zindanlarda direniş oluyorsa bunu sağlatan kesinlikle 14 Temmuz ruhu ve direnişçiliğidir. En zor koşullara direnip başarmanın tarzı olan Kürdistan Devrimi'nin tarzının 14 Temmuz ile somutlaşması, her türlü zorluk karşısında direnme ve başarma iradesinin örgüt gerçeğinde, zindan gerçeğinde varolması ve süreklileşmesidir. Artık hiçbir düşman saldırısının sonuç alması mümkün değildir. Saldırılar ne kadar ağır olursa olsun, ne kadar zor olursa olsun bu saldırılara karşı direnilecektir, direnilmektedir. Çünkü; artık 14 Temmuz ruhu bütün örgütün, halkımızın ruhudur, zindan direniş ruhudur. Koşulların zorluğu, mücadeleden kaçma ve yılma değil, artık mücadele etme gerekçesidir. Çünkü; soykırımcı sömürgeci düşman gerçeği ortadadır. Bunun karşısında zorun zoru koşullarında direnip başarmanın tarzı olan Kürdistan devriminin tarzını pratikleştirmekten başka yol yoktur. Bu da ancak 14 Temmuz Direnişi'nin yarattığı değerlerle olur.

14 Temmuz direniş ruhu halkımızın, örgütümüzün direniş ruhudur

Bu yönüyle düşman on yıllardır çok ağır saldırı ve katliamlar, yine her türlü zulmü ve baskıyı yapmasına rağmen sonuç alamıyorsa bunun nedeni 14 Temmuz'un yarattığı Kürdistan Devrimi'nin tarzının bugün halk, gerilla, PKK ve toplum gerçeğimizde somutlaşmasıyla ilgilidir. Artık Kürdistan'da hiç kimse kolay başarıyı, kolay zaferi beklemiyor. Ancak zorun zoru koşullarında mücadele edince başarının geleceğini biliyor. Dolayısıyla Kürdistan Devrimi'nin tarzını biliyor. Buna göre mücadele ediyor, partiye katılıyor, yurtseverleşiyor ve bir halk gerçekliği oluşuyor. Bu nedenle de düşman saldırıyor; hareketimiz, gerilla ve Kürt halkı ise direniyor. Yurtseverler, dostlar direniyor. Çünkü bu Kürdistan gerçeği, bunu gerekli kılıyor. Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşam elde etmenin kanunu böyledir. Bu açıdan 14 Temmuz direnişçiliği en zor koşullarda halkımıza da, gerillaya da yol gösterici, moral değeri ve güç kaynağı olmuştur. Zorluklardan yılma değil, zorluklar direnme gerekçesi olmuştur. Kürdistan Devrimi'nin tarzının bu olduğunu artık bugün örgütümüz, gerillamız, halkımız, tüm yurtseverler bilmektedir. 14 Temmuz direniş ruhu; halkımızın, örgütümüzün direniş ruhudur, gerillanın fedailik ruhudur. Zindan direnişçiliğinin temel karakteri budur.

Zindanda koşullar zor olabilir, ancak ne kadar zor olursa olsun 12 Eylül zindan koşullarından zor olmayacağı açıktır. Bu bakımdan da zindan direnişçileri, zindandaki tutsaklar her koşulda baskılar karşısında ayakta kalmakta, direnmekte, özgür ve demokratik yaşam, militan iradelerini, devrimci duruşlarını, karakterlerini ortaya koymaktadırlar. Düşmanın saldırıları, baskıları bu irade karşısında etkili olamamaktadır.

Bugün Kürt Özgürlük Hareketi, gerillaları, halkı bütün baskılara rağmen ayaktaysa, bugün mücadele sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Rojava'da, Başûr'da, Rojhilat'ta, bütün Ortadoğu'da yürütülüyorsa, bütün dünya koşullarında Kürt Özgürlük Hareketi başarılarına yeni başarılar ekliyorsa, bunu yaratan 14 Temmuz ruhudur. Dolayısıyla 14 Temmuz direnişçiliği bugün sadece Bakurê Kurdistan'da temsil edilmemektedir; Rojava'da 14 Temmuz direnişçiliğinin ruhu yaşamaktadır. Eğer Rojava Devrimi başarılı olduysa, Kobanê'de, bir bütün Rojava'da DAİŞ çeteleri püskürtüldüyse, bunu sağlatan 14 Temmuz ruhudur. Eğer 14 Temmuz ruhu ve onun yarattığı Kürdistan Devrimi'nin tarzı olmasaydı, Rojava'da ve Kuzey Suriye'de özgürlük güçleri bu kadar ağır saldırılar altındayken başarılı olamazlardı. Bugün orada da fedaice bir direniş vardır. Bunlar kesinlikle 14 Temmuz ruhunun, 14 Temmuz direnişçiliğinin Kürdistan'da yarattığı tarzın Rojava'da somutlaşmış halidir. Rojavayê Kurdistan halkı 1980'li yıllarda zindan direnişiyle, 14 Temmuz ruhuyla örgüte bağlanmış; hatta zindan direnişiyle, 14 Temmuz direnişiyle örgütü tanımış, zindan direnişini kendisinin moral değeri haline getirerek örgüte bağlanmıştır. Bu açıdan Rojava'daki halkımız da, oradaki fedailer de 14 Temmuz ruhunu temsil etmektedirler. Bütün zor koşullara rağmen direnmektedirler.

Şengal'de de 14 Temmuz ruhu temsil edilmektedir. 12 gerillanın DAİŞ çetelerinin saldırılarına karşı fedaice direnerek Êzidî halkımızı soykırımdan koruması, Êzidî halkımızı savunması 14 Temmuz direnişçiliğiyle, ruhuyla olmuştur. 14 Temmuz direnişçiliğinde var olan, zorun zoru koşullarda direnmek ve başarmak anlayışıyla, DAİŞ çetelerine karşı direnilmiştir. DAİŞ çeteleri Şengal dağlarına sokulmamış, daha sonra da Şengal şehir merkezinden püskürtülmüştür.

Bu yönüyle bugün Şengal'de özgür ve demokratik yaşam için direnenler de 14 Temmuz'u temsil etmektedirler; 14 Temmuz ruhuyla savaşmaktadırlar; 14 Temmuz ruhuyla her türlü saldırıya karşı koyan direnme iradesini göstermektedirler.

Kürt Özgürlük Hareketi hala 14 Temmuz ruhuyla direnmektedir

14 Temmuz ruhunu yaratan da Önder Apo gerçekliğidir. Önder Apo'nun ortaya koyduğu Kürdistan devrim gerçeğidir. 14 Temmuz'da somutlaşan Kürdistan Devrimi'nin tarzı, Önder Apo'nun ilk sözünde ortaya koyduğu Kürdistan Devrimi'nin tarzıdır. Önder Apo, Kürdistan Devrimi'nin zorluklarını, zor koşullarını bilince çıkarmıştır. Bunu en derinliğine hisseden, gören bir Önderliktir. Zaten buna göre bir militanlık ve örgüt yaratmaya çalışmıştır. Zorun zoru koşullarına direnen bir militanlık, örgüt olmadan Kürdistan'da adım atılamayacağını, bir yaprağın bile kımıldamayacağını bilmektedir. O açıdan Önderlik daha ilk baştan militanlık, mücadele ölçülerini çok yüksek tutmuştur. 14 Temmuz direnişçiliği de bunun en somutlaşmış, en pratikleşmiş halidir. Bunun için 14 Temmuz direnişçiliğine Kürdistan Devrimi'nin tarzı, ruhu deniliyor. Ama bunu yaratan, bu anlayışı kazandıran, Kürdistan'da ancak bu temelde başarı elde edileceğini ortaya koyan, bunu arkadaşlarına, militanlarına kazandıran, arkadaşlarını, militanlarını, bir bütün olarak toplumu bu temelde eğitmeye çalışan Önder Apo'dur.

Kürt Özgürlük Hareketi, 35 yıldır sadece zindanda değil; dağda, ovada, şehirde, yurtiçinde ve yurtdışında 14 Temmuz ruhuyla direnmektedir. 14 Temmuz'un yarattığı, ortaya çıkardığı, somutlaştırdığı Kürdistan Devrimi'nin tarzıyla direnmektedir. Bu yönüyle 14 Temmuz ruhunun iyi anlaşılması, 14 Temmuz'un somutlaştırdığı Kürdistan Devrimi'nin ruhunun anlaşılması çok çok önemlidir. 14 Temmuz ruhu iyi anlaşılır, ortaya çıkardığı Kürdistan devrim tarzı, her alanda mücadele tarzı haline getirilirse, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'nin yenilmesi mümkün değildir. Düşman ne kadar saldırırsa saldırsın, düşman ne kadar zalim olursa olsun sonunda kazanacak olan Özgürlük Hareketi'dir. Nasıl ki 14 Temmuz ruhu ve direnişçiliği zindanda, dışarıda kazandırdı, tasfiyeciliğin tasfiye edilmesinde, gerilla hamlesinin gelişmesinde, Kürt halkının mücadeleye atılmasında büyük rol oynadıysa, bundan sonra da 14 Temmuz ruhuna bağlı kalınırsa, 14 Temmuz ruhunun yarattığı Kürdistan tarzına uygun hareket edilirse, imkan aramak, kolay başarı kazanma yerine 14 Temmuz'un zorun zoru koşullarında direnip başarmanın tarzı bütün mücadele alanlarında somutlaştırılırsa, kesinlikle her türlü saldırı boşa çıkartılacaktır. Kürt'ün özgür ve demokratik yaşamı mutlaka kazanılacaktır.

Bugün zindan direnişçiliği başta gerillada olmak üzere her yerde temsil edilmeye çalışılmaktadır. Dağda, ovada, şehirde, yurtiçi ve yurtdışındaki bütün çalışmalarda ölçü, zindan direniş çizgisinin ölçüsüdür; 14 Temmuz Direnişi'nin ortaya koyduğu ölçülerdir. Bunun dışındaki ölçüler PKK'ye, Özgürlük Hareketi'ne ait değildir. PKK, ölçüleri sürekli yükselten bir harekettir. Önder Apo her zaman ölçüleri yüksek tutmaya çalışmıştır. Bu temelde de ölçüleri en yüksek düzeyde temsil eden şehitlerin savunucusu, temsilcisi olduğunu ortaya koymuştur. Bu yönüyle Önder Apo hala şehitler gerçeğinde, özellikle 14 Temmuz'da somutlaşan şehitler gerçeğinde ölçüleri yüksek tutmak isteyen, ölçüleri yüksek tutarak özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıya götürmek isteyen bir Önderliktir.

Ölçülerin düşük olduğu yerde PKK'lilik yoktur. Kim 14 Temmuz ölçülerini, Önder Apo'nun örgüt ve militan ölçülerini, şehitlerde temsilini bulan ölçüleri düşürüyorsa o, gerçek PKK'li, militan ve özgürlük savaşçısı değildir. Kürt halkını özgür ve demokratik yaşama kavuşturan bir militanlığı, savaşçılığı, kadroluğu ve yurtseverliği temsil etmiyordur. Kürdistan'da ancak zorun zoru koşullarda mücadele edecek ölçülere sahip olanlar Önderliği, örgütü ve şehitleri temsil edebilir.

Bu yönüyle bugün 14 Temmuz direnişçiliğini temsil eden büyük direnişçilerimiz, kahramanlarımız, fedailerimiz vardır. Bugün gerillada her ay onlarca şehit vermekteyiz. Bunlar 14 Temmuz direnişçiliğinin temsilcileridirler. Ölçüleri yüksek olan militanlardır. Düşmanın tüm saldırılarına direnerek cevap vermektedirler. Düşmana, "Senin saldırıların bizim fedailiğimiz karşısında sökmez. Biz, zorun zoru koşullarda direneceğiz, yaşamımızı ortaya koyacağız, yaşamı uğruna ölecek kadar seven Kemal Pirlerin yoldaşı olarak size karşı direneceğiz ve bu mücadeleyi sonunda başarıya ulaştıracağız" demektedirler. AKP-MHP faşizmine karşı direnen yoldaşlarımızın tutumu böyledir. Onlar, 14 Temmuz direnişçiliğini temsil etmektedirler. 14 Temmuz direnişçiliği, fedailiğin ortaya konulduğu her yerde temsil edilmektedir. Bu yönüyle 14 Temmuz direnişçiliği Kürdistan Devrimi'yle sürekli yaşamakta, hatta onların ortaya koyduğu ölçüler özyönetim direniş süreçlerinde olduğu gibi sürekli yükseltilerek sürdürülmektedir.

Bugün Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin, Alilerin binlerce yoldaşı vardır. Gerillalar 14 Temmuz ruhunu öğrenerek, bu ruhu kendilerinde somutlaştırarak, bu ruhun yarattığı Kürdistan Devrimi'nin tarzını öğrenerek mücadele etmektedirler. Dolayısıyla bugün binlerce gerilla 14 Temmuz direnişçiliğini temsil etmekte ve o ruhla savaşmaktadır. Kadınıyla, erkeğiyle gerillalar 14 Temmuz direnişçiliğinin ölçüleriyle direnmekte ve savaşmaktadır. Mücadelelerini, yaşamı uğruna ölecek kadar seven militanlar olarak ortaya koymaktadırlar. Şehitlerimiz, yaşamı uğruna ölecek kadar sevdiklerinden, uğruna ölünecek yaşamı yaratmak için yaşamlarını ortaya koymuşlardır.

Özyönetim direnişçiliğini yaratan, 14 Temmuz direniş ruhudur

2015-2016 kışında soykırımcı sömürgeciliğin Kürdistan şehirlerine, kasabalarına her türlü silahla saldırmasına rağmen Çiyager Yoldaş şahsında somutlaşan gerçeklik, -koşullar ne kadar zor olursa olsun- direnip başarma gerçekliğidir. Çiyagerler, Xebatkarlar, İslamlar, Axînler bu direnişleri sürdürerek, hatta 14 Temmuz'da yaratılan ölçüleri daha da yükselterek, zorun zoru koşullarda fedaice direnerek Kürdistan Devrimi'nde direnmenin nasıl olması gerektiğini çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymuşlardır. 2015-2016 kışında eğer büyük direniş gerçekleştirilmişse, tarihi bir direniş ortaya konulmuşsa, bunu sağlatan da 14 Temmuz direnişçiliğidir. 14 Temmuz direniş ruhunun yarattığı, Kürdistan Devrimi'nin tarzıdır. Özyönetim direnişçileri Kürdistan Devrimi'nin ancak zorun zoru koşullarında direnilerek yaratılacağına inandıkları için son nefeslerine kadar direnmişlerdir. O zorlu mücadele gerçeğinin, aynı zamanda Kürdistan Devrimi'ni başarma gerçeği, Kürdistan Devrimi'nin mücadele gerçeği olduğunu bilince çıkarmışlardır. Bu yönüyle özyönetim direnişçileri kaybetmemiştir, onlar kazanmıştır. Belki tüm hedeflerine ulaşamamışlardır, düşman şehirleri yakıp yıkmıştır ancak onlar fedailikleriyle, yaşamı uğruna ölecek kadar seven karakterleriyle Kürdistan'da yurtseverliğin de, militanlığın da ölçülerini yükseltmişlerdir. Eğer Kürdistan'da bir özgür ve demokratik yaşam kazanılacaksa, bu yüksek fedailikle, bu yüksek fedakarlıkla kazanılacaktır. Yaşamı uğruna ölecek kadar seven militanlarla kazanılacaktır.

Bir halk yurtseverlik ölçüleri, düşmana öfkesi geriyse, zorun zoru koşullarda direnemiyorsa kaybeder. Özellikle Ortadoğu'da kaybeder. Kürtler gibi soykırımcı sömürgecilik altındaysa kaybeder. Ama Çiyagerler gibi, 14 Temmuz direnişçileri gibi zorun zoru koşullarında direnen bir militan gerçeklik varsa, böyle bir örgüt, mücadele gerçekliği varsa, o halk mutlaka kazanır ve başarıya ulaşır. Bu açıdan 35 yıllık mücadele gerçeğimizde 14 Temmuz her zaman yaşamaktadır. Çünkü; soykırımcı sömürgecilik zalimdir. Bugün hala kök

kazıma peşindedir. Bu kök kazıma karşısında tabii ki 14 Temmuz direniş ruhuyla, tarzıyla mücadele edilecek ve bu kök kazıma saldırısı içinde olanlar yenilgiye uğratılacaktır.

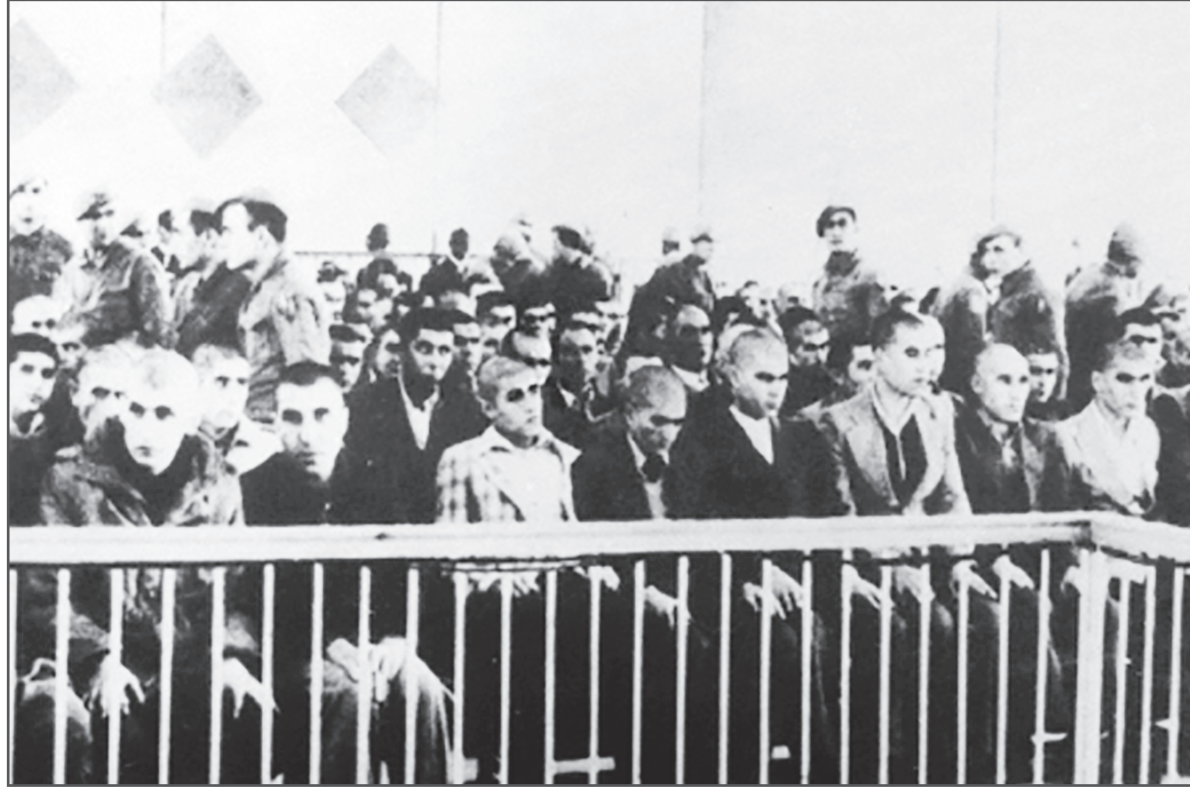
Bugün Tayyip Erdoğan-Bahçeli faşist ittifakı, Kürt'ün kökünü kazımayı hedefliyor. 12 Eylül faşist cuntasının başaramadığı kök kazıma saldırısını, kendilerinin başaracağını söylüyorlar. Bugün de Kürtler üzerinde bir kök kazıma saldırısı vardır. Hatta sadece Bakurê Kurdistan'da değil, bütün Ortadoğu'da Kürt'ün kökünü kazıma saldırısı vardır. Kenan Evren'in 1980'de söylediklerini Tayyip Erdoğan daha fazla tekrarlamaktadır. Kenan Evren'den daha fazla kök kazımaktan, soykırımdan söz etmektedir. 1980'lerde Diyarbakır Zindan'ında Esat Oktay nasıl Kürt'ü bitireceğini, kökünü kazıyacağını, Kürtlüğün bir daha ağza alınmayacağını, PKK'nin zindanlarda kökünün kazılacağını, bir daha isminin anılmayacağını söylüyorduysa, şimdi de benzer şeyleri Süleyman Soylu ve Tayyip Erdoğan söylemektedir.

Ancak 14 Temmuz ruhu, Kürdistan Devrimi'nin tarzı bugün 1982'den daha fazla somut hale gelmiştir. Gerillalar 35 yıldır 14 Temmuz ruhuyla direnmektedir, Kürdistan Devrimi'nin tarzıyla direnmektedir. Koşullar ne kadar zor olursa olsun direnmektedir. Böyle bir devrim tarzı ortaya çıkmıştır. Bugün Kürdistan Devrimi'nin tarzı sadece militanların değil, halkın tarzı haline gelmiştir. Bütün örgütün, Özgürlük Hareketi'nin tarzı haline gelmiştir. Kürt'ün bilinci haline gelmiştir. Bu açıdan AKP'nin saldırıları, Devlet Bahçeli ve Erdoğan'ın, yine onların müttefiklerinin saldırıları Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi karşısında, Kürdistan Devrimi'nin tarzı karşısında kırılmaya mahkumdur. Kürdistan Devrimi'nin tarzı, zorun zoru koşullarında direnme tarzı karşısında, böyle bir irade, mücadele gerçekliği karşısında Tayyip Erdoğan-Bahçeli faşist ittifakının saldırıları kırılacaktır, yenilgiye uğratılacaktır. Bunların Esat Oktay'ı olan Süleyman Soylu'nun söyledikleri ona yalatılacaktır. Kürt Özgürlük Hareketi ve PKK direnecek, ayakta kalacak ama bu direnişin sonunda yıkılacak olan Erdoğan-Bahçeli faşizmi Esat Oktay gibi kaçacak, bir daha görünmeyecek olan Süleyman Soylu olacaktır. Çünkü; karşılarında 14 Temmuz direnişçiliği ve ruhu vardır. 14 Temmuz'un yarattığı Kürdistan Devrimi'nin tarzı vardır. Bu ruhu, bu tarzı kendisinde somutlaştıran PKK ve onun militan, halk gerçeği vardır. Bu açıdan saldırılar ne kadar ağır olursa olsun bunlara karşı direnilecektir. Bunlar sonuçsuz bırakılacaktır. Nasıl ki daha sonraları Kenan Evren ve bakanları lanetlendiyse, Kenan Evren Kürdistan ve Türkiye toplumunda teşhir olduysa, yüzüne tükürülecek bir adam haline geldiyse, Erdoğan ve Bahçeli de o hale gelecektir.

Zindanlarda hala 14 Temmuz direniş ruhu yaşatılmakta ve temsil edilmektedir

14 Temmuz direnişçiliği fedailiktir, fedai direnişçiliktir. Bu yönüyle Kürdistan gerillası da fedaice direnmekte ve savaşmaktadır. Zindandaki yoldaşlarımız 14 Temmuz direnişçiliğini temsil etmektedirler. Onlar, zorun zoru koşullarında 14 Temmuz direnişçilerine bağlı kalmak için direnmektedirler. Bunu da çeşitli vesilelerle ortaya koymaktadırlar. 2012'de de 14 Temmuz ruhuyla bütün zindanlarda direniş yürüttüler. Yine 2017'nin kışından başlamak üzere 16 Nisan referandum sonrasına kadar 14 Temmuz ruhuyla direnişe geçtiler. 2012'deki direnişi bilindiği gibi Önder Apo bıraktırdı. 2017 Nisanı'ndaki direnişi de örgüt bıraktırdı. Bu yönüyle zindanlarda hala 14 Temmuz direniş ruhu yaşatılmakta ve temsil edilmektedir.

Bugün zindanlarda sadece PKK militanları yoktur; halktan binlerce insan vardır. Bunlar da 14 Temmuz direniş ruhunun yükselttiği ölçüler temelinde mücadele verdikleri için düşman tarafından zindanlara atılmışlardır. Önder Apo ilk sözünden itibaren yurtseverlik ölçülerini yükselttiği gibi, zindan direnişçiliği de kadro ölçülerini yükselterek, yurtseverlik ölçülerini de en yüksek düzeye çekmiştir. Bugün sadece kadrolar değil, yurtseverlerimiz de Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli faşizminin saldırısı altındadır. Bu yönüyle direnen halk gerçekliğimiz, yine zindanlara düşen yurtsever halkımız 14 Temmuz direnişçiliğinin yükselttiği ölçüler temelinde bu mücadele içinde yer almış ve düşmanın hedefi olmuşlardır.

✔ Onlar kendi şahıslarında düşmanı yenilgiye uğratmak istemişlerdir. Bu bütün Kürt halkı, gençleri ve savaşçıları için örnektir. Herkes kendi şahsında düşmanı yenmelidir, düşmanı boşa çıkarmalıdır. Kendi şahsında düşmanı yenilgiye uğratmalıdır. Bu yönüyle Ölüm Orucu şehitlerini anlamak, soykırımcı sömürgeciliğe karşı bir duruş içinde olmak demektir. ✔

Halkımız sürekli baskı ve tehdit altındadır. Ama buna rağmen teslimiyeti kabul etmemektedir. Çünkü bu halk, 14 Temmuz direnişçiliğine bağlıdır. 14 Temmuz ruhunun, 14 Temmuz'un yarattığı Kürdistan Devrimi tarzının Kürt halkını özgür ve demokratik yaşama kavuşturacağına inanmaktadırlar. Halkımız Kürdistan Devrimi'nin kolay olmadığını ve zor koşullarda mücadele edilerek kazanılacağını yaşayarak öğrenmiş bir halktır. Dolayısıyla halkımız ancak 14 Temmuz ruhuyla, 14 Temmuz'un yarattığı Kürdistan Devrimi'yle kazanabilir.

Ölüm orucu şehitlerini anlamak da 14 Temmuz direnişçiliğini, zindan direnişçiliğini anlamaktır. Kemalleri, Hayrileri, Akifleri, Alileri tanımadan, onların zihniyetlerini, düşüncelerini, duruşlarını, tutumlarını, kişiliklerini, ilişkilerini, üsluplarını, tarzlarını, tempolarını anlamadan 14 Temmuz ruhunu, 14 Temmuz direnişçiliğini anlamak mümkün değildir. Bu açıdan Ölüm Orucu şehitlerinin bu büyük direnişe neden girdiklerini, nasıl girdiklerini, büyük direniş içinde neler hissettikleri çok önemlidir. Hayri Durmuş ve Kemal Pir'de somutlaşan 14 Temmuz direnişçiliği, her şeyden önce PKK gerçekliğini, Önder Apo yoldaşlığını derinden hissetmektir. Önder Apo'ya, PKK'ye ve bir halka bağlı olma gerçeğidir. Bu bağlılığın en üst düzeyde yaşandığı devrimci kişilikler olarak böyle tarihi bir eylemde yer almışlardır. Onlar, 12 Eylül faşizminin amaçlarını çok iyi görmüşlerdir. Zindandaki uygulamalar şahsında neyi amaçladıklarını çok iyi değerlendirmişlerdir. Kendileri şahsında Kürt halkının geleceğine, PKK'nin geleceğine darbe vurulmak istendiğini, Kürt halkının umutlarının PKK'li tutsaklar şahsında zindana gömülmek istendiğini çok iyi hissetmişlerdir. Bu açıdan bu arkadaşların en başta da hislerinin ve sezgilerinin çok yüksek olduğunu söylemek gerekir.

Herkes kendi şahsında düşmanı yenmelidir

Bunu da sağlayan tabii ki yoğunlaşmaları, sorumlulukları ve ciddiyetleridir. Sorumluluk ve ciddiyetleri o kadar yüksektir ki, yoğunlaşmaları düşmanın sadece zindanda değil, dışarıda ne yapmayı amaçladıklarını çok iyi çözmeye yol açmıştır. Bu bakımdan zindan direnişine tarihi bir sorumlulukla girmişlerdir. Sadece cezaevindeki işkencelerden dolayı değil, bu işkencelerle ne amaçlandığını, kendileri üzerindeki politikalarla hangi sonuca varılmak istendiğini çok iyi gördüklerinden, düşmanın bu politikalarını boşa çıkarma, düşmanın arzuladığının tersine zindanlarda bir duruş sonuç ortaya çıkarma temel amaçları olmuştur. 12 Eylül faşizminin zindanda yaratmak istediği amaçları tersine çevirmek istemişlerdir. Bunu da direnişle tersine çevireceklerine inanmışlardır. Bu yönüyle 14 Temmuz direnişine büyük bir tarihi sorumlulukla, büyük bir tarihi bilinçle, halka, Önderliğe ve örgütlerine bağlılıkla girmiş ve sonuca götürmüşlerdir.

Zaten daha baştan bu direnişi başarmak için bu direnişe girmişlerdir. Bu direnişi mutlaka zafere ulaştırmak istemişlerdir. Kendi şahıslarında, kendi direnişlerinde özgürlük tutkusunu, özgürlük duruşunu, militan duruşu yükseltrek, PKK'nin öncü kadroları olmalarının rolünü üstlenmişlerdir. Kürdistan tarihinde kendi direnişleri şahsında önemli değerler bırakmak, PKK militanlık ölçülerini yükseltmek, PKK'nin gerçeğini kendi şahıslarında somutlaştırmak için bu direnişe girmişlerdir. Bu yönüyle bu şehitlere yaklaşırken, anlarken onların sorumluluk duygusunu, halka bağlılığını, soykırımcı sömürgeciliğe öfkelerini görmek gerekiyor. Halk soykırıma uğratılmak istenirken, PKK tasfiye edilmek istenirken, kendi şahıslarında halkın umudu, iradesi kırılmak istenirken, yine PKK'nin itibarı zedelenip tasfiye edilmek istenirken kendilerinin oturamayacağını, rahat ve direnişsiz duramayacağını görmüşlerdir. Halkın iradesi kırılırken, zindanlar şahsında halkın umudu betonlara gömülmek istenirken Kemal, Hayri, Akif, Ali bir saniye olsun o biçimde yaşayamazlardı. Bu bakımdan yaşamlarını ortaya koyarak gerçek yaşama, doğru yaşama nasıl bağlı olduklarını göstermiş ve kanıtlamışlardır.

Bu yönüyle ölüm orucu şehitlerine bakarken sadece zindanda baskı var, baskıya karşı direnmişler gibi bir yaklaşım içinde olmak ve 14 Temmuz direnişini sadece zindanla sınırlı açıklamak çok yüzeysel bir yaklaşım olur. Çünkü; bu devrimciler ve tutsaklar şahsında, tüm Kürt halkını, PKK'yi Kürt'ün geleceğini hedeflemişlerdir. Bu açıdan amaçlar uğursuz olunca direnişin büyüklüğü de o uğursuz amaçları boşa çıkaracak kadar yüce ve kutsallık düzeyinde gelişmiştir. Amaçların uğursuzluğu direnişin büyüklüğünü ortaya çıkarmıştır. Saldırı ne kadar uğursuzsa, direniş de o saldırıyı boşa çıkaracak, o saldırıyı yenilgiye uğratacak kadar etkili, keskin, net ve açık olmuştur. Ölüm Orucu şehitlerini, her şeyden önce böyle devrimci militanlar olarak görmek lazım. Onlar kendi şahıslarında düşmanı yenilgiye uğratmak istemişlerdir. Bu bütün Kürt halkı, gençleri ve savaşçıları için örnektir. Herkes kendi şahsında düşmanı yenmelidir, düşmanı boşa çıkarmalıdır. Kendi şahsında düşmanı yenilgiye uğratmalıdır. Bu yönüyle Ölüm Orucu şehitlerini anlamak, soykırımcı sömürgeciliğe karşı bir duruş içinde olmak demektir. Her saniyesi, her anı soykırımcı sömürgeciliğe karşı direniş içinde olan bir halk, yurtseverlik, militanlık, kadro ve örgüt gerçekliği içinde olmak demektir. Ölüm Orucu şehitlerini başka türlü anlamak mümkün değildir. Onları sadece anmak, onları övmek, onların yarattığı değerlerden söz etmek yetmez. Onlar zaten büyüktür, değer yaratmış ve görevlerini yerine getirmişlerdir. Ama onlardan sonra da biz yaşayanlara, halka, militanlara görevler düşmektedir. Militanların, Parti kadrolarının, halkın bu şehitleri anlaması gerekmektedir.

Gün, 14 Temmuz Şehitleri'nin direniş ruhuyla direnme günüdür

Ölüm Orucu şehitlerini doğru anlamak; onları pratikleştirmek ve izlerinde yürümek demektir. Onların yarattığı değerleri sahiplenmek ve pratikleştirmek demektir. Her yurtseverin, Kürt'ün, kadro ve militanın üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmesi demektir. Kürt halkının özgürlüğü, Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından üstlerine hangi görev düşüyorsa yapmaları demektir. Bu yönüyle Ölüm Orucu şehitlerinin anılması bugün daha güncel hale gelmiştir. Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli faşizmi eğer kök kazımak istiyorsa, şimdi kök kazımayı Bakur'da ve bütün Türkiye'de yapmak istiyorsa, o zaman tüm Kürt gençlerinin, kadınların, halkın, militanların, kadroların, herkesin Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı, onların kök kazıma saldırısına karşı 14 Temmuz direnişçilerinin sorumluluğu ve ciddiyetiyle mücadeleye girmeleri ve mücadele içinde olmaları gerekiyor.

Bugünkü kök kazıma saldırıları o günkü kök kazıma saldırılarından aşağı bir durum değildir. Erdoğan-Bahçeli faşist ittifakı Kürt'ün kökünü tümden kazımak istiyor. Rojava Devrimi'ni boğmak ve Başûrê Kurdistan'daki kazanımları ezmek istiyor. Kürt'ün Ortadoğu'daki bütün kazanımlarını ortadan kaldırmak istiyor. Kürt'ü bir daha ayağa kalkamaz düzeyde ezmek istiyor. Bu durum karşısında şehitleri, şehitlerin sorumluluğunu, ciddiyetini, tarihe, halka karşı yerine getirdikleri görevleri eğer doğru anlarsak, o zaman bugün yaşayanlar da, özgürlük ve demokrasi mücadelesi verenler ve tüm Kürt halkı, üzerlerine nelerin düştüğünü rahatlıkla görebilirler.

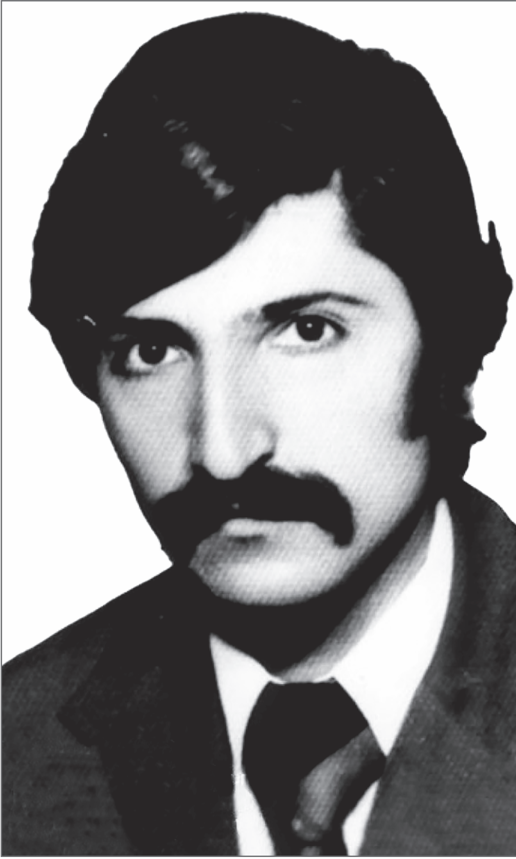
Bu kök kazıma saldırılarının mutlaka boşa çıkarılması, onların saldırılarına her alanda direnilerek cevap verilmesi gerekiyor. Gün, Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli faşizmine karşı direnme günüdür. 14 Temmuz ruhu, 14 Temmuz yıldönümü, 14 Temmuz şehitlerinin anısı hepimizi böyle bir direnişe çağırıyor. Onların 1982 yılındaki direnişleri PKK kadroları için, "Ülkeye dön" çağrısı oldu. O dönemde bu çağrı her türlü teslimiyeti, pasifizmi, tasfiyeciliği boşa çıkarmış, yenilgiye uğratmışsa, bugün de onların anısı her türlü pasifizmi, sağcılığı, eylemsizliği bir tarafa iterek direnişe geçmelidir. Dolayısıyla 14 Temmuz Direnişi, bugün tüm Kürt halkını direnişe çağırıyor.

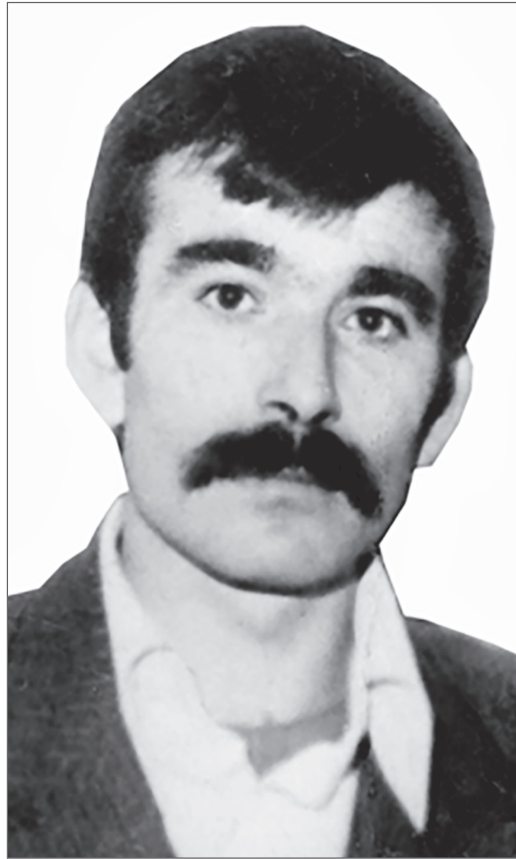
14 Temmuz'u anlamak, direnişe çağrıyı anlamaktır. 14 Temmuz şehitlerinin anısı hepimize, herkese direniş ve mücadeleyi yükseltme çağrısıdır. AKP-MHP ittifakına dayalı Erdoğan-Bahçeli faşizmini yenilgiye uğratma çağrısıdır. Ölüm Orucu şehitlerini bugün farklı biçimde anlamak mümkün değildir.

Eğer gençler, kadınlar, halk, Erdoğan-Bahçeli faşizmine, kök kazıma saldırılarına karşı her tarafta direnirlerse o zaman Ölüm Orucu şehitleri doğru anlaşılmış ve 14 Temmuz'a layık olunmuş olur. Bunun dışındaki anlamalar yanlıştır. 14 Temmuz'u, bugünkü AKP faşizmini, Devlet Bahçeli faşizmini seyrederek anlamak mümkün değildir. Bu yönüyle bugün tüm Kürt gençlerine, kadınlarına, herkese düşen görev; 14 Temmuz şehitleri ve tüm şehitlerin anılarına bağlı kalarak, Devlet Bahçeli-Tayyip Erdoğan faşizmine karşı her yerde ve her koşul altında direnişi yükseltmektir. Bu direnişle Erdoğan-Bahçeli faşizmini geriletip, Türkiye'yi demokratikleştirip Kürdistan'ı özgürleştirmektir. Bu amaç doğrultusundaki mücadele dışında şehitleri anlamak ve onlara bağlı olduğunu söylemek mümkün değildir.

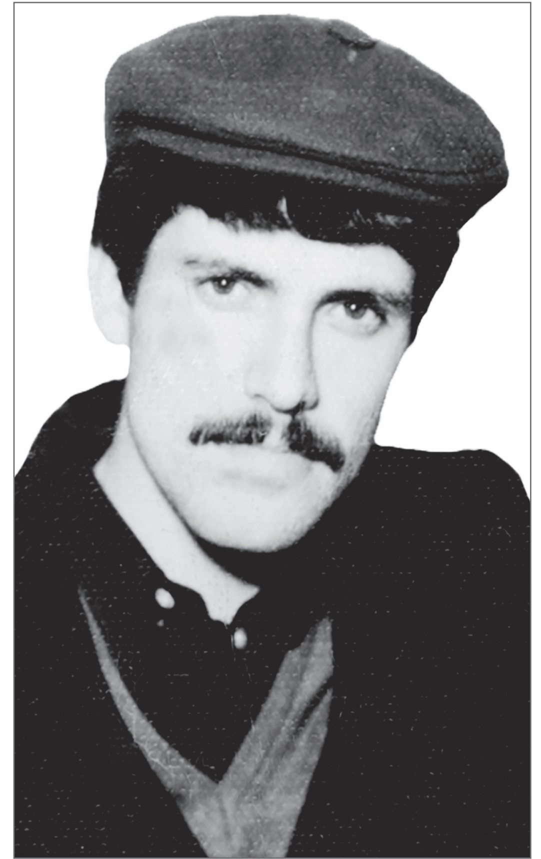
■■■

Temmuz'dan Eylül'e gün gün 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi

Büyük Ölüm Orucu üzerine bugüne kadar çok şey yazıldı. Şehit olan arkadaşların, yeni bir yıldönümünde nasıl ölüme gittiklerini öğrenmek ve yazmak istedim. Olayların detaylarını öğrenmek pek zordu. Çünkü; ölüm orucu döneminde kalem, kağıt taşımak, günlük not tutmak ve gizlemek mümkün değildi. O ortamda bunları düşünmek bile güçtü. Bundan dolayı olaya ışık tutacak hiçbir yazılı belge yoktu. Peki nasıl açığa çıkaracaktım yaşananları?

En sağlam kaynak, o günlerin tanığı olmuş arkadaşların anlatımlarıydı. Ama uzun süre ölüm orucunda kalmış bazı arkadaşlarda hafıza kaybı olduğundan 14 Temmuz'dan sonra eylemi günü gününe ortaya çıkarmak mümkün olmadı. Bu yüzden yaşananları açığa çıkarmakta zorluk çektim. Bir arkeolog 4.000 yıl öncesi Mezopotamya'yı, Mısır'ı öğrenmek için nasıl bir çömlek parçasını, bir el baltasını arıyorsa, ben de o günlerde yaşananları açığa çıkarmak için olayın tanıklarından bir söz, bir cümle, bir anı aradım, bunları birleştirip o günlerde yaşananları gözler önüne sermeye çalıştım. Ölüm orucuna sonradan katılan arkadaşlar, hafıza yönünden sağlam olmalarına rağmen o günleri aydınlığa kavuşturacak bir şey anlatamadılar. Bunun nedeni çevreye, olaylara ilgisizliktir. Çoğu arkadaşa sorduğum olaya karşı; "İşte 36'ya götürdüler, hücrelere koydular, kendi aramızda konuşuyorduk" biçiminde cevap verdiler.

Oysa o ortamda konuşulan her sözde bir ipucu vardı. Bana gerekli olan o sözlerdi. Tüm çabalarımla alacalı-bulacalı da olsa o dönemi gün yüzüne çıkardım.

İşte derlediklerim:

14 Temmuz 1982: Mehmet Hayri Durmuş, Diyarbakır askeri mahkemesinde Ölüm Orucu eylemini başlattı. Kemal Pir ve Ali Çiçek'in de içinde bulunduğu 5 kişilik bir grup arkadaş, Hayri'den sonra eyleme katıldıklarını mahkemede açıkladı.

Mahkeme dönüşünde ölüm orucuna katılanları önce 16. koğuşa götürdüler. Oradan 35. koğuş 4. kata getirdiler. Hayri hücreye girdikten bir müddet sonra, hücrenin tuvalet bölümüne geçti. Musluğu açtı, diz çöktü, ağzını musluğa yaklaştırdı. "Başardık, başardık, altı kişiyle başardık..." dedi musluğa. Aynı şekilde, 3. kat 9. hücrede kulağını musluğa dayayan Karasu, Hayri'nin, "Başardık, başardık, altı kişiyle başardık" sözlerini duyunca sevinçle yerinden kalktı, hücresinde volta attı.

15 Temmuz: Sabah sayımı yapıldı. Sayımı üsteğmen Ali Osman Aydın yapıyordu. 4. katta Ali Kılıç sayıma kalkmadığı için dövüldü. Sayımdan sonra ölüm orucuna katılan 6 arkadaş, 4. kattan alınarak 36. koğuşa götürüldüler. Bu ara 1. kat 7. hücrede kalan Akif Yılmaz ve Fuat Kav da ölüm orucuna katıldılar. Onlar da 36. koğuşa aynı gün götürüldüler. Ölüm orucuna katılan arkadaşlar hücrelere yerleştirildikten sonra işkenceci Ali Osman Aydın koğuşa gitti ve şöyle bağırdı; "36. koğuş Apocular'a mezar olacaktır." Buna karşı Akif Yılmaz sessiz kalmadı; "Buranın kime mezar olacağı ileride belli olur."

20 Temmuz: Mustafa Karasu, 35. koğuşun 3. kat 9. hücresinde ölüm orucuna katıldığını gardiyana söyledi. Hücresindeki yiyecekleri dışarı attı.

5 Ağustos: Gardiyanlar Mustafa Karasu'yu 3. kattaki hücresinden çıkardılar. 36. koğuşa, alttaki bir hücreye götürdüler. Karasu, 36. koğuşta gardiyanlarla konuşunca, Kemal Pir bunu duydu. Kemal, "Vay bizim Karasu da burada" dedi. Peşinden Karasu'ya, "Kaç gündür girmişsin" diye sordu. Karasu, "15 gündür girmişim" cevabını verdi. Bu arada askeri hastaneden bir heyet 36. koğuşa geldi. Diğer arkadaşlar doktorların kendilerini muayene etmesine müsaade ettiler. Karasu'nun bundan haberi olmadığından doktorların kendisini muayene etmesine müsaade etmedi. Onu geri 35. koğuşa götürdüler.

8 Ağustos: Mustafa Karasu'yu tekrar 36. koğuşa götürdüler, 2. kat 7. hücreye koydular. Hayri, 2. kat 9., Fuat Kav 2. kat 5., Akif Yılmaz 3. kat 6., Ali Kılıç 2. kat 1., Ali Çiçek 3. kat 3., Kemal Pir 4. kat 2., Bedrettin Kavak 4. kat 4. hücrede, Fuat Çavgun ise 4. kat 9. hücrelerde kalıyordu.

Karasu hücreye girer girmez Kemal kimlerin eyleme katıldığını sordu. Karasu, yalnız kendisinin katıldığını, bir arkadaşa da katılmasını söylediğini ama mahkemeyi beklediğini, başka arkadaşa da söylemediğini, telkinde bulunmak istemediğini, herkesin kendi iradesine göre bu zor eyleme katılmasının en doğrusu olduğunu söyledi. Kemal, "Yanlış yapmışsın, çağrı yapacaktın, katılan katılırdı, dökülen dökülürdü. Dökülme önemli değildir, önemli olan daha güçlü bir şekilde götürmektir" dedi. Bundan sonra Kemal tek tek arkadaşların durumunu sordu. Karasu da durumları iyi de olsa, kötü de olsa -idarenin duyabileceğini dikkate alarak- herkesin iyi olduğunu söyledi. Hayri de, "Kemal daha fazla sorma, arkadaşların durumu iyidir, gelirler" dedi.

19 Ağustos: Her hücrenin önüne bir bidon su ve bir bardak bıraktılar. Her hücreye bir döşek vermişlerdi. Arkadaşlar o döşekler üzerinde yatıyorlardı. Yalnız döşekler çok kirliydi ve pis kokuyordu. Hayri'ye döşek vermediler; yalnız bir battaniye parçası ile kuru betonda uzanıyordu. Aslında döşek isteseydi verirlerdi. Ama sonuna kadar istemedi. Karasu'ya döşekten başka bir de battaniye verdiler.

Bir gün: Kemal sürekli konuşuyordu. Bir gün, "Bu kaçıncı günümüzdür?" dedi. Günü öğrendikten sonra, "Bundan sonra plaka numarasına göre günlerimizi sayalım, örneğin; ölüm orucunun otuzuncu gününde kendimizi Hakkari'de hissedelim, bakalım hangimiz hangi ilde ölürüz" dedi.

Başka bir gün: Arama yapıldı. Su bidonlarını, bardakları ve sigaraları alıp götürdüler. İki gün hiç su vermediler. İkinci ve üçüncü hafta günde bir kez su akıyordu. Bazen bir-iki saniye aktığında arkadaşlar yataktan kalkıp tuvalete gidince kesiliyordu.

İki gün sonra: Bidon ve bardakları geri verdiler. Karasu, dolu bidonundan bir iki bardak içti. Sonra yatağında sırtüstü yattı. Yanından hızla geçen kocaman bir fare su bidonunun üzerinden fırladı, bardağını düşürdü. Bidonun açık ağzında bir tur attı, suya daldı, biraz yüzüp serinledikten sonra bidonun ağzından çıktı, dikkatlice çevreyi gözetlemeye başladı.

Başka bir gün: Gardiyanlar arama yaptı. Akif'in kaldığı hücrenin kaloriferinin arkasında içi boşalmış bir yumurta ile, iki tane yumurta kabuğu buldular. Bir gardiyan yüksek sesle, "Akif Yılmaz gizliden yumurta yemiş, haberiniz olsun" dedi. Buna karşı Akif, "Ben öldüğümde anlarsınız, şimdi size bir şey demem" dedi.

İdare ölüm orucundaki arkadaşlar arasındaki konuşmaları öğrenmek için 36. koğuşun, birinci kat hücrelerine Kurmancî, Zazaca ve Türkçe dil bilen ispiyoncular getirip yerleştirmişti. İspiyoncular konuşmaları not edip idareye veriyordu. Bu durumu fark eden Ali Çiçek günde birkaç kez ispiyonculara küfür edip duruyordu. İspiyonculardan birisi Bucak'ın 'iyi' adamlarından Ali Aydınlıktar'dı.

Başka bir gün: İdare, ölüm orucundaki arkadaşlara, "Neden ölüm orucuna girdiğinizi belirten bir dilekçe yazıp verin" dedi. Kemal, Hayri'ye seslenerek, "Doktor hepimizin adına sen yaz ver" önerisinde bulundu. Diğer arkadaşlar bu öneriye katıldılar. Bunun üzerine Hayri dilekçeyi yazdı. Diğer arkadaşlara yüksek sesle okudu. Kemal, "Doktor savunma konusuna çok ağırlık vermişsin, uygulama ve baskıların kaldırılmasını, bir de bizlerin olduğumuz gibi kabul edilmemizi vurgulamalısın" dedi. Kemal'in bu önerisine diğer arkadaşlar da katıldı. Hayri gelen öneri doğrultusunda yeni bir dilekçe hazırlayıp verdi.

Başka bir gün: Fuat Çavgun dördüncü katta sıcak ve susuzluktan baygınlık geçirdi. Kendine geldiğinde Hayri, "Fuat yanında su kabı varsa, bir ipe bağla sana su yollayalım" dedi. Fuat hücresindeki naylon torbaya bir ip bağlayıp ikinci kata sarkıttı. Hayri, hücresinin karşısında sarkılı duran torbayı içeri çekmek için gömleğini çıkardı, gömleğinin bir yerinden tutup, gömleği torbaya doğru fırlattı. Bu hareketi defalarca tekrarladı ama kendisinden bir buçuk metre kadar uzakta, parmaklıkların ötesinde sallanan torbayı, içeri alamadı.

Hayri, takatsizlikten yere düşünce, Mustafa Karasu torbanın kendi hücresinin karşısına atılmasını istedi. Torba oraya atıldı. Ancak Karasu da takatsiz kalınca Fuat boş torbayı geri çekti.

Başka bir gün: Her gün yemekleri hücrenin önündeki parmaklıkların bitişiğine koyuyorlardı. O gün ölüm orucundaki arkadaşlar yemek tabaklarını elleriyle itip hücreden uzaklaştırdılar. Ondan sonra gardiyanlar tabakları hücreden uzak koydular.

Hücrelerde çok sayıda Kürtçe de 'cird' veya 'cardin' denilen çok büyük fareler vardı. Yemekler ve ekmek tabaklara konar konmaz fareler leş kargaları gibi yemeklerin üzerine üşüşerek, hem yemekleri yer hem de birbirleriyle boğuşurlardı. Et parçalarını, kocaman kemikleri hatta somun ekmeğini ağızlarına alıp götüren fareler vardı, ölüm orucunda açlığın koynunda yatan arkadaşlar o iştahlı farelerin kavgalarını izleyip günlerini geçiriyorlardı.

Hücrelerde arkadaşları rahatsız eden başka hayvanlar da sivrisineklerdi. Yaşar Kemal'in romanlarında anlatılan Çukurova sivrisinekleri gibiydiler. Kemal Pir her gün gömleğini çıkarır, gömlekle sivrisinekleri kovalar, onları öldürmeye çalışırdı. Sivrisinek bu, kovalamakla, öldürmekle bitmezdi ki! Arkadaşlar

biraz uğraştıktan sonra yorgunluktan düşer, bedenlerini sivrisineklerin insafına bırakırlardı.

Bitler de vücutlarda cirit atıyordu, kimsenin onları öldürecek takati yoktu. Fakat bazı arkadaşlar gün geçirmek için bit yarıştırıyor, bitlerin üzerinde bazı deneyler yapıyorlardı.

7 Ağustos: Deza Hamit ölüm orucuna başladığını gardiyana söyledi.

8 Ağustos: Deza Hamit'i 35. koğuştan alıp sinema salonuna götürdüler. Orada kolları ve ayaklarından zincire vurdular. Dört gün dört gece su vermediler. Eylemden vazgeçmesi için tehdit ettiler. Boyun eğdiremeyeceklerini anlayınca 13 Ağustos günü 36. koğuşa götürdüler. Orada 3. kat 1. hücreye koydular.

Başka bir gün: 36. koğuşta ölüm orucunda olan arkadaşlar, avukatlar kendileriyle görüşmek isterse ne yapacaklarını tartıştılar. Sonunda avukat görüşüne çıkmama kararı aldılar. (Avukat görüşüne çağrılmadılar.)

İdare ölüm orucunda kalanlara, "Görüşmecilerinizle görüşmek istiyorsanız dilekçe yazın" dedi. Arkadaşlar dilekçe yazdılar. Kemal Pir dilekçesinde, "Ben ziyaretçilerimle görüşmek istiyorum fakat ziyaretçilerimle görüştürülecek cesareti idarede görmüyorum" demişti.

Başka bir gün: İşkenceci üsteğmen A. Osman Aydın, Kemal'i sedye ile idareye götürdü. Orada, "Kemal ölüm orucunu bırakma, bırakırsan it gibi süründürürüm" demişti. Ali Osman'ın böyle konuşmasına karşı Kemal çok sert cevap vermiş, eylemi kesinlikle sürdüreceğini söylemişti.

Başka bir gün: 36. koğuşa doktorlar geldi. Bir doktor, "Kemal gel şu ölüm orucunu bırak, sana kebap, pirzola ısmarlayayım" dedi. Kemal, doktora kızarak, "Sen beni çocuk mu sanıyorsun? Biz bir ülkenin kaderini tayin edecek bir eyleme katılmışız, sen kebaptan bahsediyorsun" şeklinde cevap verdi.

Başka bir gün: Sabah erkenden Kemal Pir, diğer katlarda kalan arkadaşları çağırdı: "Arkadaşlar, bizi hastaneye kaldırır, orada zorla serum vermeye kalkışırlarsa bütün serum şişeleri, camları kırarım, buna rağmen takarlarsa, doktor hakkında davacı olurum. Bir de hangimizi alıp götürürlerse, arkadaşlar bizi götürüyorlar, diye bağıralım" dedi.

Bir gece: Kemal Pir ve Fuat Kav katlararası yüksek sesle konuşuyorlardı. Mazgal deliğinden dinleyen gardiyan, Fuat arkadaşın annesine küfür etti. Kemal gardiyana çok kızdı. Sinirli bir sesle, "Gardiyan, gardiyan. Artık bize küfür edemezsin, biz özgürüz" dedi.

Kemal hiç durmaz, hep konuşurdu. Hayri de çok az konuşur, arasıra Kemal'in konuşmalarına müdahale ederdi; "Kemal fazla konuşup kendini yorma, çabuk düşersin" derdi. Buna karşı Kemal, "Doktor, bırak biraz konuşalım, iki yıldan beri ağzıma kilit vurulmuş, ölmeden arkadaşlarla bol bol konuşalım, türkü söyleyelim, düğüne gider gibi ölüme gidelim" diye cevap verdi.

Başka bir gün: Arkadaşlar, Hayri'den 'Ağlama yar ağlama, mavi yazma bağlama' türküsünü söylemesini istediler. Hayri bu türküyü çok seviyordu ve söyledi. Kemal de, "Sinop kalesinden uçtum denize" türküsünü söyledi.

Başka bir gün: Kemal yine bir şeyler mırıldandı. Sonra, "Arkadaşlar, çavê min nabînin" dedi Kürtçe. Kürtçe tektük kelimeler öğrenmişti. Gözlerinin kör olduğunu Kürtçe söylemişti arkadaşlara.

Kemal sigara yakmaya çalışıyordu. Kibriti çakıyor, tek eliyle sigaraya doğru götürüyor, dolaştırıyor, fakat bir türlü yakamıyor, kibrit sönünce de ah çekip yeni bir kibrit yakıyordu. Böyle çok uğraştı, altı kibritle ancak sigarayı ortasından yakabildi.

Başka bir gün: Doktorlar, Kemal'i muayene ederken, bir doktor Kemal'in bakışlarından şüphelenmiş, dört parmağını Kemal'in gözleri önüne tutarak "Bu kaç tanedir" demiş, Kemal, "bir" diye cevap verince doktor, Kemal'in artık görmediğini anlamış.

Kemal görmediği zamanlarda da bir yerde durmuyordu. Hücrede ne yapıyorduysa arkadaşlara anlatıyordu. Örneğin; "Arkadaşlar şu an ayağa kalktım, bir elimle duvara yaslandım, tuvalete doğru gidiyorum, bardağımı el yordamıyla arıyorum, aha buldum, aha elimden düştü. Artık bundan sonra su da içmiyorum" derdi.

Başka bir gün: Kemal kibritini ararken hücredeki yüksek olan beton zeminin üstüne düştü. Kalkmak için saatlerce uğraştı. Sanki birisiyle boğuşuyormuş gibi sesler geldi hücresinden. Sonra öyle kala kaldı beton zeminin üzerinde. Bir gün sonra gardiyanlar onu yatağına kaldırdılar.

Başka bir gün: Ali Çiçek, "Kemal abi gözlerin görmüyor. Saatini bana gönder" dedi. Kemal saati gönderirken, "Ali, ben öldüğümde saatimi yeğenlerime versinler, benden onlara bir hediyem olsun, bakıp beni hatırlarlar" dedi.

24 Ağustos: Emin Keskin 35. koğuşta ölüm orucuna katıldığını gardiyana açıkladı. Gardiyanlar onu hücre parmaklıklarına vurdular. Öbür gün sabah alıp götürdüler. Yanına bir paket sigara, bir kibrit almıştı. Koridorda sigara ve kibritini aldılar. Elbiselerini yırttılar, tehdit ettiler, nasihat çektiler, üstüne çöküp dövdüler. Sonra götürüp bir odaya koydular.

25 Ağustos: Mehmet Şener ve Muzaffer Ayata ölüm orucuna katıldılar.

25 Ağustos öğleden sonra Hamit Baldemir, Hasan Hüseyin Karakuş, Hayri Aslan ve Rıza Altun, 35. koğuşta ölüm orucuna katıldılar. Hamit Baldemir ile Karakuş'u hücreden çıkardıklarında, Vehbi Çavuş olarak tanınan bir gardiyan, Karakuş'un çenesinin altına destekli bir yumruk vurdu. Karakuş yere düştü, çenesi kırıldı.

Aynı gün bu arkadaşları M. Emin Keskin'in bulunduğu yere, oradan 36. koğuşa götürdüler. Arkadaşlar hücrelere konulunca, Kemal hemen kimlerin geldiğini sordu. Hayri, mahkemede neden talep ve istekte bulunmadığını açıkladı. "Biz ölmeyinceye kadar bunlar bizimle ilgilenmezler. Biz (ilk grup) öleceğiz o zaman sizinle ilgilenirler."

25 Ağustos: Fevzi Yetkin 36. koğuştan ölüm orucuna katıldı. Onu da koridorda tehdit ettiler, bazı kağıtlar imzalattılar. Sonra 36. koğuş 4. kat 5. hücreye koydular.

Kemal Pir, Fevzi'nin geldiğini anlayınca seslenerek, "Fevzi hele şu 33. koğuştaki olayı (Ferhatlar'ın kendilerini yakması) baştan sonuna kadar anlat, biz de bilelim" dedi. Fevzi olayı ayrıntıları ile anlattı.

Başka bir gün: Fevzi Yetkin hücresinde su kabı arıyordu. Kemal, Fevzi'nin kap aradığını duyunca, hemen kendi su kabını aldı, Fevzi'nin hücresinin önüne doğru attı. Oysa Fevzi biliyordu ki, Kemal'in birden fazla su kabı yoktu. Fevzi'nin bütün direnmelerine rağmen Kemal, "Sen al, benim başka kabım var" dedi.

Başka bir gün: Fuat Çavgun fenalaştı, hastaneye kaldırıldılar.

6 Eylül: Kemal Pir hastaneye kaldırıldı.

7 Eylül: Kemal Pir şehit düştü.

10 Eylül: Mehmet Hayri Durmuş hastaneye kaldırıldı. 12 Eylül'ü 13'e bağlayan gece şahadete ulaştı.

11 Eylül: Ali Çiçek ile Akif Yılmaz hastaneye götürüldüler.

15 Eylül: Akif Yılmaz şehit düştü.

17 Eylül: Ali Çiçek şehit düştü.

Mücadele Arkadaşı

Kemal Pir'den söz ve cevaplar

Esat Oktay: "Patron, artık küçük balıklarla değil, büyük balıklarla uğraşıyorum."

Kemal Pir: "Büyük balığın kılçığı da büyük olur, adamın boğazında kalır."

Esat Oktay: "Ölüm orucuna başlamışsın. Patron bu kez kesin ölmelisin."

Kemal Pir: "Hiç merak etme. 1981 Ölüm Orucu'ndan ders aldım, bu kez kesin öleceğim." (14 Temmuz 1982)

Mevlüt Çavuş: "Kemal sen ölüm orucunda ölürsen, büyük bir şarap şişesi elime alır, senin başucunda lakır lakır içerim."

Kemal Pir: "Ben ölürsem senle yüzbaşın Esat, ölümden korkup burayı terkedersiniz," (Mart 1981)

"Prof. dün hiçbir şeydik, bugün her şeyiz. Şu anda istersek ayağa kalkarız, hiç kimse bizi engelleyemez." (Ağustos 1982)

Cezaevi Doktoru: "Kemal sen ölüm orucunda ölemezsin."

Kemal Pir: "Bizim isteklerimiz yerine getirilmeyinceye kadar, kolordu bizimle masaya oturup pazarlık yapmayıncaya kadar, ben Kemal Pir olarak eylemi bırakmayacağım. Ya öleceğim ya kazanacağız."

"Hayri, her zaman en iyisini düşünür."

"Küçük insanlar büyük davaların savunucuları olamazlar."

"Biz yaşamı, uğruna ölecek kadar sevenlerdeniz."

"Biz Sırat Köprüsü'nden geçiyoruz. Ya düşeceğiz, ya geçeceğiz. Bizim için düşmek sözkonusu olamayacağına göre geçmek zorundayız." (1981'den)

Esat Oktay: "Patron, Mazlum kendini astı, sen de iple kendini asmıyor musun" diyerek bir ucu parmaklığa bağlı ipi çekip koparır.

Kemal Pir: "İp seni çekmedi, beni nasıl çeker."

M. Hayri Durmuş'tan seçme sözler

"Son olarak bir şey söylemek istiyorum: Her kim ki Kürdistan'ın bağımsızlığı adına yola çıktığını söylüyor ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde samimi ise; kendisine silahlı mücadeleyi temel almalıdır. Kürdistan ancak bu yolla kurtulur. Dünya, bölge ve ülke koşulları bunu zorunlu kılıyor. Söyleyeceklerim bu kadar. Bu, mahkemeye son gelişimdir..." (14 Temmuz 1982)

"Kürdistan Vietnamlaşıyor, bu insan çığlıklarını hiçbir zaman unutmayınız." (Mart 1981)

"Acele etme Kemal, biz ölelim. Bizden sonra çok arkadaş gelecek, bütün arkadaşlara güveniyorum. Bugün gelmedilerse yarın gelecekler. Ama mutlaka gelecekler. Öyle bir gün gelecek ki, burası (cezaevi) cesetlerden geçilmeyecek. O günler pek yakındır." (Ağustos 1982)

"Ölüm orucu uzun bir maraton koşusu gibidir. Herkes onu sonuna kadar götüremez..." (Ağustos 1982)

"Türk sömürgeciliği Kürdistan halkını değil çadırlarda, mağaralarda bile yaşamasına müsaade etmiyor."

"Ben ölürsem mezar taşıma, 'Halkına borçlu olarak öldü' diye yazılsın."

"Tamam tamam başardık, başardık. Altı kişi ile başardık." (14 Temmuz 1982)

(Ölüm orucunu Mustafa Karasu'ya hücredeki bir musluk aracılığıyla bildirirken.)

ÖLÜM ORUÇLARI

Dediler ki ölmüşler
Mühürlü tabutlarda
Süngülerin gözetiminde gömülmüşler

Soldu tenim
Zapt edemez oldum deli yüreğimi
Volkan gibi kükredi öfkem
Kan damladı gözlerim

Bir de baktım ki
Ölü dedikleri
Dillerde
Yüreklerde
Bahar çiçekleri gibi
Taze bilinçlerde
Bedenler ölmüş meğerse
Ruhları özlemleri
Yürek ve bilinçleri bizlerle

Öldü bilinen canlar
Yaşıyorlar bak
Nefes gibi bizlerle

Berxwedana 14’ê Tîrmehê fêmkirin û naskirin wê di têkoşîn çalakî û jiyanê de serkeftinê ava bike

Rûken Garzan

Rihê 14'ê Tîrmehê, berxwedana 14'ê Tîrmehê xwedî teybetmendiya serkeftin avakirinê ye. Wekî din ti teybetmendiyên din nas nake. Xwedî rihê Apocîtiyê ye û xwedî teybetmendiya serkeftinê ye. Serkeftinê, di rihê 14'ê Tîrmehê de xwe mîsoger kiriye û bûye hêza mîsoger a siberojan. Tevgera Azadiyê, li hemberî dijmin, li hemberî hêzên dagirker, di serkeftinê de bûye hêza xwe mîsogerkirî. Di nav pêlên têkoşîna me ya 35 salan de careke din ev heqîqet, ev rastî derketiya holê.

35’emîn salvegera berxwedana 14’ê Tîrmehê di Tevgera Azadiyê de, bi teybet di roja îro de, di dîroka Tevgera Azadiyê de bi xwe re pengavên pir mezin dane avêtin. Di nava 35 salên derbasbûyî û heta roja îro ji bo têkoşîna azadiyê û ji bo civakek azad bê afirandin, înşakirin ev roj xwedî pênaseyeke dîrokî ye, xwedî nîrxên mirovatiyê yê herî mezine, xwedî nîrxê azadiyê yê ku di dîroka civak û gerdûnê de evqas mezine. 14’ê Tîrmehê di Tevgera Azadiyê de jî xwedî cihekî dîrokî û çirûskeke ku qet netemire ye.

Di ser 14'ê Tîrmehê re 34 sal derbasbûn, dikeve 35 saliya xwe. Vê temenekî dirêj girtiye nava xwe. Di kêliyeke salê de 14'ê Tîrmehê ji bo Tevgera Azadiyê di xeta berxwedanê, azadiyê, avakirinê de her tim rêyeke ronahî vekiriye. Ji vir pê de jî dê ev roj, ev berxwedan di nav Tevgera Azadiyê de bi ronahiya xwe her dewam bike û bi dîrokê re bi civakê re, bi hebûna însan û hebûna civakê re dê her tim bimeşe. Ev roj xwedî wate û pênaseyeke bi vî awayî ye. 14'ê Tîrmehê bibîranîn pêwîste, lê ji bîranînê zêdetir dayîna jiyankirin, bi xwe re berpirsyartiyên mezin derdixê holê. Ji bo Tevgera Azadiyê, kadro û pêşengtiyê peywîrên mezin datînê holê, berpirsyartiyên giran tîne pêşiya me. Berxwedana 14'ê Tîrmehê bi xwe xwedî vê wateyê ye. Ev wateya 14'ê Tîrmehê heta roja îro jî her ku çûye xwe mezin kiriye, xwe bi bingeh kiriye û xwe zêde kiriye.

Li gel hemû êrîşên dijmin, dagirker û hemû êrîşên kedxwarî û faşîzan, meşaleya 14'ê Tîrmehê di nav Tevgera Azadiyê de her tim pêxistî, zîndî maye û her tim hatiye jiyîn. Ya ku ev meşale vêxist ya ku ev ronahî da avakirin, rihekî mezin bû. Dema ku mirov 14'ê Tîrmehê bibîr tîne, tenê bi yek peyvê dikare pênase bike; 14'ê Tîrmehê rihek da avakirin. 14'ê Tîrmehê rih, fikir û xeta Apocîtî di nav civak û Tevgera Azadiyê de mîsoger û mayînde kir. 14'ê Tîrmehê bi navê xwe yê din berxwedana fikir û rihê Apocîtiyê ye. Bi pênaseya xwe ya rast a dîrokî û têkoşînê, ev e.

Rih, berxwedan û çalakiya 14'ê Tîrmehê jî rihê Apocîtî di kêliyê de jiya û bi çalak kir

Ev rih çawa hate avakirin, berxwedaneke wiha çawa derkete holê? Û ev 35 sale jî beyî ku ev berxwedan bisekine li hemû derên cihanê û Rojhilata Navîn belav dibe. Ev çi rih bû ku li dora xwe nirx da avakirin? Di serê civak, dost û dijminan de hemû mijarên lêpirsîne û mijareke ku her kes li bersiva wê digerê ye. Helwesteke wisa ye 14'ê Tîrmehê. Ji bo ku em helwest û berxwedana 14'ê Tîrmehê fêhm bikin, wek kadroyên PKK'ê û PAJK'ê û bi giştî jî wekî şoreşgerên ji bo azadiyê dimeşin pê bizanibin ka ev rih çawa hatiye avakirin, pêwîste em careke din lêhûrbûnên xwe, zanista xwe, kesayeta xwe, rê û rêbazên xwe yên têkoşînê ji ber çavan re derbas bikin. Herwiha fêmkirina xetê û zanatî, ji her mîlîtan, kadro, pêşengekî tevgerê tê xwestin.

Ji bo wê jî, ji 14'ê Tîrmehê fêhmkirin û berxwedana 14'ê Tîrmehê naskirin di têkoşîn, çalakî, jiyanê de serkeftin ava kirin e. Rihê 14'ê Tîrmehê, berxwedana 14'ê Tîrmehê xwedî teybetmendiya serkeftin avakirinê ye. Wekî din ti teybetmendiyên din nas nake. Xwedî rihê Apocîtiyê ye û xwedî teybetmendiya serkeftinê ye. Serkeftinê, di rihê 14'ê Tîrmehê de xwe mîsoger kiriye û bûye hêza mîsoger a siberojan. Tevgera Azadiyê, li hemberî dijmin, li hemberî hêzên dagirker, di serkeftinê de bûye hêza xwe mîsogerkirî. Di nav pêlên têkoşîna me ya 35 salan de careke din ev heqîqet, ev rastî derketiya holê.

Rihê 14'ê Tîrmehê bi xwe re pêşengtiya heqîqeta Apocîtî û rohnîkirina jiyana azad, civaka azad ava kiriye.

Ji bo vê jî fêhmkirin û bîranîna 14'ê Tîrmehê ji bo me tenê ne mijareke sembolîk e. Wisa nine. Dîroka Tevgera Azadiyê hemû digire nava xwe. Dibe ku helwesta diyarkirina bi çalakiyekê ya kêliyekê be, lê rihê, sekin, felsefe û ramana Apocîtî bi giştî girtiye nava xwe.

Di yek çalakiyê de temsîla rihê Apocîtî daye pênasekirin û raberkirin. Serokatî ji bo wê jî dibejê, 'şoreşgertî, kesekî li pey heqîqetê dimeşê di kêliyê de diafirene.' Rih, berxwedan, û çalakiya 14'ê Tîrmehê jî rihê Apocîtî di kêliyê de jiya û bi çalak kir. Ji bo wê jî fikra PKK'ê, fikra Apocîtî êdî tenê ne ûtopya ye, hatiye pêkanîn û jiyanî bûye. Tenê ne xeyalên pêşerojan e, di dîroka me de berxwedana 14'ê Tîrmehê û berxwedanên wek wê, ramana Apocîtî û PKK'ê jiyanî û civakî kiriye. Ji bo vê jî di kêliyê de daye avakirin û bûne malê dîrok û civakê. Ji bo nîrxên însanetî xwedî cihekî pir cuda ye.

14'ê Tîrmehê zihniyeta wî dijminî parçekir û vala derxist

Serokatî ji bo pênaseya 14'ê Tîrmehê û ji bo bibe malê PKK'ê, malê civak û dîrokê, dibêje wan afirand, wan çêkir. Rihê Apoyî mayînde kirin, girêdana rast a bi Serokatî û gel re, wan da avakirin. Em çiqasî vê berxwedanê pênase bikin jî, lê helwesta hevalan ewqas xwe balkêş daye diyarkirin ku pênaseya me têra wê nake. Ya ji me tê xwestin vê helwestê, berxwedanê û çalakiyê rast fêhm bikin û pêk bînin da ku di vê xeta berxwedanê de bimeşin. Fêhmkir û girêdaneke rast an jî sekneke serkeftî û jiyaneke azad dê bi xwe re biafirene, derxê holê di kesayeta me de.

Di nav Tevgera Azadiyê de, di nav civaka Kurdistanê de gelek şopdarên vî rihî derketine holê. Bi hezaran hevalên pêşeng, di nav gel de jî bi hezaran kesên baweriya xwe bi vî rihî aniye, li pey vî rihî û xetê meşiyane derketine. Herwiha bi pratîkên xwe, serkeftinên pir mezin derxistine holê. Di dîroka têkoşîna me de weke xeteke ku ronahî daye diyarkirin û li pey vê xetê meşên mezin çêkirine 14'ê Tîrmehê. Derfetên îro di nav Tevgera Azadiyê de derketine holê, hemû nîrxên civakî, siyasî, îdeolojîk û leşkerî encama vê berxwedanê ye, hemû bingeha xwe ji vê berxwedanê digire. Dema ku em vê berxwedanê wek mirasa PKK'ê digirin dest bi şêwazên madî em pênase nakin. Weke mîrasa dîrokî ya PKK'ê digirin dest û bal dikişînin ser vê heqîqetê. PKK'ê xwe li ser vê bingehê avakir, rêxistin kir, têkoşîna xwe mezin kir, gel ronî kir. Li ser vê xetê berxwedan raber kir. Rihê 14'ê Tîrmehê di heman demê de bingeha têkoşîna azadiyê ye ku di dîrokê de xeta rast, xeta avakirinê, azadiyê û afirandinê daye avakirin. Ev fêhmkirin, watedayîna vê rojê, ev roj kêlî bi kêlî jiyankirin pir girîng e. Ya bi talûke, di kar û têkoşîna xwe de jiyanînekirina vê rojê ye. Girêdayîna bi vê rojê re, mezinkirina têkoşîna me û di nava civakê de mayîndekirina vê dîrokê ye. Gihiştina vê astê û derxistina holê girîng e.

35'emîn salvegera 14'ê Tîrmehê careke din berpirsyartiya di xeta azadiyê de sekin, girêdan, helwest û çalakiyeke rast ji me dixwazê. Tişta ku em jî bikin, li ser bisekinin û bişopînin jî ev xete. Di vê xetê de xwe kûrkirin û nûkirin pêwîst e. Ti tiştekî ji derveyî vê xetê ku serkeftine derxê holê tine. Ji ber ku em bi hêzeke dagirker a tinekirinê li ser me ferz dike re şer dikin. Dijminê me tenê tiştekî difikire; tinekirin, qetilkirin û înkarkirin. Li hemberî vî dijminî çi helwest hatibe raberkirin jî ew pûç nekiriye, lê helwesta 14'ê Tîrmehê zihniyeta wî dijminî parçekir û vala derxist. Tiştê ji me tê xwestin xwe di vê fikra rast, xeta Apocîtî de kûr bûn, kûr kirin û ev riha avakirin e. Di dîroka PKK'ê de jî ev sekin weke helwestên serkeftî yên dîrokî tên pênasekirin. Ji ber ku wan xwe avakirine û qanit kirine. Ji bo wê jî meşaleya ku nayê temirandine, ronahiyeke ku her tim diyar e. Sekna rihê 14'ê Tîrmehê jî wiha dikare bê pênasekirin. Naskirin û watedayîna pêvajoya 14ê Tîrmehê û pênasekirina helwesta wê ya xurt a diyardekirî, pir girîng e. Rihê PKK'ê di nava pêvajoyek çawa de derket an jî fikra Apoyî li hember wê hêza dagirker çawa helwesta xwe derxiste holê.

Sedsala 20’emîn de gelek netew-dewletên nû derketin holê

Di salên 80’yî û beriya wê de alozîyên pir cîdî derketin holê. Di vê pêvajoyê de PKK'ê xwe nû nû ava dikir. Beriya PKK xwe ava bike, nakokiyên di nav

Li Kurdistanê cihê ku jiyan lê hatibû kuştin, fikra Apocî jê derket û li ser vê di komê de baweriyeke mezin tê avakirin. Ev kom xwe ji hemû şêwazên madiyatê qut dike. Çalakiya yekemîn a koma Apocî ku di pêşengiya Rêber Apo de tê bipêş xistin ev e. Ji ber ku modernîteya kapîtalîst li ser vî fikrî cîhan hemû li bin guhê hev xist. Tişta ku koma Apocî ji xwe re esas digire, bingeh digire, baweriya bi fikra ku avakirî ye. Ger ku ev fikir di nav civakan de xwe mayînde bike wê azadiyê jî pêk bîne û çand û nîrxên gelan hemûyan derxe holê û biparêze.

civakê de û li Rojhilata Navîn dihatin jiyîn, aloziyên pir mezin bûn. Di qirnê 20'emîn de du şerên cîhanî yê mezin hatin jiyîn. Di bingeha van her du şerên cîhanî de, dagirkerî, berjewendî û mijokdarî heye, heta helwestên azadiyê hene ku van nakokî û pirsgirekan di nav xwe de dihewîne.

Êdî li cîhanê ev gihişt asta hejandinê. Bi taybet her du şerên cîhanê bi xwe re aloziyên pir mezin anîn nav civakê. Di dîroka cîhanê ya nêz de heta ya dur de, di dîroka civakan de qetlîamên herî mezin ên ku hatine çêkirin di qirnê 20'emîn de hatin jiyîn. Sîstema şaristaniya kapîtalîst û dagirkeriyê li hemberî van aloziyên di navbera eniya sosyalîst a çep de gihiştibûn asta lûtkeye. Di nava vî şerî de yê herî zêde zirar dît, di komkujiyan re derbas bû, parçebûn dît civak bi xwe bûn. Tenê ne li Rojhilata Navîn, şer bi heta Ewrupa û Efrîqayê çû. Pêlên vî şerî di qirnê 20'an de navber ketiyê, lê bandora wî, xwe di nav hemû civak û cîhanê de nîşan da.

Ji aliyê siyasî, aborî û leşkerî ve, di nava civakan de, di asta jor de guhertin çêbûn. Dîsa di encama van şeran de, di sedsala 20'emîn de gelek netewdewletên nû derketin holê. Civak hatin parçekirin, çanda civakan, nirxên civakan hemû hatin parçekirin û li gorî xwe şêwe û form dane avakirin. Formên aîdî berjewendiyên sîstema kapîtalîst danîn. Bandora vê li Rojhilata Navîn jî pir hate çêkirin. Bi taybet bandora şerê cîhanê yê yekemîn û duyemîn li hemû parzemînên cihanê, bi xwe re guhertin dane çêkirin, aloziyên mezin bi xwe re anîn. Li Rojhilata Navîn jî parçekirina civakê ya herî mezin di vê qirnê de hate çêkirin. Em wisa mêze nekin ku gelek netew-dewletên biçûk çêbûne, azadî wisa çênebûye. Herî zêde alozî di vê qirnê de çêbûne û herî zêde çand di vê qirnê de hatine parçekirin. Civak di vê qirnê de hatine parçekirin. Herî zêde wê demê bi mêjiyê civakan hate leyîstin. Pergala modernîteya kapîtalîst weke bandêr(silindir) xwe li ser civakê bi bandor kir. Êdî rewşeke wisa çêbûbû ku helwestên çep an jî fikrên sosyalîst ên piştî şerê cîhanê yê duyemîn derketin holê jî, ji wê pergala ku li ser civakê hatibû bandorkirin re, nebû bersiv.

Alozî hîn bêhtir kûr bûn, helwest derketin holê, berxwedan hatin meşandin. Bêguman astek derkete holê, ev ji bo dîroka civakê- mirovatiyê nîrxin. Lê ji bo ji pirsgirekên civakê re bibe bersiv, an jî pergala modernîteya kapîtalîst bin bixe, nebû bersiv. Berovajî pirsgirêkên civakê her ku çû kûr bûn, her çû zihniyeta dagirker û qatlîamê xwe li ser civakê bi bandor kir.

Di salên 70 û 80'yî şûn de jî, li Rojhilata Navîn, Tirkiye, Kurdistanê alozî û pirsgirêkên pir mezin di nav civakê de derketin holê. Heta wê demê kêm bê jî, civakan dikaribûn li ser nirxên xwe xwe biparêzin, li nîrxên xwe xwedî derkevin, an jî karibûn bejin nasnameya min ev e. Êdî ji vê êrîşa sîstema dagirker a desthilatdar şûn de, civakan ev helwesta xwe jî winda kir. Sîstema modernîteya kapîtalîst li ser mêjî û zîhniyeta civakan hukmekî ewqasî mezin da raberkirin. Serokatî vê pêvajoyê weke pêvajoyeke ku herî zêde talûke ji bo civakan daya avakirin pênase dike. Bi taybet di nava 400 sal emrê kapîtalîzmê de pêvajoya ku kapîtalîzmê xwe tê de mîsoger kiriye, fikra xwe teqez kiriye, li hemû derê daye bandor kirin, ev qirnê 20'emîn û heta niha dewam dike ye. Beriya wê helbet dîroka şaristaniyê ya kûr û pênc hezar sal digire nava xwe, lê heta qirnê 20'an jî di gelek hêlan de nîrxê civakê li pêşbûn. Her çiqasî sîstema modernîteya kapîtalîst hebe jî civak xwe bi nîrxên xwe, çanda xwe jiyan dikirin. Li gelek cihan wisa bû, li Ewrupa jî wisa bû. Lê piştî êrîşa sîstema emperyalîst xwe di sedsala 20'emîn de bi bandor kir pê de, helwestên ku li hemberî vê zîhniyetê şerkirin, têkoşîn kirin, helwest raber kirin jî encamê xwe negirtin. Wek helwestên tevgerên sosyalîst û helwestên tevgerên çep, an jî yên ku nîrxên civakê diparêzin hatin raberkirin, berxwedanên mezin jî hatin raberkirin. Lê belê, di warê fikir û zîhniyetê de hêza ku gurhertinekê bide çêkirin û sîstemê vala derbixe de, negihiştin wê astê. Ji bo ku xwe negihande wê astê aloziyên qirnê 20'emîn her ku çû kurbûn. Aloziya çandî, aborî, sosyolojîk ya civakê, ya nasname, netew û gel her ku çû kurbû. Li ser vê sîstema modernîteya kapîtalîst erdnîgariyên ku netew-dewlet, fikra netewdewlet neketibûyê, bi wan jî da avakirin. Bi avakirina modernîteya kapîtalîst bûne parçeyekî sîstemê. Ji xwezaya xwe, ji civakê qûtbûn, bûn parçeyekî sîstemê. Rojhilata Navîn di qirnê 20'emîn de bi problemên wisa re pir rûbirû hat.

Êrîş li ser mêjiyê civaka Kurdistanê tê kirin

Di vê qîrnê de bi taybet gelê Kurd li ku derê bû, çi jiya? Ev jî pir girînge. Eger em vê rastiyê fêhm nekin em nikarin di heqîqeta PKK'ê de jî kûr bibin, xwe ava bikin. Di van qirnan de Serokatî ji bo şerên cîhanê yê yekemîn û duyemîn pênaseyeke wiha dike, "Kurd di vê demê de bûne qurbanê têkîlî û tîfaqên qirêj." Di qîrnê 20'an de li pey şerê cîhanê yê yekemîn û duyemîn dema were mêzekirin, hemû têkîlî û tîfaqên qirêj li ser Kurdan tên kirin. Beriya vê jî heye, lê herî zêde di vê demê de li ser Kurdan tê kirin. Ji şaristaniyê heta niha li ser Kurdan ew heye. Lê di vê qîrnê de hinekî din zêde ne. Êrîşa li ser Kurdan, zîhniyeta dagirkerî û ya înkarinê di vê qirnê de digihije asta ku êdî nasnameya xwe pênase nekin. Wek Kurd, endamê civakekê, çandekê, êdî cesaret nake ku bêje ez Kurd im. Li ser Kurdan êrîşeke ewqasî mezin hat ferzkirin.

Aloziyên li cîhanê tên jiyîn li aliyekî, êdî Kurdistanê jî di cîhana xwe de aloziyên pir mezin dijiya, li hemberî sîstema modernîteya kapîtalîst. Heta Kurdistan dibe navenda vî şerî. Kurdistan êdî tenê ne weke erdnîgarî dibe çar parçe, herî zêde di vê demê de êrîş li ser mêjiyê civaka Kurdistanê tê kirin. Êrîşên komkujî, tinekirin di ware zîhniyet û rih de di wê demê de tên meşandin. Komkujiya vê demê tenê ne komkujiya fîzîkî ye, li gelek heremên Kurdistanê ev jî hatine kirin, lê ya wê demê li gel vê ya çandî, fikrî û ji xwebûna wê derxistinê, tê kirin. Dijmin bi vî awayî li hinek parçeyên Kurdistanê jî, bi serdikeve. Heta li hinek cihan ji bo navê Kurdan werê jibirkirin hemû tişt tê kirin. Bi taybetî, li Bakûr û Başûrê Kurdistanê. Pergala dagirker bi şêwazên cûrbecûr li ser civakê polîtikayan dide meşandin. Li gorî xwe di konsepta pêkanîn de bi serketî bûn. Kurd parçe kiribûn, înkar kiribûn. Ev ji bo gelê Kurdistanê mijareke girînge, bi taybet ji bo neteweke ku bi nasnama xwe azad bijî, ev mijareke girînge.

Li gel vê, aloziyên cûda jî di cîhanê de hene, yên çandî aborî di hemû Rojhilata Navîn de girtine asteke bilind. Pêla sosyalîzmê jî, yên ku bi sosyalîzma îlmî bawer dikin, tevdigerin, têkoşîn dikin êdî bi baskên bilind nafirin. Ango şikestinek çêdibe, li hemberî sîstemê bilind firîn û gihiştina hedefa xwe, hilweşandina sîstemê êdî ne di wê astê de ye. Bi rastiya sosyalîzma pêkhatî re jî hilweşiya. Di vê demê de asta derdikevê holê jî zîhniyeta modernîteya kapîtalîst ev enî di hemû mijaran de bêhal kiriye. Êdî eniya sosyalîzmê hatiye astek wisa ku nikare zerar bide sîstema modernîteya kapîtalîst, xilas nebûbe jî, tune nebûbe jî êdî nikare têk bibe.

Rih rihê 14'ê Tîrmehê ye

Sîstema kapîtalîst li Kurdistanê jî dibêje, me civak tev bê bandor kir, me kir bin betonê, li hember eniya sosyalîzmê jî bi xwe bawere ku helwest û têkoşînên tevgerên sosyalîst êdî li hemberî vê zîhniyetê dê nikaribin serî rakin. Yên heyî wekî Serokatî jî bahs dike dê bibin mezhebekî kapîtalîzmê an jî bibin parçeyekî pergalê.

Di cîhanê de pêvajoyeke bi vî awayî tê jiyîn. Ya herî girîng jî êdî nîrx û çanda gelan di cîhanê giştî de bi xwe re pirsgirêkeke mezin derxistiye holê. Bi taybet di nav civakê de nêzîkbûna li zarok, li jin, li civakê tê kirin, asta êrîşen sîstema kapîtalîst gihaye asteke bê exlaqiyê di gelek deverên Rojhilata Navîn û Kurdistanê de tên raberkirin.

Fikra PKK'ê ya Apocî di nava rastiyeke bi vî awayî de derkete holê. Rastiyeke ku êdî jiyan nemaye ji bo ku civak an jî mirovek li ser hebûna xwe azad, bi nîrxên xwe bijî. Derketina Rêber Apo û rastiya fikrê Apocî di nava van şert û mercan de xwe dide der. Di nava vê pêvajoyê de Rêber Apo û pênaseya fikrê Rêber Apo bi tena serê xwe ye. Serokatî dibêje " Ji bo em şoreşa Kurdistanê pêk bînin ti derfetên me tune bûn, tiştekî ku em destê xwe biavêjinê di Kurdistan û cîhanê de jî nînbû.' Di nava vê rastiyê de êdî hêzên modernîteya kapîtalîst û dewletên dagirker yê li ser Kurdistanê bi xwe bawerbûn ku dê heta hetayê li ser Kurdan û erdnîgariya wan hikum bikin û li ser vê dagirkeriyê jiyana xwe ava bikin. Fikra Rêber Apo ji salên 70'yî û vir ve di asta komeke biçûk de derketina holê ya koma Apociyan pêk tê û hemû cîhan li hemberî vê ye.

Di asta fikreke nû ku di bingeha xwe de wekheviya civakan, rizgarkirina Kurdistanê û gelê Kurd li dora vê fikra sosyalîzmê jî nû vê hat pênasekir. Serokatî dibêje "dema ku min got Kurdistan tê dagirkirin, ez ji ser hişê xwe ve çûm." Rêbertî bi vê balê dikişêne vê rewşa li Kurdistanê pêk tê û rastiya dijmin ya ku însan anine vê rewşê ku êdî wekî însan jiyîn jî jê re nehiştiye. Li Kurdistanê cihê ku jiyan lê hatibû kuştin, fikra Apocî jê derket û li ser vê di komê de baweriyeke mezin tê avakirin. Ev kom xwe ji hemû şêwazên madiyatê qut dike. Çalakiya yekemîn a koma Apocî ku di pêşengiya Rêber Apo de tê bipêş xistin ev e. Ya ku gerek esas werê girtin jî ev e. Ji ber ku modernîteya kapîtalîst li ser vî fikrî cîhan hemû li bin guhê hev xist. Tişta ku koma Apocî ji xwe re esas digire, bingeh digire, baweriya bi fikra ku avakirî ye. Ger ku ev fikir di nav civakan de xwe mayînde bike wê azadiyê jî pêk bîne û çand û nîrxên gelan hemûyan derxe holê û biparêze. Ev kom, xwe îkna kirine û pê bawerkirin e. Ji bo vê jî bi hemû hucreyên xwe, xwe fedayî vê fikrê kirine. Tişta di destê vê komê de tenê ev e. Rêbertî dibêje, 'du hevokbûn em pê bawerbûn û em ketin rê, yek baweriya me bi sosyalîzmê tê. Dê civak bi riya sosyalîzmê azad bibe. Ya duyemîn jî Kurdistan tê dagirkirin, pêwîste werê rizgarkirin.' Van herdu peyvan bingeha PKK'ê ya têkoşînê da avakirin û mezinbûna PKK'ê û têkoşîna PKK'ê hemû li ser vê hat bilindkirin. Ev koma ji çend kesan dibe em ê Kurdistanê azad bikin, sosyalîzmê bînin nav civakan, ev pir girînge û wiha derdikevin rê.

Vê ji bo Tevgera Azadiyê bingeheke pir mezin da avakirin. Bawerî, fikir, avabûn, hebûn û mezinbûn... Tevgera Azadiyê rihê vê komê daniye hole ye. Ev bi xwe re helwesteke mezin ava dike. 14'ê Tîrmehê bi vê ronahiyê berxwedanekê dide raber kirin. Ev fikra komê ji bo helwesta 14'ê Tîrmehê dibe bingeha herî mezin. Ti derfet nîne lê hevalan rih û mêjiyê xwe azad kirine, dijmin bi hemû êrîşên xwe hewl dide ku rih û mêjiyê wan bigire. Ya ku ev sekin, helwest û berxwedana 14'ê Tîrmehê derxiste holê jî ev rih û mêjî ye. Ji ber vê em dibêjin rih rihê 14'ê Tîrmehê ye.

Dîroka zîndanê di têkoşîna gelê Kurd de xwedî cihekî girînge

Di vê pêvajoyê de bi êrîşên li ser Rêber Apo û komê ku hê PKK nehatiye avakirin, dijmin êdî ferq dike ku li Tirkiye û Kurdistanê hinek gav tên avêtin. Li hemberî vê dijmin dikeve nav hewldanê. Dibêjin hîn biçûk in û nû serî rakirine bi destpêkirina êrîşên 12'ê Îlonê em wan qetil bikin, tune bikin. Lê bi hewldanên Rêber Apo û hevalan, partî tê avakirin û di sala1979'an de bi çalakiya Hîlvan re partî tê îlankirin. Di vê demê de jî êrîşên dijmin çêdibin. Dixwazin van êrîşên xwe li ser koma pêşeng ya PKK'ê bikin, ev ji aliyê Serokatiyê ve tê ferqkirin û helwestek li hemberî vê tê raberkirin. Lê dîsa di vê demê de gelek hevalên pêşeng tên girtin. Dijmin dibêje, me PKK û tevgera Apocî bêyî ku mezin bibe tine kir. Ji vir şûnde jî êrîşên mezin yên asîmîlasyon û koçberkirinê li ser gelê Kurdistanê tên kirin ji bo ku rihekî biçûk jî mabe tine bikin. Bi pêşdîtina Rêbertiyê bi heta astekê derketina derveyî welat pêk tê. Dijmin jî dibêje ez gihiştim armanca xwe, êdî Apocî xilasbûn, tiştek nema.

Di vê kêliyê de berxwedana zîndanê destpê dike. Berxwedana heval Mazlûm, heval Sara, heval Kemal, Xeyrî, Akîf û Alî di vê kêliyê de rihê Apocî careke din di zîndanê de aj dide, nû dibe, bi jiyan dibe. Di nava çar dîwaran de heval careke din bi rihê Apocî, xeta azadiyê bi vî awayî di rih û mêjiyê xwe de didin jiyankirin. Ev dîroka zîndanê di têkoşîna gelê Kurd de xwedî cihekî girînge. Bi taybet li hember êrîşên dijmin yê teslîmkar li zîndanan êdî dijmin sîyaseteke wisa li ser hevalan dide meşandin. Herî zêde bi ser hevalên pêşeng ku hatine girtin di diçe, êrîş dike û sîyaseta herî qirêj dide meşandin. Ji şêwazên bê ehlaqiyê bigirin bi heta işkenceyên herî mezin li ser hevalan tên meşandin. Pênaseya êrîşên wê demê mirov nikare tarîf bike, derveyî însanetiyê çi şêwaz hene dijmin hemûyan dide meşandin. Dijmin hemû şêwazên qirêj dixê devrê ji bo ku hevalan teslîm bigire, ji bo ku heqîqeta PKK'ê fikra Apocî tine bike. Helbet sîstema emperyalîst li hemberî civakê her roj ji bo tunekirinê qetliyaman, êrîşan dike. Lê di wê demê de ya ku li zindanan li ser hevalên pêşeng tê kirin, bi serê xwe pênaseyên nû dixwaze. Dijmin bi hêrseke ewqasî mezin êrîşî hevalan dike. Helwest û berxwedana hevalan li ser esasê fikrê xwe zîndî hiştin û dijmin bi berxwedana xwe vala derxistine.

PKK her tim xwe ji nû ve ava dike

Dijmin siyaseta teslîmiyete pir derdixe pêş. Gelek kes dibin îtîrafkar, dijmin van li hemberî hevalan pir bikar

tîne. Faliyêten teslîmiyet û îxanetê dijmin pir dixwazê bixê devrê, êrîş û işkenceyan dixê devrê nabe, şêwazên bê ehlaq dixê devrê nabê, hemû rêyan bikar tîne ji bo ku îradeya berxwedêran bişkêne. Ev tê wateya fikrê Apocî şikandinê. Heval ewqasî bi zanist û bi giraniya erka xwe tevdigerin. Berxwedana hevalan li hemberî îxanetê ewqasî bi wate ye. Xeteke îxanetê ya qirêj di dîroka Kurdistanê de û heta roja îro jî tê pejirandin û tê spartin. Dijmin her xwest vê zindî bihêlê û her li ser vê êrîşî Tevgera Azadiyê bike û tim dixwaze li hemberî me bikar bîne. Vê xetê di zîndanê de destpêkir. Xwest ku êdî heval werin asta ku ji hev bawer nekin. Xwest rihê heyî parçe bike û bê baweriyê bixe nav hevalan. Ev ji xwe re wek hedef girt û li ser van jî êrîş kir. Ev hemû nîrxên tevgerê ne. Bi şêwazên cûr bi cûr êrîş xistin meriyetê lê di yekê de jî biser neket û li hemberî berxwedana zîndanê binket. Yê li zîndanê bi serket rihê PKK'ê û rihê Apocî bû.

Ji ber wê jî dema ku em dibêjin rihê 14'ê Tîrmehê em têne bi çalakiya hevalan sînordar nakin. Berxwedan û bi giştî jiyana hevalan û sekna wan li vir xwe dide der. Ev modela pêşengtiya partiya me ye. Çalakî di encama vê fikrê de derdikeve holê. Hevalên ku di zîndanê de li ber xwe dan, bi lehengî helwestê nîşan didin, xwe bi fikir û zikir kirine ku çalakiyeke wiha lidardixin. Helwesta wan di çalakiya wan de xuya dike. Ji bo vê berxwedana zîndanê û bi teybet a 14'ê Tîrmehê di Tevgera Azadiyê de careke din bingeheke nû avêt, mayînde kir, PKK'ê careke din xwe li ser vê ava kir. Serokatî jî dibêje PKK her tim xwe ji nû ve ava dike. Hevalên pêşeng bi rastiya Serokatiyê re bûbûn yek loma xwe ji nû ve avakirin. Bi xwe avakirina wan, dîroka PKK'ê jî tê avakirin. Di vê berxwedanê, hebûnê de dîrok hat avakirin. Dijmin digot PKK xilas bû. Çawa di qirnê 20'an de Kurd qetil kirin û gotin Kurd xilas bûn, PKK a ku careke din Kurd nûjen dikir, derketibû holê jî dijmin bi darbeya 12'ê Îlonê û êrîşên li ser zîndanê xwest careke din Kurdan tine bike, PKK'ê tine bike û zîhniyata qetlîaman li ser civakê mayînde bike.

Berxwedana 14'ê Tîrmehê ev zîhniyeta dagirkerî ya teslîmiyetê parçe kir û hemû bê wate kir. Vî rihê berxwedanê teslîmiyet şikand û rihekî wisa da gel û bi giştî li Kurdistanê, li dora fikra Apocî kombûnek da çêkirin. Em çiqasî mezin bibin, derfetên me çêbibin jî dema ku ev rih lewaz bibe em bi ser nakevin. Li her derê dijmin êrîşî vî rihê pêşengtiyê dike. Bi dehan caran bi balefiran lê jî bixe, bêje min tine kir jî ev rih wê ji nû ve PKK'ê biafirêne. Ango tunekirina vî rihî ne gengaz e, êdî di nav civakê de kokê xwe berdaye û her tim xwe nû dike. Vî rihî bi xwe re fikrek, zanistek, baweriyek, felsefeyek derxiste holê û ya herî girîng jî jiyaneke azad bi xwe re dide avakirin. Guhertinên mezin di cîhanê de çêdike. Sekna pêşeng jî ji sedî sed xwe bi vê fikir û rihî re yekkirinê dixwaze. Di kesayatiya heval Kemal, Xeyrî, Mazlûm û hevalên pêşeng ên li ber xwe dane de ev derket holê. Wan hevalan di navbera xwe û vê fikrê de navber nehiştin, di navbera xwe û Rêbertiyê de mesafe nehiştin. Bi hebûna xwe, bi bawereya xwe pêre bûn yek... Dijmin vala derxistin, êrîşên dijmin şikandin.

Di 35'emîn salvegera berxwedana 14'ê Tîrmehê de berpirsyartiya li vî rihî xwedî derketin û bilindkirinê derdixê pêşberî hemû endamên tevgerê. Li hemberî vê heqîqeta ku rêya rast datîne pêşiya me kêliyekî jî em bikevin nav xeletiyê dê ji vê durketinê bi xwe re bine û mesafe dê bikevê navbera me.

Di her kêliyê de ev jiyankirin, dayîna jiyankirin û pê re serkeftin dane avakirin erkeke bingehîn ya kadroyên ku bi vî fikrî bawer dikine. Tenê wekî kadroyên PKK'ê bi vê haqîqetê re bûyîna yek hewce dike. Ev heqîqeta Apocîtiyê ye. Tişta ku dikevê ser milê me xwe tê de bi bîryar kirin û li gorî wê karkirin pêwîste. Eger di vê de xwe bi bîryar kirin pêk werê êdî gavên jê şûn de bên avêtin dê pir zahmet nebin. Ya girîng bîryara vê dayîn û bi cewher kirine.

Di roja me ya îro de pirsgirekên pêşengiyê yê ku derdikevin sedema xwe ji vê digirin. Li gorî vê heqîqetê xwe pênasekirin û helwest raber kirin gerek ji her demê zêdetir li pêş be. Derfetên ku rêxistinê dane rast bikaranîn, li gorî vê heqîqetê meşîn û mesafeya di navbera xwe û Rêbertî de ji holê rakirin hewce dike.

Peywîrên me çine û divê çi esas were girtin? Li hember cîhana kapîtalîst û fikrê dagirkeriyê em şer dikin. Êrîşen tunekirin û qetlîamê li ser tevger û gelê me hene. Ji bo vê, rola pêşengtî, karkirin û têkoşînkirinê ji hemû demê zêdetir îro ji me tê xwestin. Di kîjan qadê de dibe bila be peywîr û rola berpirsyariya pêşengtiyê nayê pişt guhkirin, divê teqez pêk were. Lewaziyên ku ji pêşengtiyê re dibin asteng li ser van careke din bi munasebeta 14'ê Tîrmehê bi teybetmendiyên ku ji xetê, ji partiyê, pêşengtiyê, ji hevaltiyê dûr dixin re şerkirin lazim e. Hem di kesayeta xwe hem jî bi derdor re hertim ketina nav şer û ew red kirin ji bo astengî ji holê bên rakirin, girîng e. Sekna heval Kemal redkirina herî mezin bû. Wisa red kir ku dijmin jî di nav şokê de hişt, şaş ma. Sîstem û dagirkeriyê red dike û rola xwe ya pêşengtiyê, girêdana xwe ya bi fikir û felsefeya Apoyî re datîne holê. Heval Xeyrî jî bi heman awayî sekna xwe ya pêşengtiyê raber dike.

Kurdê azad nayê qebûlkirin

Îro bi şêwazê cûr bi cûr, êrîş tên bipêş xistin. Raste wek tevger têkoşîneke bêhempa hatiye dayîn û nîrxên mezin hatine avakirin. Bi saya berdêlan di her çar parçeyên Kurdistanê de ev nîrx hatine avakirin û asteke bilind derketiye holê. Niha şêwazê înkar û tinekirinê dibe ku ne wekî 12'ê Îlonê, salên 80'yî be. Lê di naverokê de tu tişt nehatiye guhertin. Sîstema moderniteya kapîtalîst û hêzên dagirker û emperyalîst li hemberî xeta azadiyê ti carî şêwêzê azad ji bo xwe qebûl nakin. Li ku dera cîhanê dibe bila be, seknek xeta azad ji bo xwe talûkeya herî mezin dibînin. Êdî sîstem nikare, Tevgera Azadiyê ku ji bo rizgarkirina civaka Kurd, hewldan û berdêlên mezin li çar parçeyên Kurdistanê daye înkar û tine bike. Lê di nav lêgerîna bê wê çawa berovajî bike de ye.

Hêzên dagirker, bi teybet Emerîka û dewletên Ewrupayê yên ku Rojhilata Navîn dagir kirine di gelek mijaran de li gorî berjewendîyên xwe alîkarî didin hin hêzan. Vê jî ji bo ku di Rojhilata Navîn de hêza xwe xurt bikin dikin. Pênaseya vê ya îdeolojîk, felsefî û siyasî ev e. Ti hêzan li gorî rastiya wan qebûl nakin. Her tim hewldana li gorî berjewendiyên xwe bi kar anînê, hedef dike. Divê ev baş werê dîtin. Êrîşên ku li Rojava tên kirin ji bo ku pêşî li statuyeke xweser werê girtin derdikevin pêş. Ligel ku dizanin, beyî Kurdan nikarin li Rojhilata Navîn bijîn, dîsa jî azadî û hebûna Kurdan nayê qebûlkirin. Sîstem kurdê aîdî xwe û Kurdê aîdî fikra Apocî qebûl nake. Kurdê azad nayê qebûlkirin. Dibêje bila Kurd hebe, lê kole be. Înkarkirina Kurdan, di vê astê de ye. Dibe ku navê Kurd hebe lê dixwazin girêdayî wan be. Dixwazin bi Kurdistanê giştî vê modela Kurd ava bikin û serdest be. Kurdê ku bikeve xizmeta hêzên dagirker bibe aîdî wan tenê weke nav Kurd e. Naveroka vê êrîşê îmha û tinekirine. Parçeyekî vê êrîşê yê herî mezin jî li hemberî Rêbertiyê tê meşandin. Sîstema hêzên dagirker niha bi tecrîda li ser Rêbertiyê re jî derdikeve holê ku wekî navend tê destgirtin. Loma çi dibe bila be rewşa Rêbertiyê gerek her tim wek rojeva yekemîn be û li gorî wê ev êrîş bên şikandin.

Li ser vî esasî pêwîste em li hemberî Serokatiyê peywîrên xwe pêk bînin. Encax em bi pêngavên mezin û serkeftî bikaribin dijmin vala derbixin, tecrîd û êrîşa li ser Serokatiyê bişkênin. Rêbertiyê xwest bi formulekî dewleta Tirk bîne xeta çareseriyê. Lê belê dewleta Tirk û hêzên dagirker dev ji siyaseta xwe, ji êrîşên xwe, ji hamleyên xwe yên înkar, tinekirin û îmhayê bernedan. Rastiya siyaseta dewleta Tirk û hezen dagirker careke din derkete holê. Bi taybet pêvajoya Îmraliyê re û ji Serokatiyê re nêzîkbûn jî derketin holê. Ji bo wê jî Serokatî êdî dibeje; "min nexin mijara ku ez careke din ji we re formulan bibinim. Êdî ez helwesta xwe wisa raber nakim. Ez xwe ji navber dikişinim." Serokatî li ser vî esasî hem li hember dewletê helwest û şêwaza xwe da raber kirin.

Peşeng di civakê de her tim guhertin û veguhertinê ava dikin

Pêwîste li her parçeyê Kurdistanê em li hember vê zîhniyeta îmha û înkarê şoreşa xwe bilind bikin, tekoşîna xwe mezin bikin. Niha li Rojhilata Navîn hewldanên pergalê çiye? Bi van pêngavan dixwaze careke din emrê xwe mezin bike, wê rizandina xwe komî ser hev bike, xwe pîne bike. Ev hêzên ku Kurdistan dagirkirine rastiya wan jî wisa ye. Rastiya zîhniyeta dewleta Tirk û hukumeta AKP û MHPê jî ev e. Bi zehmetî xwe li ser piya dihêle, emrê xwe direj dike. Ji bo emrê xwe direj bike, xwe li ser piya bihêle û li hemberî gelê Kurd, li hemberê me hemû hêza xwe xistiye dewrê. Ew jî xwedî rastiyeke riziyayî ye. Dewletên li Rojhilata Navîn ên wek Suriye, Îran jî di nav aloziyekê de ne. Hemû dixwazin xwe li ser piya bihêlin. Tiştekî wiha ku hêvî, ronahî bide civakê tune ye. Ne zayîneke nû ye. Civak tev paradigmaya me, xeta me, tekoşîna me ji bo xwe wek hêvî û zayînek nu dibîne. Li Rojhilata Navîn ev paradigma ji bo ol, bawerî, çanda civakan bibe hêza çareseriyê, yê aloziyên çareser bike. Ji nakokiyên cinsî yên jin û mêr re wê bibe hêza çareseriyê. Civak jî bi vê bawer e.

Hêza ku van derfetan bi kar bîne û nirxên derketine holê, berxwedanên derketine holê bi rihê pêşengtiya rast jê re bibe bersiv dîsa qadro û heqîqeta qadro ya ne, dîsa em in. Em aloziyên Rojhilata Navîn, pirsgirêkên heyî, êrîşên heyî şîrove bikin û em dîsa vegerin werin ser heqîqeta xwe. Li hemberî dijmin helwest raber kirin, dijmin vala derdixe. Jibo wê jî eger cihekî ku me dijmin vala dernexistibe em baş zanibin ku li wê derê di pêşengtiyê de qelsî heye. Divê ev baş were zanîn. Eger di cihekî de me rêxistinbûyîna xwe di nav gel de baş çênekiribe dîsa em bizanibin qelsî di pêşengtiyê de ye.

Sekna van hevalan rihê berxwedanê û rihe qehremantiyê derxistiye holê

Çima me careke din rihê 14'ê Tîrmehê da diyarkirin. Di rihê 14'ê Tîrmehê de sekna rast heye, qomple beşdarbûyîn heye. Tevlîbûna qomple pratika nîvco, neserkeftî ji holê radike. Eger ev qomple mîlîtantî, pêşengtî tinebe pratîka nîvco, çalakiya nîvco derdixe, sekneke nîvco derdixe. Fikra "ez xwe tam beşdar bikim, li hedefa xwe kîlît bikim, di hedefa xwe de serkeftînê ava bikim" kêm e. Ev sekin lewaz e, kêm e. Şîrovekirina "qet nîne" şaş e. Heta niha xeta me li ser vê sekinandin û beşdarbûnê dimeşe û ji heval Nalîn bigire heta heval Hêlîn, li Bakur heval Mehmet, heval Çiyager, heval Nûcan pêşengê me bi sedan jî hene, derdikevin. Dema mirov sekinandina van hevalan şîrove bike helbet pêşengên demê bi rihê berxwedanê, bi rihê qehremantiyê derxistine holê. Ev xet dimeşe û vê xetê li derdora xwe mezinbûnek daye avakirin.

Rêbertiyê xwest bi formulekî dewleta Tirk bîne xeta çareseriyê. Lê belê dewleta Tirk û hêzên dagirker dev ji siyaseta xwe, ji êrîşên xwe, ji hamleyên xwe yên înkar, tinekirin û îmhayê bernedan. Rastiya siyaseta dewleta Tirk û hezen dagirker careke din derkete holê. Bi taybet pêvajoya Îmraliyê re û ji Serokatiyê re nêzîkbûn jî derketin holê. Ji bo wê jî Serokatî êdî dibeje; "min nexin mijara ku ez careke din ji we re formulan bibinim. Êdî ez helwesta xwe wisa raber nakim. Ez xwe ji navber dikişinim."

Serokatî her car sekna hevalê Kemal Pîr, heval Xeyrî Durmuş mînak dide. Ji ber ku ew li ku derê bibe bila bibe her ava dikin û diafirînin. Pêşengtî ev e. Ji bo pêşengtî bê çêkirin şerek mezin tê xwestin, guhartineke mezin tê xwestin. Qadrobûyîn ferq e, ferq avakirin e. Peşeng di civakê de her tim guhertin û veguhertinê ava dikin. Rola pêşengtiyê wisa derdikeve holê. Lê belê, ji gelek hêlan ve, di rola pêşengtiyê de paşvemayîn heye. Di kesatiya gelek hevalan de ev sekinandin derdikeve. Di dîroka Tevgera Azadiyê de jî, pêşengtiya rast di şexsê Rêber Apo de, di şexsê pêşeng yên tevgera me de, şehîdên Tevgera Azadiyê de pêk hatiye. Em vê ji xwe re esas bigrin û li ser vê bingehê bimeşin. Sekna heval Kemal Pîr bi serê xwe mînakeke pir mezin e. Heval Kemal hevalekî Tirk e. Têkiliyên xwe û azadiyê çiqas felsefîk datîne holê? Ev pir girîng e. dibeje; "Ji bo ez jiyanê ava bikim ez ê jiyana xwe feda dikim." Ev sekinandineke îdeolojîk û felsefîk e. Afirandin ev e. Heval Kemal ramanê diafirîne, rêxistinê diafirîne, hevaltiyê diafirîne, hezkirinê diafirîne. Van hemuyan bi hesteke, evîneke mezin diafirîne heval Kemal. Bi moralekî mezin vê dike û ev ji bo dijmin dibe jehr. Dijmin wî ji xwe re weke jehr digire dest. Ji bo hevalê Kemal Pîr dibêje; "Em gerek wî tine bikin." Ji ber ku wî ji xwe re weke talokeyeke pir mezin dibîne. Gava em lê dinêrin heval Kemal tenê yek kes e, lê fikreke wisa mezin daye avakirin ku dewleta Tirk li hemberî fikra wî diheje, neçar dimîne, nizane çi bike. Ev helwesteke girîng e. Di nav Tevgera Azadiyê de, helwestên wek helwesta hevalê Kemal Pîr pir derketine holê, şopa wî hatiye taqîpkirin. Lê belê, tevahiya mîlitanên PKKê, vê helwestê ji xwe re esas bigire. Ji bo wî jî, di rola pêşengtiyê de, di dema xwe de rolek mezin û xurt lîst. Heval Kemal li ber pergala dagirkeriyê tekoşîneke pir dijwar e. Di vê mijarê de dewleta Tirk a dagirker pir xwest li ser heval Kemal lîstikan bike, qomplo bike. Lê heval Kemal ji xeta xwe, ji zîhniyeta ku pê bawer dike, ji jiyana xwe bernade.

Pêşengtiya mezin ji me tê xwestin

Rihê partiyê, hevaltiya partiyê, hezkirina partiyê, hêza partiyê, di kesatiya xwe de partî ava kirin, xwe û partî yekkirin, di kesatiya hevalê Xeyrî de pir mezin e, ji partiyê qut nîne. Bi partiyê re bûyîna yek heval Xeyrî dike heval Xeyrî.

Xwe amadekirin, bi partiyê re, bi xetê re xwe kirina yek tenê ne ev e. Taybetmendiyên heval Xeyrî, heval Kemal, heval Akîf, heval Elî tenê ne ev in. Bi xet, dem, Rêbertî, fikra Apogerî re yek bûn e di heman demê de fedaîtî. Xeta fedaîtiya rast jî ev e.

Şopdarê vê xetê bêguman çêbûne. Heval Zîlan, heval Bêrîtan, heval Çiyager û hwd. Gelek hevalan xwe bi partiyê re xistiye yek. Hîskirin, jiyîna pêvajoyê, ji hêla îdeolojîk û felsefîk ve, xwe bi xetê re yekkirin...

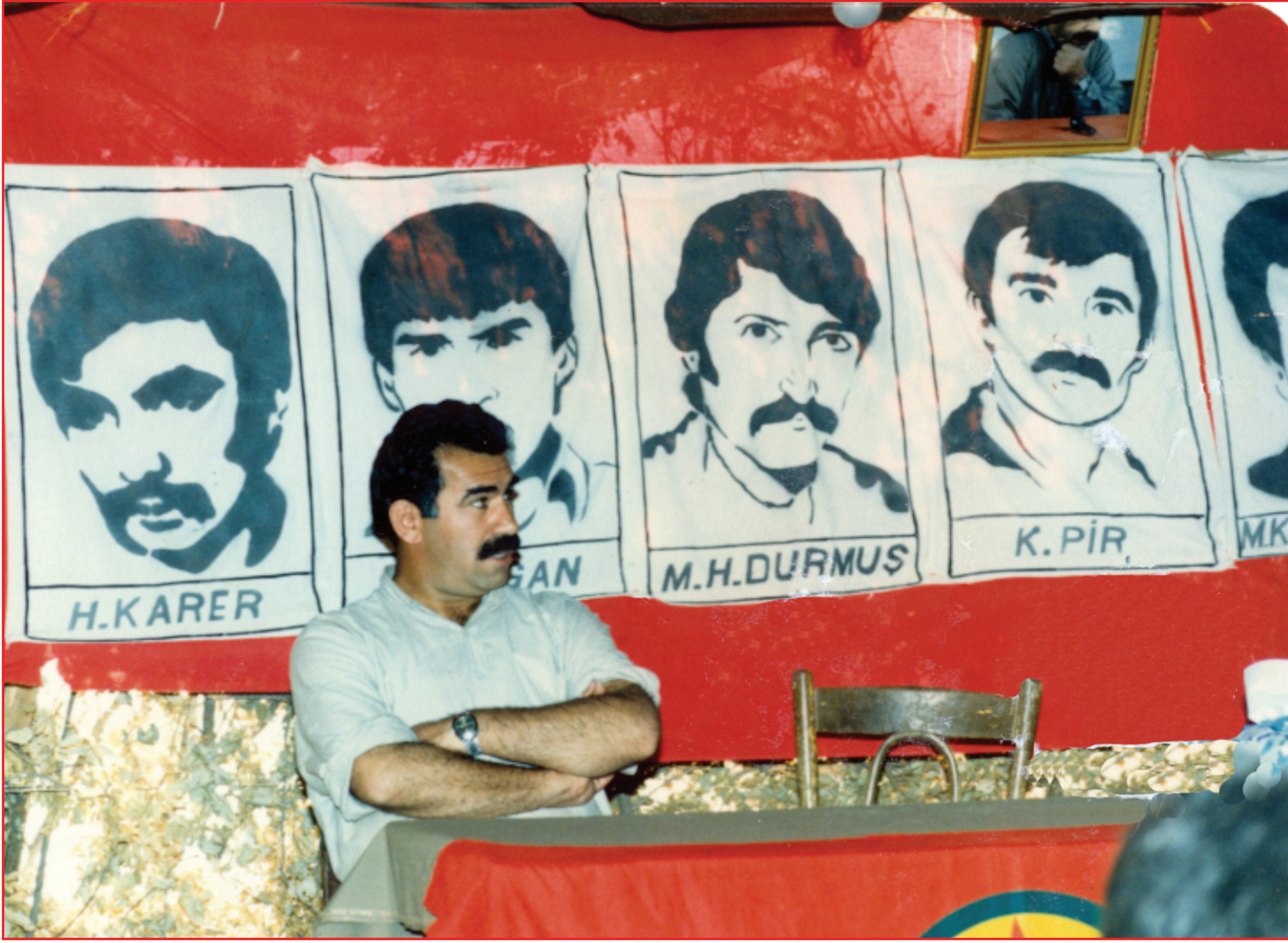
Fikra fedaîtiyê, pênaseya fedaîtiyê jî ev e. Yên din nabin fedaîtî. Yên din dibin teqlît, dibin dubare. Ev şaş e û helwestê jî bêwate dike. Çalakiya heval Xeyrî çi wext dest pê dike? Li hemberî dijmin du peyva dibeje û dest bi çalakiya xwe dike. Wê çaxê bi ser dikeve. Li hember dijmin disekine. Dijmin dixwaze bi hêzeke mezin di ser hevalan de were, dijmin êdî dibêje "min serkeftin bi dest xist. Temam ez bi ser ketim" heval Xeyrî li wê derê bi du peyvan helwest raber dike. Çalakiya heval Xeyrî bi vê bi navê dibe, di vir de heval Xeyrî bi ser dikeve. Ji ber vê yekê jî rihê pêşengtiya demê ji me helwestên wisa dixwaze.

Xeta fedaîtiyê di partiye de avakirinê çêdike, xeta întîharê jî dijmin kêfxweş dike. Serkeftin; xwe bi îdeolojîk, felsefîk kûrkirin, xwe zanekirin, xwe avakirin, li gor vê çalakî çêkirin, rihê 14'ê Tîrmehê di kesayetiya xwe de avakirin e. Ji bo vê jî rola pêşengtiyê demê, rola avakirinê careke din ji hemû deman bêhtir ji me tê xwestin. Ji ber ku rihê Apogerî êdî li hemû deran belav bûye. Êrîşên li ser me mezin bûne. Partiya me, rêxistina me, tekoşîna me mezin bûye, pergal jî bi mezinbûna Tevgera Azadiyê re êrîşên xwe jî mezin dike. Ji bo vê rola pêşengtiya mezin ji me tê xwestin.

Ji bo vê jî tişta ku ji me tê xwestin, bi taybet di vê pêvajoyê de ya herî girîng careke din ji li hember êrîşên dijmin, êrîşên pergala qomloger û dewleta Tirk û dewletên ku Kurdistan dagir kirine, bi rih û berxwedana 14'ê Tîrmehê, bi hêzeke mezin xwe ava bikin û bersiv bidin. 14'ê Tîrmehê zindî hiştin, zindî kirin û her tim meşandin, bi rihê 14'ê Tîrmehê her kêlî jiyîn, her kêlî şer û tekoşîn daye avakirin. Dê bi me re serkeftinên mezin, guhartinên mezin binê. Ê tevgerê mezin bike, gel azad bike, civakeke azad derxe holê û ê hêza dagirker ya kapîtalîzmê vala derbixe. Ya herî girîng jî fikra me ya gerdûnî dinyayeke sosyalist û demokratîk bê avakirin. Ji bo vê jî şert û merc li Rojhilata Navîn, li Kurdistan û hemu cîhanê, guncav in. Ya ji me tê xwestin bi beşdarbûyînek û pêşengtiyeke rast e. Ev di heman demê de beşdarê vê tekoşînê bûyîn û bi vê heqîqetê re yek bûn e. Ev ê bi xwe re serkeftinên mezin binê û em bi armanca me re bixe yek.

■■■

Rêber Apo'nun 14 Temmuz 1991 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Bu direnişte dikkat edilecek hususlar vardır. Her şeyden önce, insanlık onuru çiğnetilmeyecek, sosyalizm inancı ve kararlılığı sürdürülecek, halkın ulusal gerçekliği ve bunun PKK'deki öncülüğü esas alınacak, bundan vazgeçilmeyecek, onun bir devrimci halk savaşıyla sürdürüleceği kesin olacak; biz bunlara inanıyoruz ve bunlar için baş koyuyoruz demektir. Yine bu, bir insanda bitebilecek en son direnme imkanı neyse, onun için baş koyuyoruz, savaşı bu temelde kabul ettik, sürdüreceğiz ve başaracağız demektir.

14 Temmuz direnişçilerinin anılarına ve vasiyetlerine bağlılığın gereği, zaferi kesinleştirmektir

Akademimizin değerleri öğrencileri!

Bugün 14 Temmuz! Bugün, direniş şehitlerimizin, insanlık onuru da dahil her şeyin kendi şahıslarında bitirilmek istendiği bir günde, her şeyin kurtarılması için biricik silah olan kendi canlarını bedel olarak ortaya koymaktan başka çarelerinin kalmadığı bir anda, yapılması gerekeni yapmak için büyük bir kararlılıkla içine girdikleri ölüm orucunun başlangıç günüdür. Kendilerine dayatılan baş aşağı gidişe ve kötü bir teslimiyet dalgasına karşı en kritik anda başını Kemal, Hayri, Akif ve Ali yoldaşların çektiği böylesi bir eylemin başlatılmasının zincirleme etkileri, günümüze doğru geldiğimizde daha iyi anlaşılabilir ve gerekli sonuçlar çıkarılabilir. Böylesi eylemler ve onu yaratan kişilikler için çok şey söylenebilir; eylemin gerçekleştirildiği ortam, hedefleri, yöntemin kendisi çeşitli yönleriyle değerlendirilebilir.

Biz böylesine bir eylemi haber aldığımızda, yapmamız gerekenin, sadece ve sadece kararlı bir direnişçilik olduğunu, bunun da bütünüyle Parti'nin amaçlarına daha kapsamlı ve sonuç alıcı yol ve yöntemlerle yaklaşım göstermekten geçtiğini iyi biliyorduk. Bu eylem sürerken, biz Partimizin 2. Kongresi'ni yürütüyorduk. Kongre iki hususla uğraşıyordu ve bu aynı zamanda iki eğilimdi. Birinci eğilim; çizgiyi geriye, sağa ve bizi de, bir daha dönmemecesine kokuşmuş bir kaçışa, mülteciliğe çekmeye çalışıyordu. İkinci eğilim olarak da biz, bütün gücümüzü ortaya koyarak bu vatan için mutlaka verilmesi gereken canların, akıtılması gereken kanların olduğunu iyi biliyor ve buna alabildiğine yükleniyorduk. Gerçekten 1982 yazı ortası, sadece yaz sıcaklığının değil, ulus için, insanlık için, Partimiz için çok daha yaman bir sıcaklığın yaşandığı bir dönemdi. Bu günler, onurlu yolda var olma gücünün, cesaretinin, inancının gösterilmesi, bunun için insanda bitebilecek en son direnme haddinin, azminin, kararlılığının mutlaka sergilenmesi gereken günler olarak kendini dayatıyordu. Bu sıcak yaz günlerinde, şartlar ne kadar aleyhte olursa olsun, direnme azmi, kararlılığı ve olanakları ne kadar umut vaad etmezse etmesin, gerçekten son bir çabayla da olsa yapılması gerekenler vardı. Her şeyden önce o güne kadar eğer, adı pek telaffuz edilmeyen bir ülke varsa, o ülkede en kötürüm bir halk yaşıyor ve de insanlar, insanlık davasında her şeylerini yitirmeyle yüzyüzeyse, orada yine de birilerinin kalkıp, "Ben de insanım, henüz son sözümü söylemedim, bir şeyler yapmak gerekir" diyerek bu yüceliği göstermesinin hayati anlam ifade ettiği veya her şeyin ona bağlandığı bir dönemde doğmuş bir gündür 14 Temmuz. Diyarbakır'da böyle tarihi bir güne son derece yüce ve hayati bir kararla karşılık verilirken, bugün 14 Temmuz'un 10. yılına girişte, bütün Diyarbakır halkının da, tarihinde görülmemiş bir biçimde direnişin içinde yer alması, ülkeye bütünüyle sahip çıkması ve daha da ötesi silahların üzerine yürekleriyle ve taşlarla yürüyecek kadar büyük bir cesarete ulaşması, böyle bir kararlılığa ölümüne bağlı olan ve bunu gerçekleştiren ölüm orucu direnişçilerinin ardıllarının -eğer onların anılarına sadakatle bağlılarsa- anıya nasıl karşılık vermeleri gerektiğinin de en büyük ispatı oluyor.

Böylesine büyük bir kararın ve eylemin gerçeğiyle asla oynanamaz

Ortadoğu halklar gerçeğinde, çeşitli dinler veya mezhepler görünümünde de olsa çok vahşiyane baskılar karşısında inancın, azmin, kararlılığın sergilendiğini, buna karşın vahşice canların alındığını ama o denli de büyük kahramanların ortaya çıkarak günümüze kadar bir gelenek halinde toplumun hafızasında ve yaşamında etkili olduğunu biliyoruz. Bu tarihsel geçmişte yakılanlar, kazığa çakılanlar, kazanlarda kaynatılanlar, derisi yüzülenler, çarmıha gerilenler, uçurumlardan yuvarlananlar vardır. Soykırımlara tabi tutulan halklar vardır. Bu tarih, bir anlamda insanlığın ne olup ne olmadığını veya nasıl olup nasıl olmaması gerektiğini böylesi merkezi bir savaşımla insanlığa örnekleyen gerçeğin adıdır. Dinler, halklar tarihi, siyasal tarih bunun acımasız örnekleriyle doludur. PKK'de gerçekleşen bu direnişin de böyle bir anlamı vardır. Bu, tarihin olumlu hanesine yazılması gereken, yani adaletten, doğrudan ve özgürlükten yana olan eğilimi, koşullar ve dönem ne kadar aleyhlerinde olursa olsun, yine de büyüklüklerine yaraşır bir tavrı sergileme gücünü gösterebilmektir. Ve yine, eğer insanların böylesine bir sözü varsa, bu sözün çağla ilişki ve çelişkisini doğru tespit ederek, bedeli ne olursa olsun bu gerçeği mutlaka çağa yansıtma gücünü kendinde bulmaktır. Eğer bu güç gösterilebilirse, bunun somutta özlenilen bir direniş olayı, bir hareket, bir parti olayı olduğunun, eğer gösterilemezse birçok örnekte de görüldüğü gibi tarih sahnesinden silinmekten kendini kurtaramayacağının ve sınavını başarıyla veremeyeceğinin de bir ifadesi olmaktadır. Dolayısıyla bu direnişte, bir halk açısından olduğu kadar, insanlığın belirleyici bir birikimini temsil eden Ortadoğu halklar gerçeği açısından da şafak vaktinde atılması gereken bir adımın yattığını görmek gerekir.

PKK'nin oluşum tarzı, bunu da ihtiva etmektedir. O günkü koşullarda bize dayatılan, PKK'nin inkar edilmesi ve PKK'den vazgeçilmesiydi. Eylemimiz bu dayatmaya karşıdır. O günün PKK'sinin, donanım itibariyle en zayıf bir dönemden geçtiğini biliyoruz. Genel doğruları söylemekle birlikte ideolojik yetkinlik sınırlıdır. Politik tavır söz konusu olmakla birlikte, bu henüz ana kitlesine ulaşmaktan çok uzaktır. Özcesi; genel olarak bir hareket haline gelmekten uzaktır. Ve yine bazı eylemsel faaliyetler varsa da, bunlar bir halk hareketi, savaşı olmaktan çok uzaktır. Ve her bakımdan donanımlı, gerçekten her şeye güç getirebilecek bir düşmanla karşı karşıya olması söz konusudur. Zaten, ne uğruna savaşılan halk ve ne de halkların tarihi geleneği açısından -özellikle de Ortadoğu'da- daha güçlü bir karşılıkla kuruluşa yönelmek mümkündür. Her şey biraz böyle zayıfça başlayacak; gerekli yaratıcılık ve insan soyunun ender rastlanılan dönemlerinde gösterilmesi gereken büyüklük gösterilirse bir şeyler kurtarılabilecektir. Bu kesinlikle böyledir. Yapılırsa ne ala, yapılmazsa sonuç fecidir. PKK'nin yaşayıp yaşamaması, artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, direniş önderlerinin de çok iyi ifade ettikleri gibi, canlarını ortaya koymaktan başka çareleri kalmamıştır. Yine bu direniş önderlerinin bizzat kendilerinin de ifade ettikleri gibi, büyük yaşam tutkunu olmalarına rağmen, sırf bu yaşam tutkusuna saygının bir gereği olarak canlarını ortaya koymaktan başka da bir çareleri yoktur. Büyük bir imtihan yerinde karar bir o denli anlamlıdır.

Günümüzde PKK gerçeği üzerine çok tartışıyoruz, kapsamlı çözümlemeler yapıyoruz. Bunu, biraz da bu olgu uğruna kendilerini ölüme yatıranların kişiliğini anlamak için ve onların anılarına bağlılığın ancak ve ancak böyle mümkün olabileceğinin derin bilinci ve sorumluluğu ile yaptık. Bu yoldaşlar, bizzat sözleri ve eylemleriyle özellikle iki ilkeye büyük bir bağlılık ifade ettiler Her şeyden önce, "PKK'yi koruyacağız" diyorlar ve ikinci olarak da gerçekten bizim henüz layık olup olmadığımızın tam olarak anlaşılamadığı bir aşamada bize büyük bağlılık gösteriyor ve de vasiyet bırakıyorlar. Tabii ki, bağlılığa karşı bağlılık gerekir. Vasiyetin gereklerinin de yerine getirilmesi gerekir. Eğer sözler, boş bir ifade olmaktan öteye bir değer taşıyacaksa, eğer bu büyük kararlılığın sahiplerinin vasiyetlerine gerçekten bir değer biçilecekse, bunun anlam ve önemini iliklerine kadar duymak, bunu giderek silikleşen bir anı olmaktan çı-

karıp, tam tersine mutlaka ve mutlaka devleşen bir eyleme dönüştürmek, bu vasiyetlerine bağlı kalmanın da vazgeçilmez bir gereğidir. Her yerde sözcüklerle oynanır, hatıralar ve vasiyetlerle oynanır ama böylesine büyük bir kararın ve eylemin gerçeğiyle asla oynanamaz. İster bilinçli ister bilinçsiz, bu konuda içine girilebilecek en büyük riyakarlık, bu söze, bu karara ve eyleme sadakatle bağlı olmasını bilmemektir; daha da kötüsü, gerekeni yapmayı becerememektir. Bağlılık kadar, ne pahasına olursa olsun bunun gereklerini yerine getirmeyi de becermek zorunludur. Bunu beceremeyenler, eylemin büyüklüğüne bundan başka bir karşılık verilebileceğini düşünüyorlarsa, kendilerini aldattıkları gibi, çok büyük bir oportünizmin temsilciliğini de yapmaktan kurtulamazlar ve son tahlilde gidecekleri yer lanetli olmaktan öteye değildir.

Eylem büyüktür, karar ise; "Biz PKK'den vazgeçmeyeceğiz" tarzında somuttur. Bunun ikinci adımı, önderlik denilen olaydır. Bu, yoldaşlık olayından da vazgeçmeyeceğiz demektir. Direnişin içeriğini biraz daha açarsak; dışarıdaki eylemin güçlü bir muhtevası, oldukça güçlü bir tutumun şekillenmesi söz konusu olmasa da, bu, insanlığı ve özgürlüğü onda gören bir tutumdur. Artık herkesin geri çekilmeye başladığı, kimsenin sahip çıkmaya cesaret edemediği böyle bir günde, "Biz böylesine bir eylemle bu hayatı ortaya koyuyoruz; sözümüz, kararımız budur, şahsınızda yürütülen savaş da budur" dediler. Bu direnişçilerin ardılları kadar herkes ve hatta düşman da bunun sonuçlarına katlanacaktır. O halde bundan sonra yapılması gereken, büyük bir mücadele kararlılığı ve savaşın kendisi olan bu olaya anlam verebilmektir. Nedir bu karar, nedir bu eylem ve en önemlisi de nasıl sürdürülecektir? Bu, bir PKK olayıdır ve onun en yoğunlaşmış eylem biçimiyle sürdürülecektir. Bunun böyle olduğu tartışılmaz bir biçimde bilincimizdedir. Belki de çok çeşitli yerlerde ve dönemlerde sözcüklerin demagojik gücüne dayanılarak her türlü yalan, çarpıtma, sahtekarlık ve aldatmaca sergilenebilir. Ama öyle inanıyorum ki, bir insan varlığının kendini bu denli açıkça ortaya koyarak belki de ancak din kitaplarında rastlanılabilecek derecede her anı başlı başına kutsal bir yemin olan bir bağlılığı emretmesi ve bilimselliğin de adalet, doğruluk, özgürlük ve sosyalizm uğruna kullanılarak insan bedeninde eritilmesi gerçeği karşısında sözü yalın kat anlamamak, gereklerini yapmamak, hangi gerekçeyle olursa olsun bu temelde bir bağlılığı ve yürütme gücünü göstermemek, bu direnişçilerin ardılları için onursuzluğa doğru yol alışın kötü bir başlangıcı olabilir. Bu olayda, inanç, bağlılık ve yürütmenin çarpıtılmış bir biçiminin kişiyi en hainane sonlara, doğru bir bağlılığın ise kesin zafere götüreceği gizlidir.

Şunu çok iyi biliyor ve inanıyoruz ki, bizzat bu direniş kahramanlarınca da ifade edilen, "Biz bu Parti'de zaferi görüyoruz, bu Önderlik'te zaferi görüyoruz" sözcükleri, üstün bir emir ve hem de geride kalanlarda biraz namus ve onur varsa, mutlaka başarıyla yerine getirmeleri gereken bir emirdir. Burada dönemin zayıflıklarını, koşulların yetersizliklerini gerekçe göstererek, "Neden başaramadık, neden yapamadık" demek, en hafif deyimiyle ukalalıktır. Başarı temelinde gösterilen bir bağlılığın yerinde bir bağlılık olduğu çok iyi bilinmelidir. PKK'liler için bunun dışında bir seçenek yoktur. Kürdistan halkında da eğer sadakatle bağlı olduğunu iddia eden bir insanlık varsa, onun için de bu temelde bir bağlılıktan başka seçenek yoktur. Bunu böyle bilmek ve uygulamak gerekir.

14 Temmuz PKK tarihinde en büyük hamlelerden birisidir

Düşman bu güne imha ve inkarı dayatırken, bunu sadece birkaç kişiye veya çok zor koşullardaki bir partileşmeye dayatmıyor ama aynı zamanda onların şahsında bir halkın imha edilerek tüketilişini, bundan da öte insanlık adına hayırlı olabilecek ne varsa onun canına okumayı esas alıyordu. O dönemin diğer bir teslim alma biçimi de PKK'yi bozma, PKK'yi ihtilalci özünden boşaltmaydı. Kendisi açısından, eğer PKK'nin tam inkarı demek olan itirafçılığa çekmeyi sağlarsa, bu en iyisi olacaktı; eğer bunu sağlayamazsa sahte, içi boşaltılmış, yakamızı bir türlü bırakmayan, uğruna herşeyini ortaya koyanların amaçlarına ters düşen ve giderek daha tehlikeli olabilecek bir oluşuma yol açabilmek de onun için bir başarıydı. Bu dönemde, "Ilımlı bir PKK, uzlaştığımız, birlikte kararlaştırdığımız bir PKK de kabulümüzdür" deniliyordu. O da bir düşman dayatmasıydı. Her iki dayatma da bir halkın ve onun şahsında insanlığın bir daha dirilmemecesine ve alçakça bir biçimde çöküşünü, utanılası ve lanetli bir biçimde tüketilişini amaçlıyordu. Eğer bu sağlanabilseydi; zalimin, haksızın, alçağın mutlak anlamda başarısına yol açılacaktı. Ve tabii ki artık yaşıyor muyuz, ölü müyüz, alçak mıyız gibi soruları sormanın bile imkan dahilinde olmadığı bir sürece girilecek ve sadece karanlık ve lanetli değil, aynı zamanda insanlığın en gerisinde ve kötü anlamda her şeye layık olma yaftasını boynuna asmış, kölelikten öteye insanlığın en rezil bir topluluğu olarak sınırsız bir düşkünlüğü yaşamaya mahkum olunacaktı. Eğer direniş olmasaydı, bu gerçekleşecekti. Bu direnişin gerekçeleri daha da sıralanabilir fakat özü budur.

Bu direnişte dikkat edilecek hususlar vardır. Her şeyden önce, insanlık onuru çiğnetilmeyecek, sosyalizm inancı ve kararlılığı sürdürülecek, halkın ulusal gerçekliği ve bunun PKK'deki öncülüğü esas alınacak, bundan vazgeçilmeyecek, onun bir devrimci halk savaşıyla sürdürüleceği kesin olacak; biz bunlara inanıyoruz ve bunlar için baş koyuyoruz demektir. Yine bu, bir insanda bitebilecek en son direnme imkanı neyse, onun için baş koyuyoruz, savaşı bu temelde kabul ettik, sürdüreceğiz ve başaracağız demektir. Bu günde girişilen karar, anlamı böyle olan bir karar; başlatılan savaş böyle bir savaştır. Bu, aynı zamanda PKK açısından kimsenin pek inanmadığı ve gerçekten de başarı şansının inanılmaz ölçüde düşük olduğu fakat buna rağmen en az bu gerekçe kadar mutlaka sahiplenilmesi gereken bir oluşumun ifadesi ve böylesine bir başlangıcın kötü bir sonuçla tasfiye olmaması için atılması gereken büyük bir adımın kendisidir de. Bu anlamda bugün, PKK tarihinde en büyük hamlelerden birisi olarak anlaşılmalıdır. Eğer bu adım atılmazsa kim ne iddia ederse etsin, bir halk için tek umut ışığının da bir daha yakılamayacak bir biçimde söndürülmesi gündeme gelecektir. Bu nedenle bu dönem, Parti tarihinin bir kilometre taşı, bir doruk aşaması ve çok önemli bir savaş dönemi anlamına gelmektedir. Eğer bu dorukta, bu aşamada bu savaş verilirse PKK, PKK olacaktır. Savaş bu keskinlik, kararlılık ve eylemlilikle yürütülürse PKK, 1982'de var olmaya devam edecek ve hem de büyük bir aşama yapmaya hak kazanacaktır. Geçmişi aklayacağı, güncel gelişmeyi zapt edebileceği gibi, geleceği de doğru temelde kestirebilecektir. Bu günün bir diğer anlamı da budur.

Daha da somutlaştırırsak bu gün, bir ülke, bir halk ve hatta bir insan için yaşamın ne olup ne olmadığının kararlaştırılması günüdür. Yaşamın nasıl olması ve uğruna kendini nasıl vermek gerektiğinin bilinmesidir. Bu, çok önemlidir. Milyonlar yaşıyor; Diyarbakır zifiri karanlıkta, lanet içinde yaşıyor ama diğer bir yaşam seçeneği de var ve eğer yaşam adına henüz son söz söylenmemişse, o zaman bunun gösterilmesi gerekir. Mutlaka birilerinin kalkıp bu insanlığa sahip çıkması, adsız da olsa bir ülkede yaşayan halka bir başka yaşam biçimi daha var demesi gerekir. Bu, öyle bir gün, öyle bir karar oluyor. Bunlar çok çok önemlidir. Ve bu, o daracık bilgi dağarcığınızla, güçlü olmayan iradenizle değerlendirmeye çok az hakkınızın olduğu bir kararlılıktır. Burada mesele birkaç kişi de değildir. Mesele, tarihi gerçek içinden süzülüp gelen bir halkta en kötü bir bitişin yaşanmasına rağmen, yine de insanım deme cüretkarlığını gösterenler adına PKK denilen bir biçimlenişle, bir kişinin öz yüreği ve bilincinden öteye, böylesine karmaşık bir ortamda tarihi bir çıkış yapılmasıdır. Zaten kişileri büyük yapan da budur. Böylesi dönemlerde tarihsel olarak dinsel, milli, siyasi veya ahlaki nitelikli çıkışlar görülmüştür. Bu çıkış da böyle bir tarihi anlam taşımaktadır. Bu tarih, güncel gerçekler ne kadar aleyhte olursa olsun, insanlık adına büyük söz söylemenin, onda bir kilometre taşı olmanın kararlaştırılmasıdır. Bunun anlam ve önemi budur.

PKK'nin tarihi bilinmeden bugünü anlaşılamaz

Bu direnişten çıkarılması gereken sonuçlara gelince; en somut ifadeyle bugün yaşadığımız gerçeklik vardır. Dağda silahlı direnişimiz, ovada köylü yürüyüşümüz, kentte halkımızın başkaldırısı gerçekleşmiştir. Bugün daha çok bu gelişmelerin nasıl yaratıldığı sorusuna cevap vermeye çalışıyoruz. Her büyük direnişçi ve direniş olgusunun başına gelen, bu büyük direniş ve onu yaratan kişiliklerin başına da getirilmek istenir. Kimi tam layık bir biçimde gerekeni yapmak ister ve yapar, kimisi bozuk bir biçimde, kimisi sapma biçiminde, kimisi iyi, kimisi kötü niyetli olarak bunu yapar. Bizim geleneğimizde aile, aşiret ölçüsünde de olsa, büyük direniş değerlerini ve özellikle de kan değerlerini kolay unutmamak ve mutlaka intikamlarını almak gibi çok çarpık da olsa ve günümüzde bize çok zarar da verse yine de dikkat edilmesi ve sonuç çıkarılması gereken bir özellik vardır. Bu, vazgeçemeyeceğimiz bir özelliktir. Esas itibariyle karara ve vasiyete bağlı kalınmıştır. Hakim karar ve uygulama gücü olarak PKK, günümüzde bütün yetmezliklerine, yanlışlıklara ve saptırma girişimlerine rağmen esası koruyabilmiş ve gerekeni yapmıştır. Bu bir iddiadır ve sanıyorum ki çok yönlü olarak da ispatlanmıştır. Bu sonuca nasıl geldik? Ben buna, Parti tarihini doğru değerlendirerek ve belki de halen tam istediğimiz gibi yazıma kavuşturmamış da olsak ama yine de ipuçlarının ve belgelerin çok olduğu tarihe dayanarak cevap vermeli derim. Bu tarih bilinmeden, bugünkü ispatlanma anlaşılamaz. Bu tarihe doğru yaklaşmadan, katılmadan, bu olaya ve vasiyete de bu temelde doğru, ispatlanmış bir karşılık vermekten bahsedilemez. Bu tarih bilinecek, özümsenecek ve sonuçta tam bir militan kişilik olarak kendini yürüttüğünde bağlılık yerinde olacak ki; gereken yapılmıştır, denilebilsin.

Bu yoldaşlar, adımızı da anarak vasiyetlerini bırakırken, bizi ne kadar zor bir görevin altında bıraktıklarını biliyorlardı ve burada daha önemli olanın da bu olduğunu çok açık söylüyorlardı. Bir kişinin en değerli varlığını böyle en zor biçimde ortaya koyarken birilerine hem de adını anarak vasiyetini bırakması, geride kalan için en zor bir görev altına girme anlamına gelir. Neden? Direnmek için ancak ve ancak ölümden başka bir seçenek yoksa bu aynı zamanda büyük bir zayıflığın da işaretidir. Çünkü; ölümden başka direnme biçimi yoktur. Bir söz söyleme imkanı bile bırakılmamıştır. Bu ne demektir? Bu, artık bundan sonra direnmenin müthiş zor olduğu, direniş imkanlarının neredeyse can varlığını eritmekten başka bir biçiminin kalmadığı anlamına gelir ki, bu çok önemlidir. Biz bunu anlarız, anlama fukarası olmamak gerekir. Bunun gerisi nasıl getirilecek? Hem de vasiyete göre 10 yıl, bilemedin 20 yıl içinde sonu zafer olan bir eylemin sahibi nasıl olacaksın? Bu büyük direniş gerçekten bu inançladır ve vasiyetin şartı da budur. Bunu kendimize sık sık ama yerinde sormak gerekir. Böylesine emredilen bir zafer vasiyetine kim sahip çıkacak? Sahip çıkmanın bu anlamı içinde, zaferi mümkün kılan savaş tarzını, onun ön hazırlığını, savaş olanaklarını ve örgütünü kimler, nasıl oluşturacak? Bunu sadece kavramak da değil, ne kadar zor koşullarda olursan ol, ister zindanda, ister dağda ve istersen başka bir yerde ol, yine de bu olanakları bulup buluşturacak, kesintiye uğratmaksızın bu savaşı mutlaka yürüteceksin ve sonuçta da zafer olacak. Vasiyetin gereği budur.

Burada ciddi ve samimi olmak gerekir. Bunu, "Anılara bağlıyız" diyenlere söylüyorum. Benim kendini müthiş aldatmış olana, anıları sakız gibi ağzında çiğneyene sözüm yoktur; hele hele çok kolay unutana hiç yoktur. Bu vasiyetten anlaşılması gereken, zaferi mümkün kılan bu çalışmanın zorunlu olduğudur.

Bu çok açıktır. Onlar bunun için hayatlarını ortaya koyuyorlar ve bizden gerisini getirmemizi istiyorlar. Evet, bunu hiç kimse saptıramaz. Hiçbiriniz, hiçbir gerekçeyle başka bir şey söyleyemez ve konuşamaz. Bunu da bütün PKK'lilere ve bütün Kürdistan halkına söylemek isterim. Bu noktada demagojiyi bırakacağız, sahte, ne idiği belirsiz bir yığın saplantıyı bırakacağız. Eğer biraz bağlılıkta kusur etmeyeceksek, gerekenin mutlaka yerine getirilmesi gerektiğini belirteceğiz. Bazıları ağladıklarını hissettirdiler. Bunlar o kadar anlam ifade etmez. Bizim toplumun hepsi ağlamaklıdır. Bu şehitlerimiz için de çok ağladılar. Tam da böylesi bir karar ve eylemin sahipleri için ağlamak, bir hakarettir, duygusal bağlılık da bir hakarettir. Hemen söyleyelim ki, kendi şahsımda gözyaşını bir aşağılık eylem olarak, bir hakaret olarak değerlendiriyorum. Ben o günlerde de nasıl yaşadığımı biliyorum. Bunun doğru mu, yanlış mı olduğunu tarih kararlaştırır ama normal insani faaliyetimden en ufacık bir taviz vermedim, en ufacık bir üzüntü duymadım. Normal bir gün gibi gördüm, duydum ve daha fazla düşündüm. Bunlar böyle yaptı ama bundan sonra ben nasıl yapacağım? Artan bir sorumluluk duyabilirsen duy, düşünebilirsen düşün, yapabilirsen yap! Sana düşen görevler vardır. Ağlamaya bile fırsat yoktur, yüreğini biraz dalgalandırmaya bile fırsat yoktur. Şunu bunu bırak da, yapabileceğin bir şeyler varsa, onları yap! Bunun ardını ne kadar getirebilirsin? Eylemini ne kadar geliştirebilirsin? Göster kendini, müthiş ol, bir fırtına ol, iğne ucu kadar imkanı gör ve herşeyini ortaya koy! Bir şey yapar mısın yapamaz mısın, bin defa kendine sor! Ben o günlerde bunları yaşadım; bir şeyler yaparsın, ben bu düşüncedeyim dedim kendi kendime. Hepiniz lafta hep iyi söylüyorsunuz ama bunu yapmaya ortak olma, pek de yanaşmadığınız bir iştir. Bu, çoğuna belki anlamsız geliyordu, kendilerini katmadılar. Gerçekten tek yapma denilen olayın kendisi olarak yapmaya, ne kadar umut vaad etmez çabalar olarak görülürse görülsün, büyük bir inatla yüklenmeye biz daha bu günlerde başlamıştık. Aslında önceden de öyleydik, arada bir farklılık göremiyorduk. Bu, sonrası için de geçerlidir.

PKK adına benden alınan sorumluluklar doğru anlaşılmalıdır

PKK tarihi, PKK önderlik gerçeği diyorsunuz, üzerinde çokça da duruyorsunuz. Bu, sadece benim hikayem değildir. Dediğim gibi bu, geleneklerimize göre kolay kolay vazgeçmememiz, mutlaka bir intikamla karşılık vermemiz gereken bir durumdur. Zerre kadar namus, devrimcilik ruhu varsa, bunu yapmak durumundasınız. Burada bazı niyetler tehlikeli rol oynar. İyi niyet ve dürüstlük yetmez; hangi gerekçeyle olursa olsun yapmaya yanaşmama, yapmamanın gerekçelerine kendini inandırmanın anlamı nedir? "Ben çok geriyim, böyle doğmuşum, böyle gidebilirim. Ben ölüme varım ama eylemi başarılı kılacak çalışmaya yokum" diyorlar ve ölüyorlar. İşte böyle kaçmanın, kendini aldatmanın çok çeşitli biçimleri, hem de sıkça görüldü. İş gerçekten anıya bağlılığın ne olduğunu gösterecek bir çalışmaya geldi mi, çok acayip bir durumla karşılaşılıyor. Bu noktada başka konuşma, başka davranma, beynini ve yüreğini büyük açarak yaklaşma yerine arkasını dönerek uzaklaşma çokça yaşanan tutumlar oldu. Büyük bakmama, yüreğini açmama, arkasını dönme tavrının dozajı gittikçe arttı. Biz, düşman dayatması kadar bu onursuz yaklaşımı da çok iyi gördük. Buna karşı da sabırlı ama aynı zamanda başarılı iş yapmanın gereğine inanmaktan ve başarılı iş yapmaktan asla vazgeçilmemelidir.

Dediğim gibi bu, tarihi bir olay ve karardır, anlatmanın fazla anlamı yoktur. Fakat mutlaka bilinecek, özümsenecek ve büyük karar olarak geleceğe yansıtılacaktır. Tavrımız buydu. Anılara bağlılık ve vasiyete karşılık vermenin anlamı, önemi ve ifadesi budur. Bana tamamen yön veren, adına politika ve savaşım yaptıran, olanak yarattıran ve bunun için kendini yatırma dediğimiz olay budur. Bu yılların beni yoğunlaştırması, bir karar ve eylem gücü haline getirmesi böyle oldu. İnsanlar böyle gerçeklikler karşısında kendilerini olduğu gibi anlatmak ve ifade etmek zorundadırlar. Kesinlikle başka türlü bir tutuma, sözcüklerin gücüne sığınıp abartılı yaklaşımların içine girerek gerçeği saptırmayı meslek edinmemelidirler. Bunun en soysuz türden bir meslek olduğunu bilerek anlamaya çalışın; iyi veya kötü mutlaka anlayın. Bu, hiç olmazsa doğru yolda yeni bir başlangıç için bir şans olabilir. Biz de mükemmel, sağlam ve yaman olduğumuzu iddia etmiyoruz. Hayır, bu konuda belki de en yetmez durumlardan birisini yaşıyorduk. Fakat sağduyu, temel değerlere doğru bağlılık, özellikle de saptırmadan bağlılık duygusu ve buna egemen olan düşünceye bağlılık yitirilmemiştir. Politikayı böyle yaptın mı, bu bağlılık duygu ve düşüncesiyle nasıl ve nereye koşulacak, hangi çabayı kendimize layık görecek, nereye ve nasıl uzanılacak; eğer iğne ucu kadar bir imkan ve ilişki varsa bu nasıl değerlendirilecek; işte bütün bunlar bilinecekti. Bunu, derya gibi ilişki ve olanaklarımız üzerinde halen alçakça oynayanlar olduğu için söylüyorum.

Büyük direniş kahramanlarının anılarına sağ sapmayla karşılık vermenin, kişilerin keyfi sandığı ve düşündüğünün çok ötesinde bir tehlikeye nasıl yol açtığını örneklemek istiyoruz. Ben bu anlamda Parti'nin geneli içinde büyük çözüm gücüne ulaşırken, temel belirleyici bir hususun bu olduğunu söyledim. Ve eğer bu direniş olmasaydı, bunun karar ve eylemi olmasaydı, PKK doğrultusunu ne kadar geliştireceğimiz şimdi tartışmalı olurdu. Bu eylem ve karar bir doruk noktasıdır derken, bunu belirleme anlamında belirtiyoruz.

PKK adına benden alınan sorumluluklar doğru anlaşılmalı, doğru kavranılmalıdır. Gerçekler derken bunu kastediyorum. Çok iyi biliyorum ki, canlar eritilerek savaş verilirken, iğne ucu kadar bir imkanın anlamının ne olması ve eline bu kadar savaş ilişkisi, silah, örgüt gücü verilenin neye, nasıl karşılık vermesi gerektiği açıktır. Fakat bu, halen anlaşılamıyor, halen başka türlü yapılıyor. Biz bunu affetmeyeceğiz; biz, böyle savaşanların, savaş olanaklarımıza kendini böyle verenlerin -ister ölsünler, isterse ölmesinler- bu usulünü ve tarzını kabul etmeyeceğiz. Bu anılara bu temelde mutlaka bağlı kalacağız. Yaramazlığınızın, çocukluğunuzun, çok çeşitli etkenlerle varlığınızın bizim için fazla bir anlam ifade etmediğini bilmek durumundasınız. Çok açık söyleyeyim; bu gerçekler söz konusu olduğunda biz böyleyiz. Hesabınıza gelirse PKK'liyiz diyeceksiniz, hesabınıza gelirse savaş silahlarımıza sarılacaksınız, hesabınıza gelirse savaş örgütümüz içinde yer almaya karar vereceksiniz, hesabınıza gelirse bizden saygı-sevgi bekleyip bize de aynısını göstereceksiniz. Bu da çok açıktır. Hesabınıza gelirse bu temelde özgürlüğü sonuna kadar yaşarsınız. Bunun kanunu böyledir.

Biz anıya ve vasiyete sorumlu kılındık ve sorumluluğumuzu da şimdiye kadar böyle anladık ve yürüttük. Bir anlamda PKK tarihi de budur ve herşey bu anıya, bu vasiyete doğru temelde karşılık verip vermemeye, onun etrafında fırtına koparıp koparmamaya, onu doğru yorumlama kadar uygulayıp uygulamamaya, vasiyetin tek şartı olan zafer koşullarına bağlı olup olmamaya, bunu mümkün kılmaya elveren cevabı verip vermemeye ve bunun için gerekli olan imkan, örgüt ve silahı yaratıp yaratmamaya bağlıdır. Bunlar temel gerçeklerdir, politik doğrultuya ve bütün taktiklere yön veren bu özdür. Bunun için gerekirse ağzını mükemmel kılacaksın, ellerini-ayaklarını mükemmel ayarlayacaksın, yüreğini pek kılacaksın, gözlerini keskin kılacaksın, komuta düzeyinde seyredeceksin, politik yeteneğin olacak, koşullar ve alanlar neyi emrediyorsa onu yapacaksın. Ancak ondan sonra buna, işte bu özün en somut ve doğru gerçekleşmiş bir ifadesidir, diyebilirsin. Bu tarihe bağlı olmak, katılmak, özümsemek ve bu tarihle geleceğe yürümenin anlamı budur. Bana çok açık olarak bu vasiyet bırakıldı ve bugün cesaretli ve kendimden emin olarak da bunun sorumlusu olma kararlılığını gösteriyorum. Bunun dışında başka bir dil, başka bir yürek, başka bir tarz bir bütün olarak bende söz konusu değildir. Bunu söylerken şunu çok iyi biliyorum ki; onlar biraz da vasiyete bağlı kalınarak korunmuştur. Halk da, Parti de bu anıya bağlandı.

Bütün bunları, bu eylemin anlam ve öneminin ne olduğunun, bu vasiyetin nasıl anlaşılması gerektiğinin ve bununla Parti içinde çelişenin anlam ve öneminin iyi kavranması gerektiği için söylüyorum. Bunu söylerken çok ciddi bir tehlikeden ve hem de tarihte örnekleri çokça görülen bir tehlikeden bahsediyoruz. Büyük direniş kahramanlarının anılarına sağ sapmayla karşılık vermenin, kişilerin keyfi sandığı ve düşündüğünün çok ötesinde bir tehlikeye nasıl yol açtığını örneklemek istiyoruz. Ben bu anlamda Parti'nin geneli içinde büyük çözüm gücüne ulaşırken, temel belirleyici bir hususun bu olduğunu söyledim. Ve eğer bu direniş olmasaydı, bunun karar ve eylemi olmasaydı, PKK doğrultusunu ne kadar geliştireceğimiz şimdi tartışmalı olurdu. Bu eylem ve karar bir doruk noktasıdır derken, bunu belirleme anlamında belirtiyoruz. Daha sonraki doruk noktaları da vardır. Ama en temel ve belirleyici doruk noktası buydu diyorum. Bu, daha sonraki süreçleri belirleyen bir aşamadır. Bu aşamaların bütün çözümlemeleri yapıldı; hiçbir partiye nasip olmayacak kadar tartışması, çözümlemesi yapılarak doğrusu, yanlışı, uygulanış tarzına dek herşey işlendi ve bütün Parti tarihine, gerçeğine mal edildi. Biz anılara, sadece somut bir olayı yaratmakla bağlı olduğumuzu söylüyoruz. Hiç ağlamadan, sızlamadan, kendini sağa-sola yatırmadan bu gelişmeler yaratıldı biçiminde, bir sözcükle karşılık veriyoruz.

PKK gerçeğini bütün yönleriyle yaşayanlar için direniş her yerde aynı yüceliktedir

Zindan direnişçiliğinin büyük şehitleri PKK'nin şehitleridir. Ben bu konularda abartmalı ayrımlar yapılmasını sakıncalı bulurum. Kaldı ki bu, bu direnişlerin içinde en çok çaba harcayanların değerlendirmesi ve hatta bizzat ifade ettikleri bir olgudur. "Abartmayın, abartmaya fırsat da tanımayın" diyorlar. Doğrudur, abartmamamız gerekir. Direnişin zindanı, dağı, siyasisi veya askerisi özde farklı bir anlam ifade etmez ama biçimleniş farklılıkları vardır. Bu gerçeği bütün yönleriyle yaşayanlar açısından bir yurtdışı yaşamı belki de çok daha kahredici bir yaşam ve mücadele alanıdır. Bir dağ o denli kahırlıdır. Dolayısıyla, PKK gerçeğini bütün yönleriyle yaşayanlar için ayrımlar fazla önemli değildir ve direnişleri her yerde çok değerlidir, aynı yüceliktedir.

Bunu vurguladıktan sonra geriye bizim daha da netleştirmemiz gereken bir husus kalıyor ve bunu önemli bir Parti gündem konusu olarak çözümleyerek kararlaştırmak; sapması, ihaneti veya doğrusu varsa bunlardan genel içine alınması gerekeni almak, özümsemek, atılması gerekeni atmak gibi önemli bir görevle de karşı karşıya bulunuyoruz. Çokça vurgulandığı gibi PKK'nin bütün varlığı, bu anıya ve vasiyete bağlı olmanın gereklerinin varlığıdır, onun kendisidir. Bunun dışında özel bağlılık, bunun üzerinde özel yorum veya özel binalar inşa etmeye çalışmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bırakalım hakkı olmayı, bu cesaret bile edilmemesi gereken bir olaydır. PKK denilen bu olaydan bir şey anlama, kavrama varsa, bunu böyle değerlendirmek ve gerekeni yapmak gerekir. Ama buna rağmen, bu son dönemlerde kendini iyice açığa çıkartan, bir eğilim olmaktan öteye bir önderlik biçiminde kendini bize oldukça dayatan ve eylemiyle de ne olduğunu, neyi hedeflediğini tamamen ortaya koyan bir yapı söz konusudur. Bu yapının, hem de Önderlik gerçeğine çok sahte ve yapay yaklaştığı ve asla hakkı olmadığı halde, "Yaşasın zindan direniş önderliği" veya 'Yaşasın zindan direniş şehitliği" gibi çok namussuzca, puştça bir sloganla ortaya çıkarak, ilk bakışta çok haklıymış gibi görünen bir ayrımlama tehlikesini yaratması, bu büyük yoldaşların anısına hiç de bağlı olmadığı ve gerekeni yapmadığı halde böyle bir slogan ortaya atması ve eylemiyle de ne mal olduğunu açıkça ortaya koyması, bizi özellikle de zindan direnişçiliği konusunda bir kez daha çok daha somut ve özgün bir yorum yapmaya götürüyor. Ne nedir, ne ne değildir? Ne nasıl olmalı, ne nasıl kavranıp özümsenmelidir? Bunların doğrusunu ortaya koyduk; şimdi yanlışı veya saptırması, ihaneti üzerine bir ayrım yapıyoruz.

Başından günümüze kadar herşeyin nasıl yaratıldığını en iyi bilen, duyan, yorum getiren, uygulayan bir kişi olarak gereken yapılmıştır, şimdi yapılıyor, bundan sonra da yapılacaktır. Önderlik bir sosyalist iddia ile ortaya çıkmıştır, o iddiayı sonuna kadar sürdürecektir. Bu iddiayı kendi mensuplarına egemen kılmak ve yarın bütün toplumun, insanlığın onurlu ve önde gelen bir toplumunun yaşam tarzı -ki bu, günümüzde imkan dahilindedir- haline getirmek için herşeyini ortaya koyacaktır.

Tarihte büyük eylemlerin, iradelerin sahipleri öldüğünde veya şehit düştüğünde iki olay belirir: Birincisi; yüreklerine kadar onları duyan ve bununla yetinmeyip büyük bir azimle, büyümüş bir kişilikle o anıyı savaş gerekçesi haline getiren ve savaşanlar grubu ortaya çıkar. Bunlara radikaller, günümüzdeki tabiriyle aşırı solcular veya gerçek dava arkadaşları denilir. Bir Fransız İhtilali'ne, bir Bolşevik İhtilali'ne veya Ortadoğu halkları açısından genel bir ifade olarak İslam tarihine bakıldığında görülecektir ki, bu devrimlerin önderleri şu veya bu biçimde öldüklerinde, şehit düştüklerinde etraflarında bir tartışma başlar ve bir ayrışma ortaya çıkar. Bunun sonucu olarak Fransız İhtilali'nin radikalizmiyle reformizmi burjuva toplumsal biçimlenişini günümüze kadar etkiler. Yine Bolşevik Devrimi'nin radikalizmiyle sağcılığının etkileri günümüze kadar sürmektedir. Bu anlamda PKK'ye ilişkin söylenilmesi gereken nedir? Büyük bir saptırma hareketi var mıdır, varsa bu ne kadardır? Önemli doruk aşamalarına ve özellikle de onun şehitlerine dayandırılmak istenilen doğrultular nasıl olmalıdır veya var mıdır? Bunlar, büyük bir hassasiyet ve tarih bilinciyle değerlendirdiğimiz konulardır. PKK içinde bütün doruk aşamalarına kendini dayatan -adına sağcılık, tasfiyecilik, reformizm veya ne dersek diyelim, adlandırmalar o kadar mühim değil- saptırmalara tanık olunmuştur. Bu temelde Parti tarihi, oldukça canlı olarak hafızalarımızda ve daha çok da belgelerdedir. Bunu bir kez daha tekrarlamak istemiyorum ama incelenmesi gerektiğini önemle vurgulamak isterim.

Bunun bir parçası olarak, mademki zindan direnişi ve onun şehitleri adına bir çıkış yapılıyor ve bir slogan söyleniyor, o zaman bu konuda da geneli biraz daha ayrıntılı anlatmak, eğer bir netsizlik varsa netleştirmek için diyorum ki; bu direniş sahipleri için de bazı gerçekleri söylemek çok önemlidir. Eğer ortada bir sapma, bir ihanet varsa, bunun anlamı nedir? Biz bunun içinde miyiz, karşısında mıyız? Buna karşı ne kadar mücadele edildi? Gaflet nedir, katılım nedir? Reddetme nedir, benimseme nedir? Hiç şüphesiz, bu sorulara cevap vermek, zindanda yatmış yoldaşların da en temel görevlerinden birisidir; bütün partililerin olduğu kadar, özellikle de bu gerçeği etle-tırnak gibi iç içe yaşayanların başta gelen bir görevidir. Bu görev, bütün Parti'ye karşı yerine getirildiği gibi, özel olarak da daha hassas bir biçimde bu konudaki konumlarını, neyin neresinde olduklarını özlü bir ifadeye kavuşturmak onların boynunun borcudur.

14 Temmuz Direnişi iç saldırılara karşı da bir direnişti

Çok iyi biliyoruz ki, gerçekten tam da böylesine bir direniş doruğuna varılırken, kendini dayatan açık bir ihanet vardır. Çokça açık olarak ifade edilen ve hakettikleri lanetli sonucu yaşayan ve Şahin-Yıldırım diye tabir edilen bu alçaklar, bu doruğa bir saldırı halindeydiler. Daha da ötesi düşman emrinde en tehlikeli bir savaşımın sahibiydiler. Bu direniş, en az açık düşman terörüne olduğu kadar,

PKK içinde olup da düşmana büyük yol gösteren ve sonuç aldırmak için her şeylerini ortaya koyanlara karşı da bir direnmeydi. Bunların deyimi aynen şöyledir; "Bu PKK nasıl doğduysa, öyle yerin dibine girmelidir." Hatta Kürdistan halkını tarihe gömmenin ve üzerini betonlamanın mimarı ve baş önderi Mustafa Kemal'in adına izafeten "Genç Kemalistler Birliği" biçiminde kendilerini adlandırmaktan da geri kalmadılar. Kendilerine göre kurtuluşu kendileri bulan bu güruh, aynı akıbeti bütün PKK için gerçekleştirmek istiyordu. Dışarıda da bunları takip edenler vardı. "Nasıl oldu da 1973'lerde böyle bir olay ortaya çıktı. Araştıralım, inceleyelim, mümkünse olduğu gibi tekrar yere gömelim" diyerek saldırdılar. Bu saldırıya karşı yoldaşlar, büyük bir direnişle karşılık verdiler ve bir anlamda onları boşa çıkardılar. Bu, çok iyi bilinen ve hakkettiği biçimde cevaplandırılan bir mücadele dönemimizdir ve gerekeni hala yapılmaktadır. Yani, burada iç cepheden de saldıran vardır ve açıktan saldırılmıştır. Açıktan saldırılmasının nedeni şudur: En zor dönem yaşanılmaktadır, bütün direnişin düşmesi an meselesidir. İç cepheden saldıranlar, kendilerini kesinlikle şuna inandırmışlardır; bu hareket bitirilecektir. Bir kuşkuları varsa, o da bizim bu sahada sürdürme durumunda olduğumuz çalışmalardır. O zaman da ne yapıp ne yapmayacağımız belli değildir. Bunun için haklı olarak fazla çekinmeleri de düşünülemezdi. Gerçi çekinmiyorlardı, bir şeyler yapabileceğimizi bizzat itiraf da ediyorlardı ama ağır basan yön bu değildi. "PKK'nin yüzde doksanı içeridedir, eğer tümüyle teslim alınırsa biter" hükmüne kendilerini inandırmışlardı. Dolayısıyla açıktan saldırıyorlardı. "Başarmak üzereyiz, başardık" diyenler, açıktan saldırır, taarruz ederler ve kendileri de korku, endişe taşımazlar. Bu saldırının açık olmasının nedeni buydu. Fakat teslim alınmaya karşı büyük bir kararlılıkla direnme ve sonuçta başarma... Biliyoruz ki, en başta bunları yerle bir etti ve bütün Parti'ye de gereken kararlılıkla direnme için büyük bir aşama, büyük bir güç kaynağı oldu. Peki, bir anlamda böyle zaferle sonuçlanan bir direnişten sonra ve yine bugünkü gelişmelerle de kanıtlandığı gibi bu doğrultuya sahip çıkmanın bütün koşullarını ve gereklerini bizzat yerine getirirken, o büyük karşı koymalar neydi, bu doğrultunun inşa edilmesi ve bir güç haline gelmesini engellemek için, bilerek veya bilmeyerek, iyi veya kötü niyetle onunla oynayan, fırsat buldu mu en can alıcı yerinden kopartmaya çalışanlar kimlerdi? Parti tarihi bir de bu yönüyle incelenmeli ve zindanın bundaki payının ne olduğu ortaya çıkarılmalıdır.

Zindan, daha sonra da bu büyük şehitlerin anısına bağlı kalarak direnmiştir; esas itibariyle hakim eğilim direnmedir ve bu halihazırda da böyledir. Fakat bir olay daha vardır. Böyle bir direniş olmasına rağmen yüzlercesi, binlercesi dışarı çıkıyor ve çok kolaylıkla düzenle bütünleşiyor. Hatta onca direnmeye rağmen çok basit karşılıklar bedelinde kendini düzene kiralıyor, düzene satıyor ve düzeni bal gibi yaşamak istiyor. İşte bu, bir saptırmanın var olduğunun ipucudur. Nasıl oldu da bu kadar direnildi, bu kadar söz verildi, bunun için küfrün, işkencenin her türlüsü göğüslendi ve daha sonra da bunu yapanların düzenine, hem de hiç savaşmadan teslim olundu? Bu olmuştur ve düşündürücüdür. İkincisi; belirtildiği üzere daha açıktan ve kendini sloganlaştırarak ele veren bir gelişmenin 'önderliği' vardır. Bugün oldukça yansıyan, ne olduğunu bizzat ifade eden bu alçakça girişim, yine bir sapmanın varlığını ifade ediyor. Yansıdığı kadar biliyorsunuz, 'PKK Diriliş Kanadı' ve 'şöyle politbüro sorumlusu, şöyle askeri sorumlu, şöyle emniyet, istihbarat sorumlusu' biçiminde bir imzayla sorumluluk isteniliyor. Bu, ağırlıklı olarak zindan gerçeğimize dayalı olarak kendini ele veriyor, zindanda önderliğe oynadığını iddia ediyor. Artık burada niyetler nedir, bunu iyi niyetli mi, kötü niyetli mi yaptılar, düşmanla bizzat bağlantıları var mıydı, yok muydu; şimdi bu kadar dar düşünmek, sanırım bir sapmaya alet olmaya kadar gidebilir. Çok kariyeristti diyorlar; rol sahipleri çok düşkündüler veya çok yetenekliydiler, zekiydiler, dönem dönem şöyleydiler, dönem dönem böyleydiler deniliyor. Bütün bu konularda haklı olarak doğru veya yanlış çok şey söylenebilir. Ama sonuçta varılan bir gerçek vardır ki bu, bugün en az zindan direnişçiliğine, dolayısıyla PKK direnişçiliğine kendini açıktan dayatan Şahin-Yıldırım saldırısı kadar ve belki de ondan daha tehlikeli, ondan daha sinsi ve daha karmaşık bir saldırıdır. Unutmayalım ki bu, PKK adına PKK'nin büyük mirasına sahip çıkarak ve önderliğini adım adım pekiştirerek ortaya çıkan ve uzun süre her türlü çalışma olanaklarını bizden bizzat alabilen ve bu yönüyle de tehlikesi çok olan bir saldırı olayıdır. Başlangıçta buna saptırma denilebilirdi ama giderek bir ihanete dökülmüştür.

Şener tasfiyeciliği üzerine ilerde daha kapsamlı araştırma-incelemeler yapılabilir. Kişilik itibariyle, aile, sosyal ortam, amaçları ve oluşumu hakkında hiç şüphesiz çok şeyler söylenebilir, söylenecektir de. Fakat bizi ilgilendiren daha çok onun büyük direniş şehitlerimizin anısına bir slogana sahip çıkacak kadar cüret kazanması, hem de büyük direnişçiler topluluğuna dayanarak onların içinden çıkıp onlara önderlik etmesi, sözde onları temsilen bütünüyle Parti'yi hedef alması, Parti'nin güç ve olanaklarını çok riyakarca elde ederek, bunu çok tehlikeli bir biçimde ve en kritik bir dönemde Parti'ye karşı kullanma cesaretini göstermesidir. Büyük direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak, vasiyetlerine, ertelemeksizin mutlaka yerinde bir karşılık vermenin gerektirdiği büyük sorumlulukla diyoruz ki; içten ve son derece ustalıkla büyük direniş kitlesine dayanarak, onların omuzlarına basarak bütün Parti geneline yöneltilen ve çok gaddarca olduğu kadar alçakça, hırsızca bir saldırıyla, yetkileri gasp etmekte kusur görmeyen ve kötü bir biçimde harcamaktan çekinmeyen bir gelişmeyle karşı karşıyayız. Ve eğer bunun önü alınmazsa, gereken teşhis bütün yönleriyle konulmazsa ve herkes kendini yeniden gözden geçirip gerekirse yeniden yaratmazsa, gerekirse yeniden PKK'lileşmeyi başarmazsa sonuç; herhalde yeri sağlam bir PKK militanlığı değil, kötü bir savrulma olacaktır. Bütün önemli saptırma ve ihanetlerde bu böyle olduğu gibi, bunda da böyle olacaktır. Bunu en az tahribatla ve adaletli bir biçimde gerçekleştirmek, hakkı olana bu imkanı bahşetmek için yoldaşça yardım alabildiğine verilmeli ve gerekenler yapılmalıdır. Bu açıdan büyük önem taşıyor.

Sorumluluğu idrak etmemek her türlü küçülmenin başlangıcıdır

Biz böylesi bir günde, bu direniş gününü yaşayanların da bizzat 10. yıla girişi yaşadıkları böyle bir günde, buna kesin cevap vermenin güne en iyi karşılık verme olduğunu ve dolayısıyla bunun mutlaka değerlendirilmesi gereken büyük bir şans olduğunu çok iyi bildiğimiz ve buna inandığımız için bunu yapıyoruz. Bunu yaparken şuna dikkat edeceğiz; direniş doğrultusu neyi amaçlıyordu? Vasiyet neyi içeriyordu? Bunun gerekleri nerede, nasıl, ne kadar sürede yerine getirilecekti? Öncelikle bunu iyi bileceğiz. İkincisi; bütün partililer ve özellikle de zindan direnişçileri bu konuda neyi, ne kadar kavramışlar? Bunda hiçbir duygusallığa kapılmadan, iyi veya kötü niyet ayrımı yapmadan, doğru veya yanlış yorumlar üzerine fazla tartışmaya da girmeden gerekli ayrımı ve kararlılığı hiç ertelemeksizin özlü bir biçimde yapmak, günleri kaybetmemek ve mesafeyi daha fazla açmamak, hatta çok kötü durumlarla karşılaşmamak için vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevdir. Bu, hiçbir kişisel gerekçeye sığınmadan, bahaneyi şuraya buraya yüklemeden içine girilmesi gereken bir tutumdur. Özellikle zindan direnişçiliğinin, bu savaşım alanının militanlarının dikkat etmeleri gereken hususlar vardır. Kendilerini sadece etkilememiş, aynı zamanda ya omuzlarına basarak ya karşısına ya da yanına alarak gelişme imkanı bulmuş önder bir kişilik kişiselleştirilemez, bunda paylarınız vardır. Sorumluluğu idrak etmemek her türlü küçülmenin başlangıcıdır. Bu sorumlulukta kendi payını arayıp bulmamak, kişinin kendisi açısından kötü bir sonuç hazırlamak için bizzat başlangıç yapmak demektir. Bir önderlik yürütülürken, önderlik tutkusuna kendini kaptıran ve onun sorumluluğunu duyan, her yönüyle egemen olmayı esas alır. Bu, işbirlikçi önderlik için böyle olduğu gibi, mutlak bağımsızlık savaşının önderleri için de böyledir. Bu, bir kuraldır. Önderliğin bir diğer özelliği daha vardır; önderler temsil ettikleri iddiasında olduklarını bağlarlar, etkilerler, temsil ederler. "Vay, ben bu kadarını beklemiyordum, böyle olacağını bilmiyordum, beni benden böyle çalmış, bu kadar rahatsızdım" veya "Bu kadar iyi niyetle düşünmüştüm" demek sonucu değiştirmiyor. PKK olayında önderlik girişimleri, bize dayanılarak ya çok yanımızda ya da çok karşımızda yer alınarak yapılmak istendi. Önderliksel duruşu sağlamak, geliştirmek ve daha da yükseltmek için yürütülen bir çaba vardır ve icrasını ben yapıyorum. Şimdiye kadar bununla çelişen, savaşan, yanında ya candan ya da ikiyüzlüce yer alan, amansız bir biçimde karşı duran; ikiyüzlüce veya açıkça ama muazzam bireysel çıkar için bağlı olan, buna herşeyi ile katılanlar çok görüldü. Buna dürüstçe yaklaşmayanlarla savaşıldı ve belli sonuçlara ulaşıldı. Aslında burada da karşımıza çıkan böyle bir olaydır.

Önderlik bir sosyalist iddia ile ortaya çıkmıştır, o iddiayı sonuna kadar sürdürecektir

Bizim temsil etmekte olduğumuz Önderlik, bugün milyonların dilindedir, hepinizin dilindedir. Bizim açımızdan aslında bu bir yüktür. Sanıyorum ki, ne kadar zorlansak da bunu yürütmekten kaçınmayacağız. Herhalde uzun süre, neye mal olursa olsun sürdürülecektir ve bu görülmek durumundadır. Bu vesileyle belirteyim ki, başından günümüze kadar herşeyin nasıl yaratıldığını en iyi bilen, duyan, yorum getiren, uygulayan bir kişi olarak gereken yapılmıştır, şimdi yapılıyor, bundan sonra da yapılacaktır. Bu Önderlik bir sosyalist iddia ile ortaya çıkmıştır, o iddiayı sonuna kadar sürdürecektir. Bu iddiayı kendi mensuplarına egemen kılmak ve yarın bütün toplumun, insanlığın onurlu ve önde gelen bir toplumunun yaşam tarzı -ki bu, günümüzde imkan dahilindedir- haline getirmek için herşeyini ortaya koyacaktır. Bu iddia demokratiktir, halkı, emek sahiplerini esas alarak, onların siyasileşmesi, siyasi ve ekonomik güç sahibi olması için herşeyini ortaya koyacak ve bunu amansız kılacaktır. Bağımsızlıkçı, özgürlükçüdür; bağımsızlık ve özgürlük eğilimini bütün ilişkilerinde esas alarak topluma, komşu halklara ve insanlığa dayatacaktır. Onu yaşayacak ve yaşatacaktır. Bu konuda stratejik yanı kadar taktik yanını da konuşturacaktır. Yaşam tarzını, en özel konudan en genele kadar bu temelde hazırlayacak, özgürleştirecek ve bütün insanlığa mal edecektir. Devrimin konu ve kuralları dışında hiçbir geleneği veya yasayı, dikkate alsa bile, esas almadan kendi kural ve kaideleri içinde bunu yapacaktır. Söz kadar eylemiyle de bunu kanıtlamanın önemini bilecek ve yapacaktır. Bu Önderlik böyledir. Ben bu kapsamda, bu biçimlenişte bunu yapıyorum, daha da yapmalıyım.

Bu Önderliğe öykünenler de aşağı yukarı aynı şeyleri yapmaya çalışır. Potansiyel önderler, çoktan çıkıp da işi bitmiş önderler ve henüz çıkış halinde olanlar bu gerçeği bilirler. Onu şu veya bu biçimde değerlendirirler, güç alırlar, güç verirler, karşı çıkarlar, savaşırlar, ihanet ederler, ikincil veya üçüncül dereceden rol oynarlar. Bütün bunları anlamak mümkündür. Bu konuda da hayli zengin olan PKK tarihine bakmayı bilmek gerekiyor. Önderlik tutkuları benden kat be kat çok olan ama gerekeni yapmada gerçekten çok yeteneksiz olanlar kadar, kurnazları da vardır. Çok bilinçsizce buna girenler kadar, çok bilinçlice girenler de vardır. Bunlar normaldir. Doğru bir halk önderliği yücelirken, birçok önderlik sevdalısı da çıkar. Birçok oyuncağı da çıkar, gerçeği de çıkar. Yadırgamamak gerekir. Bu bizim yaptığımız Önderlik, kurumsal yapı itibariyle nasıl bir gelişmedir ve eğer temsiline soyunuyorsanız bu nasıl olmalıdır? Önderlik halen kurumsal olarak geliştiriliyor. Genelde Önderlik, özelde bunun Kürdistan gerçeğine uygulanışı, ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlüğü böyle ifade etmeli, böyle oluşmalı, böyle somutlaşmalıdır. Birey olarak henüz iyi bir icracı ortaya çıkmadığı için, pratikte icra etme de artık bir yük olarak bindiriliyor. Bunun çok heveslisi, gönüllüsü olmasak da, iyi bir taliplisi olmadığı için bunu biraz götürmek durumundayız. Nitekim bunu da yapıyoruz. Önderlik kurumunun gelişmesi açıktır. Bu konuda yeterli değerlendirmeler vardır. Bunlar boşuna yapılmadı ve şimdi toplumu bütünüyle etkilemektedir.

Unutmayınız ki, son yılların bütün önderliksel çıkışlarında gerek kurumsal olarak oluşturma ve gerekse onun ifadelenişi özenle yapılmıştır. Öyle kendiliğinden olmamıştır ve çoğunuzun bildiği gibi, özgün çabalarınızla da vücut bulmuş bir olay değildir. Bu konuya dikkat edin. Kürdistan şahsında bir Önderlik kurumu gelişirken, bugün çok çeşitli öğeler geliyor ve kendisine karşı şekillendirdiğimiz bu Önderliğin yarattığı sonuçları, TC'nin en başındakilere kadar ulaşarak kullanmaya çalışıyorlar. Bazıları çok maaş alıyor. Belki de yüzbinlercesi bu Önderliğin açtığı ortamın karşı tarafında yer alarak bedavadan maaş alıyorlar ve bunun gibi bir sürü örgüt veya örgütçük ortaya çıkıyor. Hepsi gelişen Önderlik şahsında payını almak istiyor. Bu normaldir. Buna dürüstçe bağlananlar kadar, onu istismar etmek isteyenler de çıkacaktır. Bunun olanakları artmıştır. Her şeyden önce, eskiden teorik düzeyde bile konulmayan bu olay, şimdi çok somut maddi olanaklarla yaşanıyor. PKK adına, "Ben önderim" deyin, yüzbinler hazırola geçiyor. Bir sigara parasını bulamayan, PKK adına değme ağadan daha fazla yetki, otorite ve imkan kazanmıştır. Bu ne anlama gelir? Bu, Önderlik olanağının maddi planda da somut olarak oldukça gelişmiş olduğunu gösterir. Biz bunların da nasıl geliştirildiğinin yakın tanığı ve emekçisiyiz.

Önderlik ve onun uğruna boğuşma büyük bir olaydır

Demek ki, genelde Önderlik kurumu teorik ve maddi olanaklar düzeyinde, maddi ve manevi bir güç olarak oldukça gelişmiş, dolayısıyla birçok tutkuları, birçok hevesleri uyandırmıştır. Dağdaki çobandan üniversitedeki profesöre kadar herkes az çok bununla ilgilenmeye başlıyor, kendine göre bir yer yapmaya çalışıyor. Bu, olağan olduğu kadar, olağanüstü yeni bir durumu da ifade eder. Aynı gelişmenin Parti içinde daha şiddetli biçimde yaşanması kaçınılmazdır. Büyük tutkular, büyük hevesler Parti içinde de uyanacaktır. Belki de, sıkça belirttiğimiz gibi bir günlük paşalık keyfi için örgüte başkaldırma çokça görülecektir. Yetki gaspetme, tasarrufta bulunma

olacaktır. Son zamanlarda şunu söylemeye başladık; bugün, bütün çabalarımıza, doğru temelde bir yürütücülüğü bütün yönleriyle açıklığa ve nizama kavuşturmamıza rağmen, yapılan mevzi savaşımını daha da geliştirerek yürütmek değil, mevziler üzerine kötü oturmak ve sanki savaş bitmiş gibi -gerçi bitse bile bu söz konusu olmamalı- kendi bireysel yetki ve otoritesini geliştirmektir. Bu da eşittir bireysel çıkarını örgütlemek, -ki bunun arkasında da sınıfsal bir çıkar vardır. Bu, emeğin lehine de yapılır, onun üzerinde hesapları olanların adına da-. Burada eğer dikkat edilmez ve giderilmezse ağır basan yön, emeğin sahiplerinden yana değil, daha çok o emeğin üzerine şimdiden köylü kurnazlığı veya küçük burjuva kurnazlığıyla çeşitli hesaplar yaparak payı arttırma savaşımını yürütenlerden yana olabilir. Bazılarının daha çok bunu düşünerek kendilerini ayarlamaya çalıştıklarını, eğer dikkat edilmezse bunun her an kendini ortaya çıkaracak bir ruh hali, bir eğilim olduğunu, sürekli eğitim ve denetimle ancak bastırıldığını, bu konuda PKK içinde büyük bir savaşımın yaşandığını ve savaşımın başat yanının emeğin sahiplerine siyaset, ideoloji, örgütlenme vb alanlarda önderlik tanımı içinde bir konum olduğunu, dolayısıyla emeğin sahiplerinin lehine bir öncülüğün somutlaştırıldığını özenle açıklığa kavuşturduk. Bununla da yetinmeyerek gerekeni yaptık ve pratikteki görevlendirmelerde bunu esas alıp uyguladık. Bütün bunlarla şunu kastediyoruz; Kendi içimizden önderlik tutkusu, kariyerizm hırsı çok büyük olanlar çıkarsa şaşırmamak gerekir, çıkacaktır. Büyük manevi otoriteyi etkilemek, ona sahip olmak, fakat daha çok da maddi otorite imkanını yakalamak için çok çeşitli yöntemlerle müthiş tipler boy verebilecektir. Biz çok defa ağa veya jandarma gibi tasarrufta bulunan, kendini dayatan gaspçılar var, dedik. Bazıları böyledir, bazıları köylü kurnazıdır. İşi gücü yetki ve imkanları kurnazca ele geçirerek gününü gün etmek olanlar, lümpence yaşayanlar vardır. "Bir gün paşa gibi yaşarım, gerisi ne olursa olsun" diyenleri, değerlere çok sahtekarca bir biçimde yaklaşıp hırsızlayanları gördük. Bunu, demagojiyle yapanları, bunun adına sergilenen pratikleri gördük. Velhasıl etkili olmak için ne gerekiyorsa hepsini birleştirerek yapanlar oldu. Doğru proleter eğilim nedir? Köylü kurnazlığı nedir? Lümpenin, jandarmanın, ağanın eğilimi nedir? Bunlar biliniyor. Ama bunların hepsini kendi kişiliğinde birleştirerek çok gözükara bir şekilde önderlik gaspına yönelenleri gördük. İşte bu karşımızdaki yeni fırlama da, bu son tanımın gereklerine uygun tam bir fırlama oluyor.

Önderlik olayında artık tarih konuşuyor, bir halk konuşuyor

Önderlik ve onun uğruna boğuşma büyük bir olaydır. Ben halen kendimi dört dörtlük önder yerine koymuyorum, fakat büyük bir savaş yürütüyorum. Şunu da hemen belirteyim ki; size ayıp gelmesin, önderlik olayını geliştirmek için bizim de parçalanmadık yerimiz kalmamıştır. Ama biz henüz savaşı bırakmadık. Bize dost tarafından da düşman tarafından da çok şey yapılmak istenmiştir ama buna rağmen halen peşinden koştuğumuz savaşım konuları, savaşın kendisi vardır. Önderlik olayında artık tarih konuşuyor, bir halk konuşuyor. Yadırgamıyorum, bu konuda herşey olacak ve sen de buna katlanacak, o yeteneği göstereceksin. Artık burada "Kişiliğimin şu ihtiyacı, kişiliğimin şu zorlanması, kişiliğimin şurası, burası" demeyeceksin. Madem ki önderliğe soyundun, o zaman herşeye hazır olacaksın. Buna bir kader olarak da yaklaşmayacaksın. Madem sosyalistsin, madem insanın yaratıcılığını esas almışsın, o zaman bu konuda büyüyecek, kavramlara layık olmayı bileceksin. Bunda gözyaşı edebiyatı yaparak, "Ne kadar yoruldum, ne kadar yıprandım, aman bana şöyle yardım, aman bana böyle yardım" demeyeceksin. Kendini bu kadar düşürmeyeceksin. Ne yapacaksın? Tam da bu sanatın gerekleri neyi istiyorsa ona ulaşacak, sıkılmadan, yorulmadan, gevşemeden, tam tersine artan bir tempoyla gerekeni yapacaksın.

Zindana şöyle bir talimatımız vardı: Ben olayım veya olmayayım, okuyayım veya okumayayım ama tabandan isteyen herkesin önderliğe iletmek istediklerini yazılı veya sözlü olarak sunmasını sağlayalım, böyle bir akım başlatalım. Bunun bir demokrasi olayı ve işleyişi olduğunu belirttik. Bu kesinlikle bastırılmamalıdır. Bir önderlik gelişirken, onun demokratik karakterde olması için herkes ona ulaşmanın araç ve imkanlarına kavuşmalıdır.

Madem ki savaşın en yoğunu burada söz konusudur, o zaman sen de tam bir savaşçılığı yapacaksın. Bunu biraz kavrıyor ve yetenekler elverdiği ölçüde de gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Bunu anlamak durumundasınız. Öyle karşınızda ne çok olumluladığınız ve çok çok değişik biçimlerde kavramak ve benimsemek durumunda olduğunuz bir olay, olgu ve kişilik vardır; ne de insanın bir sigarasına gösterdiği ilgiyi, sıradan bir yeterliliği bile göstermemesi, sürekli çelişmesi ve inkar etmesi gereken durumlar ve kişiyle karşı karşıyasınız. Ne sizin bağlılıklarınız bu biçimiyle sizi bazı sonuçlardan kurtarabilir ve ne de karşınızdaki kişi size istediğiniz gibi hareket etme şansını verir. Önderlik olayında buna yer yoktur. Bağlanma kadar temsilde de buna yer yoktur. Bunu anlamak zorundasınız. İster lehte isterse aleyhte olsun gerekenleri yapmak, sizin de kendinize sahip çıkmanızın doğru bir tarzıdır.

Özgürlük ve sosyalizm anlayışına sahip olmak iyi ve önemlidir. Ama bunlar savaşla kazanılmaz mı? Özgürlük, ancak uğruna savaşılarak kazanılır. Savaş da biliyorsunuz, yoğunlaşmış bir siyaset ve onun daha da yoğunlaşmış ifadesi olarak askerlikle kazanılır. Sen bir fişek sıktın mı, ufak bir siyasi çalışma yaptın mı? Hayır, bunlar yoktur. Zaten bunlar da örgütle mümkündür. Örgüt de, adam bulmak, ilişki kurmak ve en önemlisi de onları eğitmekle mümkündür. Fazla ilişki kurmayacaksın, adam bulmayacaksın, bulup da eğitmeyeceksin, onların düşünce ve irade birliğini sağlamayacaksın; tam tersine bir de onları dıştalayacaksın, kişiliklerine, emeklerine asla saygılı olmayacaksın, ondan sonra da kendine sınırsız özgürlük, sınırsız yetki isteyeceksin! Olay budur. Ölçüler kaçırılır da bu kadar kaçırılmaz, bu kadar olmamalıydı. Tabii bunları söylerken, kendi geriliğimizin bunda önemli bir neden olduğunu görmeyecek kadar gafil değiliz. Kural ve kaideleri, emeğin ölçülerini sağlam bilmemek veya gereklerini yerine getirmemek bu durumların ortaya çıkma imkanı bulmasında rol oynar. Bu bir yerde PKK'nin demokratik, sosyalist karakterini ne kadar geliştirip geliştirmediğine veya mensuplarının ne kadar demokratik, sosyalist olup olmadıklarına yakından bağlıdır.

Görüyorsunuz ki, burada varlığı kanıtlanan, bir sapmanın da ötesinde gözükara bir gasp, bir darbe ve bir komplo gerçeğidir. Zindan bunun için kullanılmıştır. Sanıyoruz ki, zindan kullanılırken, zindan kitlesi ve merkezi için de bazı taktikler uygulanmıştır. Zindanda kullanılan bazı taktikler vardır; kimine karşı kendisini vazgeçilmez bir sevgi kaynağı haline getirirken, evvela kendisine gerekli olmayanlara kadar bile uzanabilmiştir. Bunlar, böylesi bir önderliğin gelişmesi için gereklidir. Yapay, sahte taleplerin giderek gündeme gelmesi gerekir. Bu kadar yaşam düşkünü, zindandaki yaşamı neye çevirmiştir? Basit talepler uğruna bir savaşıma çekmiştir. Şimdi, "O kadar bilinçli değildi, öyle bir talimat da yoktu" diyebilirsiniz. Fakat politikada böyle düşünülmez. Politika, meseleleri bütünlüklü olarak kavrama sanatıdır ve içinde de bilinçlilik payı pek yoktur. Bu, bir süreçtir, eğilimdir. Hatta bazen en gereksiz biri devrimci eğilime kavuşturulduğu gibi, en devrimci adam da provokasyona koşturulabilir. Politikada bütün bunlar mümkündür. Politika bilimini okursanız, bunun yüzlerce örneğiyle karşılaşırsınız. Onun için politik bilinciniz fazla gelişmeden, kendinizi doğru, yanılmaz, kesin yargı sahipleri olarak görmeyin. Burada olay biraz böyledir.

1982 Direnişi iğne ucu kadar bir imkanı bulup örgütlenme siyasileşme ve askerileşmedir

Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki, 1982 direniş doruğu eşittir; iğne ucu kadar bir imkanı bulup örgütlenme, siyasileşme ve askerileşmedir. Savaş, her an için iğne ucu kadar bir fırsattır, buldun mu yapacaksın. Buna hepimiz evet demiyor muyuz? Diyoruz. O halde, '82 direnişçilerinin anısına ve vasiyetine bağlılık da ancak böyle olabilir. Birincisi budur. İkincisi; bu konuda gafil olmaktır. Çok iyi imkanlar, gelişmiş savaş ve örgüt imkanları olduğu halde, bunu elinin tersiyle itmektir ve hatta işlemez duruma getirmektir. "Gerilla ikinci plana düşmüş, şehir öne çıkmış" denildi. Buradaki öne çıkmayı ve kimin öne çıkarttığını görüyoruz. Gerilla nasıl ortaya çıktı? Gerilla, şehri nasıl ortaya çıkardı? Gerilla, kitleyi nasıl ortaya çıkarıyor? Kitleler hangi sloganlarla yürüyor? Bunların hepsini görüyoruz. Ama bütün bunları bir tarafa itiyor. Aslında ne şehre ve ne de ovaya inancı var. Ne gerillaya ne en ufacık bir ilişkiye ve ne de örgütlenmeye gelir. Bütün bunlar da, sözümona yeni bir yaşam tarzının, yeni bir özgürlük anlayışının gereği olarak yapılıyor. Tabii ki, ekmek elden su gölden. Fırsatını buldun mu, hiçbir hesap da vermeden kaç! İşte, karşı karşıya olduğunuz bir diğer gerçek de budur. Bu, sizin gerçeğiniz midir? Bu, altına imzasını attığı gibi, "Yaşasın zindan direniş önderliği" sloganının gereği midir? "Yaşasın direniş şehitleri önderliği" sloganının gerekleri bunlar mıdır? Bu gerçeği, hiçbir savsaklamaya, şu veya bu biçimde yorumlamaya tabi tutmadan çok net bir cevap vermek zordur. Çok açık ki, bu bir direniş yorumu, direniş şehitlerinin yorumu ve hele hele '82 büyük direniş kahramanlarının şehitliğinin anısı ve mirasına sahip çıkmanın yorumu hiç mi hiç değildir. Fakat Parti'yi zorlayan sonuçlar yaratan bir çıkış ve bundan etkilenme vardır.

Bu gün vesilesiyle, bu büyük kararlılık, eylemlilik ve bunu yaratanların anısına verilecek en iyi cevap, en hafif deyimiyle bu saptırmayı ve varsa etkileri, bunları silip süpürmektir. Yine, çok açık ve kanıtlanmış olan Parti doğrultusu kadar, onun büyük eylem gücüne ve militanlığına ikircıksiz ve savsaklamadan yaklaşmak ve bütün bu olumsuzluklara meydan vermeyerek katılmayı bilmektir. Onların anısı, bundan başka bir biçimde layık olma sıfatına hak vermiyor. Bunun böyle olduğuna inanıyorum. PKK'nin bu güne verdiği karşılık da bu temeldedir; egemen olan yan, bütün direniş şehitlerimizin anısına böylesine bir onur gününe tamı tamına layıkıyla karşılık verme biçimindedir. Biz şimdiye kadar buna bu temelde yüksek bir duyarlılık ve sorumlulukla yaklaştık. Daha çok da iğne ucu kadar fırsat ve imkanı değerlendirerek, onun örgütsel önemini bilip dağa da en önemli yeri vererek, her koşul altında sınırlandırılamaz siyasi faaliyeti ve onun daha da yoğunlaşmış ifadesi olan silahlı askeri faaliyeti tüm gücümüzü sarf ederek geliştirme temelinde en iyi karşılığı verdik ve ispatladık. Bütün bunlar PKK mensupları için esastır. Yapılması gereken biricik doğru iştir. Düşünce, eğer bu işe başarı şansı veriyorsa, biz buna doğru düşünce adını takarız; bundan uzaklaştırıyorsa yanlış düşünce deriz. PKK'nin bu temelde yürütülüşü, doğru bir önderliksel yürütülüştür. Bunun kanıtı, bugün milyonlarımızın ve başta zindan olmak üzere bütün direnişçilerin bu Önderliğe ölümüne bağlılığıdır.

İşte, tarihin böyle bir doruk noktasında, "Bu işte ben de varım" diyenler, geleceğin üzerine bu bilinç ve irade keskinliği ile yürümesi gerektiğini iyi bilenler, bunun için yüreğini iyi hazırlayanlar ve vuruş tarzını tam olarak bunu mümkün kılacak tarzda güçlü kılanlardır. Biz, bundan sonrasına bu temelde önderlik edeceğiz. Sizlerin PKK içindeki yürüyüşünüze tamamen bu anlamı verecek, sizlerden bunu bekleyeceğiz. Halkımıza verilen sözün gerekleri de böyle yerine getirilecektir.

Bundan sonrası, hiç şüphesiz, var olan kazanımların zaferi daha da yakınlaştıracak tarzda değerlendirilmesi ve yürütülmesi olacaktır. Geleceğe yansıtılması gereken karar, hiç şüphesiz, bu 10. yıla girişin bütün derslerini iyi çıkarmak, olanaklarını iyi birleştirip bütünleştirerek gerekli temsil gücüne ulaşmak, eğer bu konuda yanlışlık ve eksiklik varsa bunları görüp gidermek ve zamanında yerine getirilmeyen görevleri, hiç olmazsa bundan sonra yerine getirmektir. Bu, kararlılık ve pratiği geliştirme, ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri düzeyi tutturma biçiminde olabilir. Sonuç; bütün bu konularda eksikliği gidermek, yanlışı aşmak, böylece geleceğe daha güçlü yürüme şansını elde etmektir. Bundan sonrası hiç şüphesiz, geçmişle bugün, bugünle gelecek arasında fazla köprüler kurma şansını bile vermeden, kendi şahsımızda köprü kuruyoruz demeden ardı ardına sürdüreceğimiz ve sonuçlarını zafer biçiminde daha da somutlaştıracağımız bir yürüyüş olacaktır. Bundan sonraki yürüyüşümüz, kesinlikle zaferi mümkün kılan nitelikte olmalıdır. Bundan başka bir yürüyüşe ne Parti için ne de kendiniz için bir şans verin.

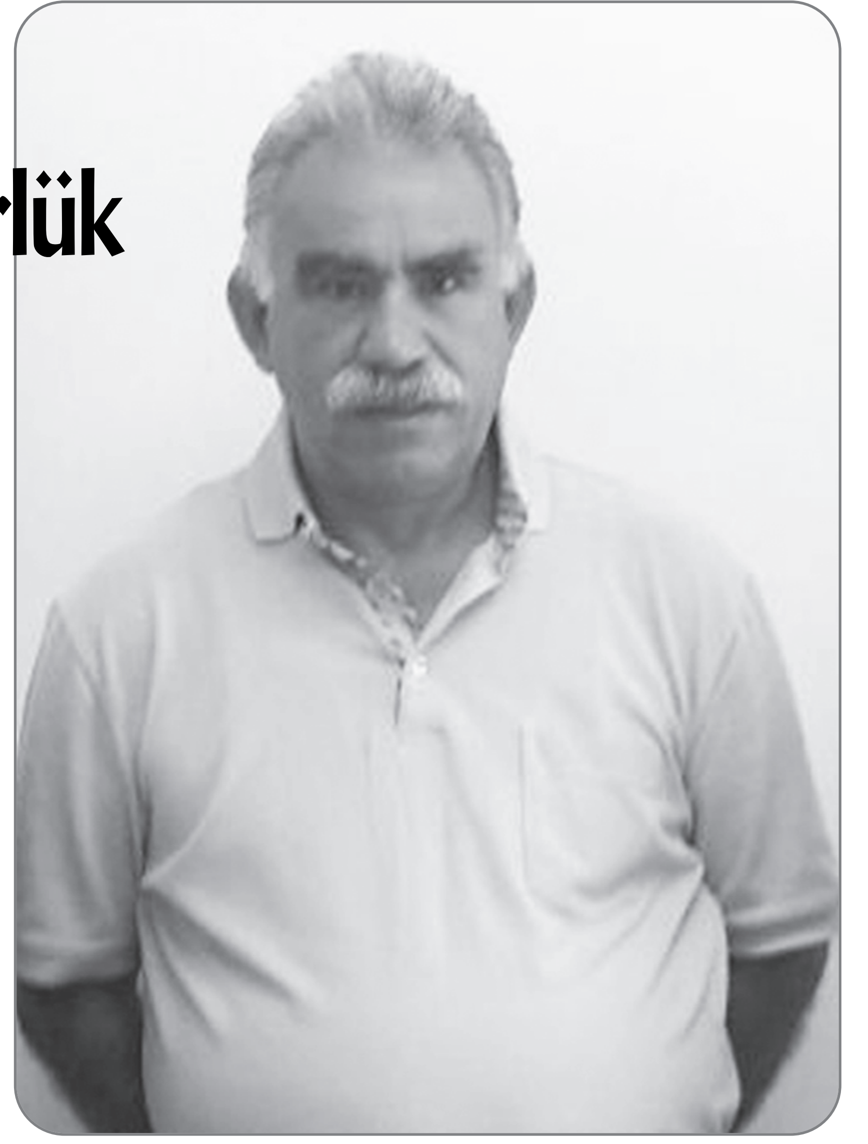
Biz bugün, 10 yıl önce Diyarbakır gibi merkezi bir yeri bir ölüm sessizliğine gömenlere, bir zulüm kalesine dönüştürenlere çok büyük bir kalkışa cevap vermekle, özgürlük tarihine nasıl yaraşır olunacağının da ispatını yapmış olarak, zafer konusunda sadece inançlı olmayı değil, aynı zamanda en zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde onun nasıl kazanılabileceğini de ispat etme olanağına sahibiz. Mesele, bütün bunları iyi görmek ve ustaca kullanmaktır. Eğer bundan sonra bu yetenek gösterilirse, mevcut olanaklar zaferi kesinlikle imkan dahiline sokmuştur. Artık bu zafer imkanının elimizden alınması, sadece ve sadece bizim kendi ahmaklığımızla, kendi içimizde yaşayacağımız ciddi bir şekilsizleşme ve ciddi bir bozulmayla olabilir. Herhalde bu da, böylesine bir aşamada kendi kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. "Bu işte biraz dürüstüm" diyenin böyle bir kötülük yapmaya cesaret edeceğini; "Biraz kişisel çıkarım vardır" diyenlerin çıkacağını da sanmıyorum. Öyleyse artık Parti içinde gerekene layıkıyla karşılık vermemenin ve onda kendi kurtuluşunu da görmemenin hiçbir gerekçesi yoktur ve bu düşünülemez.

O halde bütün bunlar, çok açık ve net olarak zafersel yürüyüşün emredici niteliğinin kesinlikle yerinde ve kesin olduğunu, buna karşı hiçbir itirazın yerinde, doğru ve yetkin olmayan bir katılımın hiçbir gerekçesinin olamayacağını gösteriyor. PKK kahramanlığını bir kez daha böyle vurgularken, mevcut olanakların zaferi elde etme dışında gerekçesi ne olursa olsun başka türlü, hele hele ciddi yenilgi ve kayıplara yol açacak bir biçimde kullanılamayacağını belirtiyoruz. Partimizin kadrosal varlığını, silahını ve kitlesini, her zamankinden daha yüksek bir kararlılıkla, zafer için verilmesi gereken bedel neyse -ki bu daha çok can da olabilir- vereceğiz ve zaferi mutlaka kesinleştireceğiz yaklaşımıyla yürütüyoruz. Bu yürütülüş, nereden bakılırsa bakılsın ancak bu temelde zafere yönlendirilebilir ve bunun dışında da başka hiçbir şeyi ne esas alır ve ne de kabul eder.

İşte, tarihin böyle bir doruk noktasında, "Bu işte ben de varım" diyenler, geleceğin üzerine bu bilinç ve irade keskinliği ile yürümesi gerektiğini iyi bilenler, bunun için yüreğini iyi hazırlayanlar ve vuruş tarzını tam olarak bunu mümkün kılacak tarzda güçlü kılanlardır. Biz, bundan sonrasına bu temelde önderlik edeceğiz. Sizlerin PKK içindeki yürüyüşünüze tamamen bu anlamı verecek, sizlerden bunu bekleyecek ve bunu bağlattıracağız. Halkımıza verilen sözün gerekleri de böyle yerine getirilecektir; o kendi öz savaşımına böyle kaldırılacaktır. Bundan sonraki mücadele sürecini böyle yürüteceğiz ve böylelikle insanlığa da verdiğimiz sözün bu olduğunu, hiç de küçümsenir bir gerçek olmadığımızı; kendisine, kendisi kadar lazım olan bir gerçeklik olduğumuzu her zamankinden daha fazla kanıtlayacağız. Bu temelde, bu büyük kararlılık ve eylemlilik birliğine, bu yürüyüşü mutlaka zaferle taçlandıracağımıza dair söz veriyoruz.

14 Temmuz 1991

İmralı Sistemi'nin hedefi Öcalan'ın temsilini yaptığı Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmektir

❐ İmralı Sistemi, Kürt özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme esasına dayalı kurulan hukuk ve yasa dışı bir işkence rejimidir. ABD, AB ve Türkiye'nin ortaklaşa kurduğu ve yürüttüğü İmralı Sistemi'nin amacı ve hedefi; Öcalan'ın temsilini yaptığı Kürt Özgürlük Hareketi ve çıkışını tasfiye etmek, tecrit ve baskılarla Öcalan'ın özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme olarak belirlenmiştir. Türkiye bu politikayı uygulamanın bekçilik ve gardiyanlığını yapmaktadır. ❐

Rêber Apo'nun hukuki işlerini takip eden Asrın Hukuk Bürosu avukatlarıyla İmralı Sistemi, Önderliğin hukuki durumu ve tecrite ilişkin yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

-İmralı Cezaevi sistemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Asrın Hukuk Bürosu: Bilindiği üzere İmralı Ada Cezaevi, geçmişten günümüze siyasal kimliği veya muhalif özelliği ağır basan şahsiyetlerin idam edildiği bir mekan olarak kullanılmıştır. Son tutsağı Öcalan bu cezaevine konulur konulmaz idam edilip edilmemesi tartışmaları sonucunda, idam yerine yetkililerin deyimiyle Öcalan'ı bir 'tabutta' tutarak, zamana yayılı şekilde parça parça öldürmeye karar kıldılar. Öcalan'a göre ikisi de idamdır, sadece yöntem farklıdır; "Bir adada tek kişilik bir hücrede dış dünya ile bağı koparılmış halde yaşamak, bir tabuta canlı konulmak gibi bir şeydir, buna tabutlukta yaşam dedim. Zaten bu tabutluk gibi hücremde nefes almakta bile zorlanıyorum. Nasıl bir idam mahkumu asılma sırasında son nefesini vermeden önce çırpınır, üç dakika sonra ölürse, burada bana uygulanan yöntemle bu üç dakikalık ölümü zamana yayarak gerçekleştirmek istiyorlar."

Biz buna, "Zamana yayılı azar azar öldürme politikası" diyoruz. Türkiye'nin o dönem mevzuatına aykırı olan bu politika yasalara aykırı şekilde uzun süre fiilen uygulandıktan sonra 1 Haziran 2005 yasalarıyla 'yasal' bir kılıfa büründürülmüştür. Ölünceye kadar tek kişilik odada tecrit altında tutulmayı ifade eden Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Rejimi adı verilen bu düzenlemeye hukuk literatüründe 'insanlık onuruyla bağdaşmayan bir ceza infaz rejimi', 'geciktirilmiş idam' veya 'ölüm koridoru' denilmektedir. Nitekim AİHM'de, 18 Mart 2014 tarihli kararında ölünceye kadar hapiste tutma esasına dayalı ağırlaştırılmış müebbet hapis rejiminin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3. maddesinde belirtilen işkence yasağını ihlal ettiğini belirterek, ceza haddinin en fazla yirmi beş yıl olması tavsiyesine rağmen Türkiye bu tavsiyenin de gereğini yerine getirmemektedir. Aynı kararda Öcalan'a özgü yıllardır süregelen tecrit uygulamaları da işkence ve kötü muamele olarak değerlendirilmiştir. Yani bu kararla birlikte İmralı Cezaevi'nin bir 'İmralı İşkence Sistemi' olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır.

Bu açık mahkumiyete rağmen Türk hükümeti, cezaevi ve tecrit koşullarını düzeltme yerine aksine daha da ağırlaştırma yoluna gitmiş, zamana yayılı öldürme politikasını daha da hızlandırarak 2015 yılından itibaren **mutlak tecrit** uygulamasına geçmiştir. Örneğin yasalarda ve hukukta yeri olmamasına rağmen Öcalan, 27 Temmuz 2011 tarihinden bu yana avukatlarıyla, -11 Eylül 2016 tarihli istisnai aile görüşmesi hariç- 6 Eylül 2014 yılından bu yana aile ve vasisi ile de görüştürülmemektedir. Diğer ziyaretçiler kapsamında Nisan 2015 tarihine kadar süren heyet görüşmelerine de bu tarihten sonra izin verilmemiştir. 15 Temmuz darbe girişimi sonrası ise Bursa 1. infaz hakimliği kararıyla şimdiye kadar uygulanan avukat, aile, heyet görüşmeleri yasağıyla birlikte bir de Öcalan'ın dışarıyla haberleşme ve iletişim kurması da yasaklanmıştır! Böylece Öcalan ve yanında bulunan üç mahpusun dışarıyla tüm bağları, iletişim olanakları kopartılmıştır. Kararda bu durumun, "OHAL boyunca sürmesi" denildiğinde mutlak tecrit kalıcı ve sürekli hale gelmiştir. Açlık grevleri ardından gerçekleşen 11 Eylül 2016 tarihli istisnai aile görüşmesinden bu yana Öcalan ve aynı cezaevinde bulunan üç mahpustan haber dahi alınamamaktadır.

İmralı Cezaevi Öcalan'a özgü işkence rejimidir

Hukuk camiasında tecrit bir işkence yöntemidir. Ama 2015 yılından bu yana uygulanan ve Öcalan ile birlikte aynı cezaevindeki diğer üç mahpusun da dışarıyla haberleşme ve iletişim de dahil tüm bağının koparılması anlamına gelen mutlak tecrit ise yetkililerin deyimiyle 'diri diri İmralı'ya gömme' anlamına gelmektedir. Bu da işkencenin en vahşi halidir. OHAL halinde bile ihlal edilmemesi gereken işkence yasağı ihlal edilmektedir. Son tahlilde işkence insanlığa karşı bir suçtur ve bu suç da İmralı'da sistematik olarak işlenmeye devam etmektedir. Yine Öcalan ve diğer üç mahpusun AİHM'de ve Anayasa Mahkemesi'nde süren davaları olmasına rağmen avukatlarıyla istişarelerine izin verilmemektedir. Bu durum da hukuken OHAL de bile ihlal edilmemesi gereken savunma hakkının ihlali de devam etmektedir.

-İmralı Cezaevi'nin diğer cezaevlerinden farkı ve buradaki uygulamalar nelerdir?

AHB: Öcalan'a özgü zamana yayılı azar azar öldürme politikasına göre yönetilen İmralı Cezaevi normal bir cezaevi değildir. Gerek anılan AİHM kararı gerekse de bu karar sonrası uygulanan yeni ve ek tecrit uygulamaları ve son olarak mutlak tecrit hali gösteriyor ki 'İmralı İşkence Sistemi' olarak tanımlanan İmralı Cezaevi'ne ne Türkiye yasaları ne de Avrupa hukuku nüfuz etmekte, uygulanmaktadır. "Kral Çıplak" dercesine mevcut yasa kılıfı bile İmralı Cezaevi gerçeğini örtme rolünü bile görememektedir. Açıkça hukuk ve yasaların devre dışı bırakıldığı veya nüfuz etmediği bir tecrit, dolayısıyla işkence rejimi yürürlüktedir. Dolayısıyla İmralı Cezaevi'nin daha doğrusu İmralı İşkence Sistemi'nin bu özgünlüğünü görmeden İmralı Cezaevi'ne diğer cezaevleri gibi bakmak hem hukuken hem de siyaseten büyük yanılgıları da beraberinde getirir.

İmralı Cezaevi'nin diğer cezaevlerinden temel farkı, buradaki yönetim ve Öcalan'a özgü uygulanan politikada kendini gösteriyor. Bilindiği gibi 4 Şubat 1999 tarihli CIA-MİT gizli protokolünün hemen ardından İmralı Ada Cezaevi boşaltılmış ve tek tutuklusu Öcalan olacak şekilde yeniden inşa edilmiştir. Bu cezaevi daha başından gizli anlaşmayla Öcalan'a özgü olarak tasarlanmıştır. Ada cezaevi olması, dış dünyadan yalıtılması için tercih edilmiştir. Yine cezaevi içinde tek kişilik odada tutulma da bir iç tecrit uygulamasıydı. Telefon yasağı, uzun yıllar televizyon verilmemesi, açık görüş yaptırılmaması, mektuplarının, yasal olan dergi, kitap ve gazetelerin bile sansürlenerek verilmesi veya verilmemesi, aile ve avukat görüşmelerinin farklı usullere tabi tutulması, yıllarca 'koster bozuk ve hava muhalefeti' gerekçeleriyle görüşmelerin yaptırılmaması, avukat görüşmelerinin sistematik olarak kayıt altına alınması ve bu kayıtlara dayanılarak davalar açılması, savunma hakkının baskı altına alınması, düşünceleri nedeniyle hücre cezaları verilmesi, zaman zaman kötü muameleler ve fiziki müdahalelerle karşılaşması, yasal olarak verilmesi gereken tehdit mektuplarının bilinçli olarak kendisine verilmesi gibi baskı ve tecrit uygulamaları, olumsuz cezaevi ve sağlık koşullarıyla amaçlanan Öcalan'ın dayanma gücü ve özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgilerine çekmekti. Biz bu nedenle İmralı Cezaevi için Öcalan'a özgü işkence rejimi tanımını kullanıyoruz.

4 Şubat 1999 CIA-MİT gizli anlaşmasına dayanan İmralı ve Öcalan'a özgü işkence rejiminin yönetimi de belirsiz ve gizlidir. Öcalan'ın 15 Şubat akşamı korsanca kaçırılarak bu cezaevine konulması da bu gizli anlaşmaya dayalı bir operasyon olarak gelişmiştir. Öcalan, bu gizli anlaşmayla kendisine özgü inşa edilen İmralı Cezaevi'ne konulur konulmaz, bu cezaevi havadan, karadan, denizden askeri yasak bölge ilan edilmişti. Ardından kriz yönetim merkezi adı altında anayasa ve yasada yeri olmayan MGK, Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri, Dışişleri ve MİT yetkililerinden oluşan gizli bir kurulun yönetimine verilmişti. Anayasa ve yasada yeri olmayan bu gizli kurulun Öcalan'a ilişkin tüm kararları almada tek yetkili olması gibi gerçekler bu cezaevinin diğer cezaevlerinden farkını başından beri ortaya koymaktadır. Örneğin bu kurul, buraya avukat ve ailelerin gidişinin diğer cezaevlerinden farklı olarak yasada olmayan usullere tabi tutmasından tutalım, Öcalan'ın İmralı adasında yargılanmasına, hakim ve savcılarının belirlenmesinden, yargılamanın süresine, idam kararının uygulanıp uygulanmamasına ve son olarak Öcalan'a özgü infaz rejiminin nasıl olması gerektiğine dair bir dizi kararları almış ve uygulatmıştır.

İmralı Cezaevi hukuk ve yasalara göre değil anılan gizli kurulun geçmişten beri belirlediği, **"Öcalan'ı idam yerine olumsuz sağlık koşulları ve tecrit altında tutarak zamana yayılı şekilde azar azar öldürme"** politikasına göre yönetilmektedir. Öcalan, korsanca kaçırma sonucu Türkiye'ye getirildiğinde yönetimine verildiği bu gizli kurulun gizli tutanaklarında Öcalan'ın nasıl yargılanacağı, yargılama süresi ve idam konusunun ele alındığı basına da yansıyacaktı. Sonuçta bu gizli kurulun yetkilileri yaptıkları açıklamalarda, idam yerine Öcalan'a özgü işkence rejimi ve politikasına karar kıldılar. "Biz istesek Öcalan'ı hemen idam ederiz ancak memlekete bunca zarar vermiş adamın isteği de bu zaten, bir kez ölerek kurtulmak istiyor. İdam edilecek, ölüp gidecek bu mu iyi, hayatı boyunca çürümesi mi iyi? Biz onu çok kötü ve perişan şartlarda tutmakla her gün azar azar öldürmüş oluyoruz. Kırk bin insanı mezarlarında tek başına bırakan Öcalan da tabutunda yalnız başına kalmalıdır." (Zaman, 25.04.2003; Hürriyet, 16.10.2003) sözleriyle ifade edilmişti. Bugüne kadar uygulanan da bu politika olmuştur.

İmralı Cezaevi'ni yöneten kurulun başında Erdoğan bulunuyor

Günümüzde de bu politikanın son aşaması olan Öcalan'a özgü mutlak tecrit ve yine yetkililerin deyimiyle "Öcalan'ı İmralı'ya gömme" politikasının da yürütücüleridir. Hukuk ve yasa dışı şekilde İmralı Cezaevi'ni yöneten gizli kurulun başında Cumhurbaşkanı bulunmaktadır. Öcalan'a ilişkin kararların en üst mercii burası olmaktadır. Örneğin bu merciinin 27 Temmuz 2011 tarihinden bu yana avukatların neden görüştürülmediği sorusuna verdiği yanıt, "Avukatlar bir kenarda kalsın" olmuştur. Yani hukuk ve yasalardan ziyade yönetim erkinin üst düzeyinde yer alanların kişisel politik kararı esas alınmakta, mahkemeler, savcı ve cezaevi yönetimi de buna kılıf uydurmaktadır. Bursa 1. infaz hakimliğinin hukuk ve yasalara aykırı mutlak tecrit kararı da bu çerçevede alınmış politik bir karardır. 12 Eylül döneminde hatta Guantanamao'da bile yasaklanmayan aile, OHAL boyunca avukat ve her tür ziyaretçi görüşmeleriyle telefon, faks, mektup, haberleşme, yazışma yasağı kararı, hukuk adına bir garabet olarak tarihe geçecektir. OHAL standartlarına hatta ahlaka ve vicdana aykırı böyle bir kararın tek anlamı vardır; o da mahkemenin siyasal bir karara kılıf giydirmesi, siyasetin aracı haline getirilmesidir. Oysa mahkemelerin görevi cezaevinde de olsa, OHAL halinde de olsa işkence yasağını, savunma hakkını, mahpusun en temel haklarını (aile, avukat görüşmesi, yazışma, telefon, mektup ve faks gönderme gibi) gözetmektir, yasaklamak değil! Mahkemenin görevi Öcalan'a özgü 'İmralı'ya gömme' siyasetine kılıf giydirerek sözde hukuk meşruiyeti kazandırmak değildir. Bu yönüyle Bursa 1. infaz hakimliği de AİHM'in 18 Mart 2014 tarihli kararıyla işkence olarak mahkum ettiği Öcalan'a işkence rejimine ve suçuna ortak olmuş bulunmaktadır.

-27 Temmuz 2011'den öncesine gidersek; Öcalan'ın sağlığı ve bulunduğu mekansal koşullar nasıldı?

AHB: Öcalan'a özgü tasarlanan İmralı Cezaevi ve yönetimine verildiği gizli kurulun belirlediği Öcalan'a özgü infaz rejimi altına alınan Öcalan, bilinçli olarak sağlığını bozan boğucu ada iklimi ve havasız cezaevi koşullarında tutulmaktadır. CPT, 2007 raporunda da Öcalan'ın bilinçli olarak sağlığını bozan cezaevi koşullarında tutulduğuna

ve bu koşulların tavsiyelerine rağmen değiştirilmediğine işaret etmiştir.

Sağlık açısından İmralı adası fiziki, çevresel ve iklimsel olarak bünyeyi çökerticidir. Buna bir de içinde tutulduğu cezaevi koşulları ve tecrit uygulamaları eklendiğinde bilinçli olarak sağlığının bozulmasına yol açılmaktadır. Öcalan İmralı cezaevine konulduğu gün sadece sinüzit problemi olduğu halde, İmralı adasının nem yoğunluklu iklimi, cezaevi koşulları, hareket alanının dar ve odasının az oksijen içermesi, günlük olarak sadece iki saat süreyle havalandırmaya çıkarılmanın yarattığı yeterince hava alamama durumu nedeniyle sinüzit sorunu giderek astıma yakın bir nefes alamama, geceleri uyuyamama, uykudan ani uyanma sorununa dönüşecekti. Buna bir de kaldığı ortamın mikrobik özelliği eklendiğinde sinüzit hastalığı ağır iltihaba evirilmiş, süreklileşen burun ve geniz akıntısına, koku ve tat alamamaya varmıştır. Bu durum giderek gözlere de yansımış, gözlerde yanma, yaşarma, iyi görememe ve kulaklar da çınlama şikayetlerine yol açmıştır. Zaman içinde sinüzit problemi, alerjik astım riski içeren kronik nezleye, o da doku bezi patlamaları ve hücrelerin ölümüyle farenjit hastalığına dönüşmüştür. Yani kronik sinüzit, kronik anjin, kronik farenjit de en son griple birleşince dört ana hastalık haline gelmiştir.

Doktorlar sonuç alıcı bir tedavi için yer ve cezaevi koşullarının değiştirilmesi ya da düzeltilmesi gerektiğini söylüyorlar. Hükümet bu yönlü bir uygulamaya gitme yerine aksine tedavi edilmeyen bu rahatsızlıkları yıllara yayılı şekilde ağırlaştırılan cezaevi koşullarıyla daha da çekilmez hale getirmiş, bu nedenle rahatsızlıkları CPT'nin 2007 raporunda da belirtildiği gibi artık geri dönülemez noktaya ulaşmış, giderek iç organlara sirayet etme sürecine girmiştir. Yine CPT raporları bu konudaki verileri sunmaktadır. CPT 2007 raporunda, "Abdullah Öcalan'ın fiziksel sağlık durumu ile ilgili olarak, mahpusun yapılan klinik muayenesinde kulak-burun-boğaz (KBB) alanında önemli bir sağlık sorunu tespit edilmiştir… CPT Abdullah Öcalan'ın sağlık durumunda 2001 ve 2003'ten bu yana -Mayıs 2007- açık bir bozulma olduğunu tespit etmiştir. Bu bozulma uzun süren sosyal ve duygusal tecrit ile bağlantılıdır… Şu anda ilerleyen sürecin geri çevrilmesi ancak mahpusun insan çevresinde yapılacak köklü bir değişim ve kendisine uygulanan sosyal ve duyusal tecridin sona erdirilmesi ile devamlı bir şekilde başarılabilir. Mahpusun 16 Şubat 1999'dan bu yana tabi tutulduğu tartışma götürmez tecrit durumu yıllar boyunca ters etkiler ortaya çıkarmasına rağmen olumlu yönde bir değişiklik olmamıştır… Ki bu durum Türk makamlarının 1999'dan bu yana kasten ve bilerek yukarıdaki neticeler için seçtikleri durumdur…"

CPT'nin sonraki raporlarında da Öcalan'ın sağlık sürecinin geriye çevrilmesi için cezaevi koşullarının düzeltilmesine ve yetersiz sağlık hizmetleri ile donanımın standartlara uygun hale getirilmesine ilişkin tavsiyeleri olmasına rağmen yerine getirilmemiştir. Öcalan'ın 17 Kasım darbesi dediği cezaevi mimarisinde yapılan 17 Kasım 2009 tarihli değişikliklerle eski odasından alınarak yerleştirildiği yeni odası öncekine göre daha küçük ve hareket alanı daha da daraltılmıştı. Yine yerleştirildiği bu oda öncekine göre daha havasızdı. Bu durum Öcalan'ın havasızlıktan kaynaklanan sağlık sorunlarını daha da ağırlaştıracaktı. Sonradan ek bir pencere açılmış olsa da odasında hava sirkülasyonunu sağlamaya yetmediğinden havasızlık sorunu devam etmiştir. Öcalan bu durumu, "Pencereye dayanarak nefes alabiliyorum" şeklinde izah etmiştir. Yani "iyileştirme" diye sunulan değişikliklerin altından Öcalan'ın sağlığını daha da kötüleştiren uygulamalar çıkmıştır.

Mutlak tecrit, siyaseten ve fiilen idam politikasının uygulanmasıdır

-Bugüne dair genel sağlık durumu ve ada koşulları hakkında bilginiz var mı?

AHB: Hayır. En son açlık grevleri üzerine istisnai olarak gerçekleşen 11 Aralık 2016'deki kardeşinin ziyaretinden bu yana sağlığı hakkında bilgi sahibi değiliz. Bu ziyarette de bilinen sağlık sorunlarının devam ettiğini söylemiştir. Bu konuda CPT raporları yeterli fikir vermektedir. CPT 2013 raporunda da sağlık yönündeki tavsiyelerin yerine getirilmemiş olduğunu tespit etmiştir. Son olarak 2016 raporu ise Türk hükümetinin izin vermemesi nedeniyle henüz yayınlanmamış olsa da önceki raporlarına bakıldığında bile Öcalan'ın sağlık sorunları yönünden korumasızlığının devam ettiği anlaşılmaktadır. Örneğin CPT 2010 raporunda diyor ki, "Abdullah Öcalan'ın sağlık durumu 2007 yılındaki ziyaretten beri ilerlemiş. Hala nükseden geniz ve diğer alerjik semptomlar var. Dahası, delegasyonun 2007 yılındaki ziyaretinin bulgularıyla gösterildiği gibi temel hastalığa karşı korumasızlık varlığını sürdürmektedir. Abdullah Öcalan'ın sağlık durumuyla ilgili CPT, sağlık bakım hükmüyle ilgili tekrar tekrar yaptığı çeşitli spesifik tavsiyelerin uygulanmamış olmasıyla ilgili kaygılanmaktadır."

> ❒ Öcalan ve aynı cezaevindeki diğer üç arkadaşının yaşayıp yaşamadığından bile haber alamadığımız göz önüne alındığında; aslında fiziken yaşadıkları söylense bile mutlak tecrit, siyaseten ve fiilen idam politikasının uygulandığı anlamına da gelmektedir. Çünkü idam, nasıl ki dış dünya ile fiziki bağı koparmaksa, mutlak tecrit de Öcalan'ın dış dünya ile haberleşme de dahil tüm bağını kopardığından hem sosyal hem de siyasi idam anlamına gelmektedir. ❒

-Kamuoyunda ve halkta 'ağır tecrit koşulları' denildiğinde tek kişilik hücre olarak bir anlama gelişiyor. Tam olarak nedir ağır tecrit koşulları? Bu anlamda Öcalan'a uygulanan ağır tecritin farkı nedir, O'nu özel kılan nedir?

AHB: Ağır tecrit koşulları, bahsedilen 1 Haziran 2005 yasaları ile başlamıştır. Yasa deyimiyle buna 'Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis' rejimi denilmektedir. Buna göre Öcalan ölünceye kadar tek kişilik odada tutulacaktır. Günde bir saat havalandırmaya çıkarma heyet sürecinde iki saate çıkarılmıştı. Bu rejimde mahpusun telefon, televizyon, kitap, gazete, mektup, faks, aile ziyareti gibi haklarının kısıtlanması yetkisi idareye verilmiştir. İdare tüm bu kısıtlamaları Öcalan için uygulamaya koymuştur. Öcalan'ı farklı kılan işte yasanın tanıdığı bu sınırlı hakların bile uygulanmamasıdır. Örneğin; bu yasada olmasına rağmen telefonla görüşme hakkını bugüne kadar kullanmasına izin verilmemiştir. Yine 27 Temmuz 2011 tarihinden bu yana yasada olmamasına rağmen avukat görüşmeleri yaptırılmamaktadır. Hakeza 6 Ekim 2014 tarihinden bu yana -11 Eylül 2016'daki istisnai aile görüşmesi hariç- aile ve vasi görüşmesi yaptırılmamaktadır. Bununla birlikte Nisan 2015 tarihinden bu yana heyet ve diğer ziyaretlere izin verilmemektedir. Yasada olmamasına rağmen bu şekilde mutlak tecrit altına alınmıştır. Türkiye'de ve dünyada hiçbir mahpusun aile, avukat görüşmeleri, yazışma ve iletişimleri yasaklanmamıştır. Hatta Guantanamo'da ve geçmişte 12 Eylül Darbesi döneminde de böyle bir uygulamaya gidilmemiştir. Ancak Öcalan 15 Temmuz darbe girişiminden sonra Bursa 1. infaz hakimliğinin hukuk ve yasaya dayanmayan tamamen politik nitelikteki kararıyla aile, avukat, ziyaretçi kabulünün yasaklanması yanında daha da ileriye gidilerek avukatlarıyla ve dışarıyla yazışmaları, mektup, telefon, faks gibi dış dünya ile iletişim araçlarını kullanması da yasaklanmıştır. Öcalan'ı farklı ve özel kılan şey; böylesi hukuk, yasa hatta insani duygularla bile izah edilemeyecek hukuk ve yasalarda yeri olmayan keyfi yasaklamalara tabi tutulmasıdır. Anlaşıldı ki, Öcalan'a uygulanan düşman hukuku ve rehine statüsüdür. Öcalan daha önceki bir tespitinde; "İnsan bu koşullara altı gün bile dayanamaz, bir tek ölmediğim kaldı. Burada siyasi bir rehineyim. Konumum böyle bilinmelidir. Bunu şöyle bir benzetmeyle de açıklayabilirim; solunum cihazına bağlı birisi gibiyim, istedikleri zaman fişi çekebilirler. Tecrit durumunun ağırlaştırılması zaten idam demektir" demişti.

-İmralı Cezaevi'ndeki tecritin bugün gelmiş olduğu düzeyi nasıl tarif edebilirsiniz?

AHB: Öcalan'ın belirttiği, "Tecrit durumunun ağırlaştırılması" idam ile aynı anlama geliyorsa, 2015 yılından bu yana içinde bulunduğu 'mutlak tecrit'; tecrit durumunun ağırlaştırılmasının da ötesinde yetkililerin deyimiyle 'diri diri gömme' anlamına gelmektedir. Bu da işkencenin en vahşi halidir. Bu temelde 2017 yılına girilirken Öcalan ve diğer üç mahpustan haber dahi alınmamaktadır. Yetkililerin bu durumu "İmralı'ya gömme" olarak tanımlamaları aynı zamanda yıllara yayılı azar azar öldürme politikasının son aşamasına, yani 'gömme' aşamasına geçildiğinin de itirafı olmaktadır. Bu açıklamanın Öcalan'a endeksli idam tartışmalarıyla birlikte yürütülmesi, yine Öcalan ve aynı cezaevindeki diğer üç arkadaşının yaşayıp yaşamadığından bile haber alamadığımız göz önüne alındığında; aslında fiziken yaşadıkları söylense bile mutlak tecrit, siyaseten ve fiilen idam politikasının uygulandığı anlamına da gelmektedir. Çünkü idam, nasıl ki dış dünya ile fiziki bağı koparmaksa, mutlak tecrit de Öcalan'ın dış dünya ile haberleşme de dahil tüm bağını kopardığından hem sosyal hem de siyasi idam anlamına gelmektedir. Bu durumun hukuk ve yasalarla hatta insani duygularla bile izahı mümkün değildir.

-Ada'ya şimdiye kadar 2009 ve 2015 yıllarında, 5'er kişilik gruplar halinde 2 nakil ile toplamda 10 tutsak sevk edildi. Ancak bu iki gruptaki tutsaklar Ada'da çok uzun süre tutulmadılar. Önder Abdullah Öcalan ile aynı cezaevinde kalan bu tutsakların yaşadığı tecrit ve cezaevi koşulları nasıldı?

AHB: Evet, 'iyileştirme' adı altında 17 Kasım 2009 tarihinde bulunduğu cezaevine beş yeni mahpus nakledilse de bunlar da Öcalan'a özgü ağır izolasyona, yani grup izolasyonuna tabi tutulmuştur. Bunlar 2015 yılında başka beş mahpusla yer değiştirse de bu mahpuslardan ikisinin Silivri'ye sürgününden sonra kalan üç mahpus da halen Öcalan'a özgü mutlak tecrit uygulaması altındadır. Gelinen aşamada Öcalan ve diğer üç mahpus AİHM'de süren davalarına rağmen avukatlarıyla görüşememekte, materyal alışverişi yapamamaktadır. 20 Temmuz 2016 Bursa infaz hakimliği kararıyla artık resmen mektup, faks, telefon, telgraf gibi haberleşmeleri, avukatlarıyla yazışmaları da yasaklanmıştır. Böylece 2017 yılına girilirken Öcalan ve diğer üç mahpustan haber dahi alınamamaktadır. Sonuç itibariyle kamuoyuna bir 'iyileştirme' olarak yansıtılan bulunduğu cezaevine beş mahpusun nakli de bir 'iyileştirme' değil, bu mahpusların da Öcalan ile aynı rejime tabi tutulması ve grup izolasyonuyla sonuçlanmıştır. Bu duruma CPT raporları da işaret etmektedir.

İmralı Sistemi'nin amacı Öcalan'ın temsilini yaptığı Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmektir

17 Kasım 2009 tarihinden sonra cezaevi mimarisindeki değişiklikleri ve buraya beş yeni mahpusun naklini yerinde gözlemek için CPT, 26-27 Ocak 2010 tarihlerinde İmralı Cezaevi'ni beşinci kez ziyaret etmiştir. Ziyaret sonucunda hazırlanan raporda 'iyileştirme' adı altında cezaevine gönderilen diğer beş mahpusun da Öcalan'a özgü izolasyon rejimine tabi tutulduğunu tespit ederek grup izolasyonuna işaret etmiştir. "İmralı Cezaevi'ndeki diğer mahpuslar açısından kendilerine daha önce Bolu ve Kırıkkale F-tipi cezaevlerinde uygulanan rejimle karşılaştırıldığında daha sıkı bir rejim oluşturmaktadır." Yine CPT, 16-17 Ocak 2013 tarihlerinde Türkiye'ye gerçekleştirdiği altıncı ziyaretinde; "Diğer beş mahpusun 2009 yılında adaya nakledilmesinin önceki F-tipi cezaevlerinde uygulanan rejimle karşılaştırıldığında ciddi bir kısıtlama olduğu açık" tespitinde bulunmuştur.

> ❒ 4 Şubat 1999 CIA-MİT gizli anlaşmasına dayanan İmralı ve Öcalan'a özgü işkence rejiminin yönetimi de belirsiz ve gizlidir. Öcalan, bu gizli anlaşmayla kendisine özgü inşa edilen İmralı Cezaevi'ne konulur konulmaz, bu cezaevi havadan, karadan, denizden askeri yasak bölge ilan edilmişti. Ardından kriz yönetim merkezi adı altında anayasa ve yasada yeri olmayan Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri, Dışişleri, MGK, ve MİT yetkililerinden oluşan gizli bir kurulun yönetimine verilmişti. ❒

-Gözlem ve görüşmelerinizde bu tutsaklar Ada'yı ve Önder Abdullah Öcalan'ı nasıl anlatıyorlardı? Yaşam ve koşullar bakımından bu tutsaklar ile Öcalan'ın durumu arasında ne gibi farklar vardı?

AHB: İmralı Cezaevi'ne nakledilen beş mahpusun tamamı daha önce F Tipi Yüksek Güvenlikli cezaevlerinde kalan mahpuslardı. Bu mahpuslar da İmralı'daki durumu, "Buradaki tecritin düzeyi, geldiğimiz F tiplerinin beş-on katıdır" şeklinde ifade etmişlerdir. Belirttiğimiz gibi onlar da Öcalan'a özgü rejime, yani grup izolasyonuna tabi tutuldular. Gelinen aşamada onlar da aileleriyle görüşememekte, dışarıyla yazışamamakta, telefon, mektup ve faks hakkını kullanamamaktadır. Nedeni ise; Öcalan ile ilgili dışarıya bunlar aracılığıyla da olsa bir haber çıkmasının engellenmek istenmesidir. Zaten İmralı'dan Silivri'ye sürgün edilen iki mahpus bu yönlü çabaları nedeniyle sürgün edilmiş, getirildikleri Silivri Cezaevi'nde özel olarak Öcalan'a özgü rejime burada da tabi tutulmuşlardır. Uzun süre avukatları ve aileleriyle görüşmelerine izin verilmemiş, avukat görüşmeleri İmralı'da olduğu gibi kayıt altına alınmak istenmiştir. Sürgün edildikleri Silivri'de de kendilerine İmralı rejiminin uygulandığını hem cezaevi içinde hem de dışarıyla ilişkilerinde İmralı'ya özgü tecrit altında tutulmaya devam ettiklerini, bu uygulamayla İmralı Tecrit Sistemi'nin Türkiye cezaevlerine de yaygınlaştırılmak istendiğini belirtmişlerdir. Nitekim gelişme de bu yönlü seyretmiş, İmralı'ya özgü tecrit rejimi cezaevlerine alınan HDP eşbaşkanları ve milletvekillerine de kadar yaygınlaştırılmıştır.

-Önder Apo'nun ağır tecrit koşullarını da göz önünde bulundurarak, 'İmralı Sistemi' nedir, neden ve nasıl kurgulanmıştır?

AHB: İmralı Sistemi Kürt özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme esasına dayalı kurulan hukuk ve yasa dışı bir işkence rejimidir. ABD, AB ve Türkiye'nin ortaklaşa kurduğu ve yürüttüğü İmralı Sistemi'nin amacı ve hedefi Öcalan'ın temsilini yaptığı Kürt Özgürlük Hareketi ve çıkışını tasfiye etmek, tecrit ve baskılarla Öcalan'ın özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme olarak belirlenmiştir. Türkiye bu politikayı uygulamanın bekçilik ve gardiyanlığını yapmaktadır. Her üçü de Kürtlere yıllardır biçilen statükoyu korumada ortaklaşmaktadır. Çünkü; Öcalan'ın çıkışı başından beri bu statükoyu bozuyor, özgürlükçü, bağımsızlıkçı ve gerçek demokrasiye dayanıyordu. Kapitalist dünya sistemi hegemonlarının yıllardır Kürtlere biçtiği piyon rolünü ters yüz ediyor, özgür Kürt bireyi ve toplumunu açığa çıkarıyor, giderek onu Ortadoğu'da aktör haline getiriyordu. Kontrol altına girmeyen bu bağımsızlıkçı ve özgürlükçü demokratik gelişme, kapitalist hegemonların Ortadoğu politikalarını işlemez kılıyor, oyunlarını, planlarını alt üst ediyordu. Öcalan onlar için oyunbozan biriydi, denetim altına girmiyordu, kendi öz gücüne dayanan bağımsızlıkçı ve özgürlükçü çizgiden vazgeçmiyordu. Bu da onların işine gelmiyor, onlar için tehlike oluşturuyordu. O nedenle Öcalan'ı gözden çıkardılar, o nedenle İmralı Sistemi'ni devreye koydular.

İmralı Sistemi hukuk ve yasa dışı gizli anlaşmalar ve korsanca kaçırma üzerine kurulmuştur. Devam eden süreçte de cezaevi koşulları ve uygulanan politikaların belirlenmesinde ABD, AB ve Türkiye ortaklaşa hareket etmeye devam etmiştir. Öcalan bu konuda, "Ben Türkiye'den ziyade kapitalist dünya sisteminin mahkumuyum" demiştir. Nitekim Öcalan'ın on sekiz yıldır İmralı süreci

❐ İmralı rejimi benimle ilgili değil, Kürt halkının özgürlüğünün tasfiyesi ile ilgilidir. Ben Kürt halkının özgürlüğü için buradayım. Biliyorsunuz, tarihte imparatorluklar döneminde de buraya liderler, imparatorlar, yine başbakanlar getirildi; onlar buraya ölmek üzere gönderildiler. Gerekirse ben de ölürüm, ölüm benim için sorun değil ama önemli olan Kürt halkının özgürlüğü ve özgürlük iradesidir, bu iradeyi koruyorum ve direniyorum. ❐

boyunca sürdürdüğü demokratik çözüm ve barış çabalarına Türkiye hükümeti ve devletinin kendi başına yanıt verme iradesinin olmadığı ortaya çıkmıştır. Anlaşıldı ki, Türkiye ne kendi adına savaşabiliyor ne de barışabiliyordu. Çünkü; göbekten bağımlı olduğu kapitalist dünya sisteminin ona biçtiği rol, Türkiye ve Ortadoğu halklarını kapitalist sömürü sistemine bağlama, bu sistemin bekçiliğini ve gardiyanlığını yapmaktı. Türkiye bu rolünün ötesine geçemeyecekti. AB'nin rolü ise başlangıçta Öcalan'a iltica hakkı tanımama, hava alanlarını kapatarak Kenya'ya sürüklenmesine yol açma biçiminde gelişirken, devam eden yıllarda ise AİHM kararıyla Öcalan'ın korsanca kaçırılmasını ve yeniden yargılanmasını duruşma yapılmaksızın dosya üzerinden kapatmayı onaylama biçiminde gelişmiştir. Geriye Öcalan'ın cezaevi koşullarına ilişkin CPT ve AİHM kararlarıyla tavsiyede bulunmak kalmıştır ki, Türkiye zaten bu tavsiyeleri de yerine getirmemiştir. Gelinen aşamada Öcalan'a yönelik irade kırma operasyonu mutlak tecrit şeklinde yürütülmektedir. Bu politikanın uygulanma biçimi, Öcalan'ın aile, avukat, ziyaretçi, mektup, faks, telgraf gibi haberleşmeler de dahil dış dünya ile tüm bağının koparılması biçimindedir. İdam nasıl ki kişinin dış dünya ile bağını fiziki olarak koparmaksa, mutlak tecrit de siyasi anlamda kişinin dış dünya ile tüm bağının koparılmasıdır. Bu politika üçüncü yılına girerken Öcalan ve aynı cezaevinde tutulan diğer üç mahpustan haber dahi alınamamaktadır.

İmralı Cezaevi, ilk Guantanamo tarzı cezaevidir

Sonuç itibariyle İmralı Sistemi; hukuk ve yasaların nüfuz etmediği ve daha başından beri Öcalan'ın temsil ettiği özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme esasına dayalı olarak tasarlanmış ve uygulamaya konulmuş bir işkence sistemidir. Bu temelde İmralı Sistemi'nin kuruluşu ABD'nin Guantanamo anlayışına dayanmaktadır. Guantanamo, ABD'nin siyasi muhaliflerine karşı korsanca kaçırma temelinde kurduğu, hukuk ve yasaların nüfuz etmediği, her türden yöntemle siyasi muhalifinin iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme esasına dayalı bir işkence sisteminin adıdır. ABD bu sistemi önce Öcalan'ın korsanca kaçırılması ve İmralı ada hapishanesine konulması ile başlatmış, uluslararası camianın bu hukuksuzluğa seyirci kalması nedeniyle aynı yöntemi ardı sıra siyasi muhaliflerine karşı devreye koymuştur. O nedenle İmralı Cezaevi, ilk Guantanamo tarzı cezaevidir.

-ABD'deki Guantanamo, 'yüzen' ve 'uçan' cezaevleri ile İmralı'da uygulanan sistemi karşılaştırabilir misiniz?

AHB: ABD'nin kurduğu bu tarz cezaevlerinin iki temel özelliği vardır: Birincisi; korsanca kaçırmaya dayanıyor ki kamuoyunda 'yüzen' ve 'uçan' cezaevleri olarak biliniyor. İkincisi; bu cezaevlerine ne ulusal yasalar ne de uluslararası hukuk nüfuz edebiliyor. İmralı bu tarz cezaevlerinin ilkidir. Öcalan 2 Şubat günü Yunanistan-Korfu'dayken Simitis-ABD işbirliğiyle gizli CIA uçağı olma ihtimali yüksek ve kaydı olmayan korsan bir uçakla Kenya'ya kaçırılmıştır. Öcalan'ın Korfu'dan Kenya'ya kaçırıldığı bu uçağa bindirildiğinde yanındakilerin tümü İngilizce konuşuyorlardı; mavi gözlü, sarışın, uzun boylu kişilerdi. Bunlar siyahi değildi, Türk de değildi, Amerikalılardı. Uçağın hiçbir resmi kaydı yoktu, gizli bir uçaktı. Bu uçağın indiği tüm havaalanlarındaki haberleşme kayıtlarına da ulaşılamamış, bazen devlet sırrı veya gizliliği, bazen de kayıtların silindiği gibi gerekçeler ileri sürülmüştür. Oradan da ABD'nin yüklü miktarda rüşvet verdiği ortaya çıkan Kenyalı polis yetkililerince Yunanistan büyükelçiliği bahçesindeyken zorla kaçırılarak Türkiye'ye teslim edilmesini sağlayan da ABD'dir. Bu operasyonun detayları 04 Şubat 1999 tarihinde Türkiye'ye gelen CIA-MİT arasındaki gizli anlaşmayla belirlenmiştir. Yine aynı gizli anlaşmaya dayanılarak aynı gün İmralı Cezaevi'nin Öcalan için inşasına başlanmıştır.

Guantanamo tarzı cezaevlerinin ilki olan İmralı Cezaevi böylesi gizli bir anlaşmaya göre kurulmuş ve yönetilmiştir. Başından beri hukuk ve yasaların hatta İmralı Cezaevi yönetmeliğinin bile Öcalan'a uygulanmamasının nedeni budur. Bu cezaevi ile amaçlanan; tecrit ve baskılarla, olumsuz sağlık koşulları altında tutarak Öcalan'ın özgürlük iradesini kırma ve kendi çizgilerine çekmedir. Uluslararası kamuoyunun sessiz ve tepkisiz kalmasından cesaret alan ABD, Öcalan'a yönelik korsanca kaçırma, gizli cezaevleri, 'uçan' ve 'yüzen' cezaevleri uygulamalarını daha da yaygınlaştırdı. Ancak ABD'nin bu türden gizli anlaşmalara dayalı ve kaydı olmayan CIA uçaklarını birçok kaçırma operasyonunda kullanıldığı daha sonra, özellikle 2006 yılı boyunca basında yayınlanan haberler, belge ve raporlarla ortaya çıkacaktı. Bunlardan Avrupa Konseyi'nin, Dick Marty'in Raporu'na dayanarak Temmuz 2006'da aldığı kararı ile Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, bu türden kaçırma yöntemlerini hukuk dışı ve kabul edilemez bulmuş ve ABD'yi kınamıştır. Yine Avrupa Konseyi'nin Ekim 2006 tarihli kararında ABD, başvurduğu böylesi hukuk ve yasa dışı kaçırma yöntemleri nedeniyle açıkça kınanmakta ve ABD'ye bu tür yöntemlerden vazgeçme çağrısı yapılmaktadır. Avrupa Konseyi'nin kınadığı ABD, Öcalan'ın hukuk dışı bir kaçırılma ile Türkiye'ye tesliminde başrolü oynamıştır. Aynı kararda, içinde Türkiye'nin de bulunduğu birçok Avrupa ülkesi hükümeti, ABD-CIA ile gerçekleştirdiği hukuksuz ve yasa dışı 'yüzen' ve 'uçan' cezaevleri işbirliğinden kaynaklanan insan hakları ihlallerine sebebiyet vermesi nedeniyle uyarılmaktadır. Kararda Türkiye Hükümeti-CIA işbirliği de açıkça kınanmaktadır. Bu işbirliği en net biçimde Öcalan'ın kaçırılması sürecinde gerçekleşmiştir. Öcalan'ın Yunanistan'ın Kenya büyükelçiliğinde bulunduğu 4 Şubat 1999 tarihinde bir CIA ekibi Türkiye'ye gelerek dönemin MİT müsteşarı ile Öcalan'ın kaçırılarak teslimi ve İmralı Cezaevi'ne konulması konusunda gizli bir anlaşma yapmıştır. İmralı Cezaevi bu tarihten itibaren boşaltılarak tek tutuklusu Öcalan olacak şekilde yeniden inşa edilmiştir. Böylesi bir gizli protokol temelinde bir yandan İmralı Cezaevi'nin inşası devam ederken diğer yandan da Öcalan'ın kaldığı Yunanistan'ın Kenya büyükelçiliğinden kaçırılması hazırlıkları yapılıyordu. Nitekim bu temelde Öcalan 15 Şubat'ta Yunanistan'ın Kenya büyükelçiliği bahçesinden kaçırılarak Türkiye'ye teslim edilecek ve 4 Şubat'tan beridir Türkiye-ABD gizli anlaşması temelinde hazırlıkları yapılan İmralı Cezaevi'ne 16 Şubat'ta konulacaktı.

Böylesi korsanca kaçırma temelinde kurulan İmralı Cezaevi hukuk ve yasaların nüfuz etmediği, baskı, tecrit, işkence ile siyasi muhalifinin iradesini kırma ve kendi çizgisine çekme esasına dayalı ilk Guantanamo tarzı cezaevi olarak uygulamaya konulmuştur. Bu temelde kurulan İmralı Sistemi, Öcalan şahsında özgür Kürtlüğün, özgürlük iradesinin bastırılmak ve teslim alınmak istendiği bir işkence sisteminin adıdır. Öcalan buna karşı direnmekte, özgürlük iradesini İmralı işkence rejimi koşullarında bile kapitalist dünya sistemi tanrılarına teslim etmemektedir. Aksine bu süreçte geliştirdiği savunmalarıyla bu iradeyi daha güçlü ideolojik ve politik donanıma kavuşturacaktı.

-Önder Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'dan bu yana İmralı'da geçirdiği süreci, koşulları baz alarak nasıl ele alabilirsiniz?

AHB: Bu sorunuzu Öcalan'ın kendi sözleriyle yanıtlayalım. Öcalan İmralı sürecini şu sözleriyle dile getirmiştir; "On sekiz yıllık İmralı duruşumun ana özeti 'Demokratik Dönüşüme Evet, Tasfiyeye Hayır'dır. Hatta bu duruşum İmralı öncesine 1993'lere kadar gitmektedir. Bu tarihten beri Kürt sorununun demokratik çözüm ve barış için diyalog arayışları ve çabalarım; '93, '95 ve 1 Eylül '98 ateşkesleri ile Roma'dayken bu yönlü açıklamalarım, girişimlerim biliniyor. Ancak bu çabalarıma karşı uygulamaya konulan İmralı Rejimi'nin iyi anlaşılması gerekiyor. İmralı Rejimi benimle ilgili değil, Kürt halkının özgürlüğünün tasfiyesi ile ilgilidir. Ben Kürt halkının özgürlüğü için buradayım. Biliyorsunuz, tarihte de imparatorluklar döneminde de buraya liderler, imparatorlar, yine başbakanlar getirildi; onlar buraya ölmek üzere gönderildiler. Zaten iklimi onları öldürmeye uygundur, bunun için ölüme terk edilmişler. Gerekirse ben de ölürüm, ölüm benim için sorun değil ama önemli olan Kürt halkının özgürlüğü ve özgürlük iradesidir, bu iradeyi koruyorum ve direniyorum."

Sonuç itibariyle; Öcalan şahsında dışlanan ve tek kişilik bir ada cezaevine mahkum edilmek istenen esasta bu özgür Kürtlüktür. Öcalan bu çizgide ısrarlı olduğundan hedef seçilmiş, İmralı İşkence Sistemi bu nedenle devreye konulmuştur. Bu sistemle halkların özgürlük umudu haline gelen Öcalan'ın olumsuz cezaevi koşulları, tecrit ve baskılarla özgürlük iradesini kırma ve özgürlük çizgisinden vazgeçirmekle birlikte temsil ettiği çizginin de tasfiyesi amaçlanmıştır. Ama tüm baskılara, tecrit, tasfiye ve irade kırma operasyonlarına rağmen Öcalan temsil ettiği özgürlük iradesini İmralı'da da bunlara teslim etmemiştir. Tersine direnişi, duruşu ve savunmalarıyla bu iradeyi daha güçlü ideolojik ve politik donanıma kavuşturmuştur. Bu temelde Öcalan, İmralı İşkence Sistemi'nin nasıl aşılacağını savunmalarıyla da gösteriyor.

Öcalan, süreç boyunca dört katmanlı bir savunma sürecini yaşamıştır. Birinci Savunma Katmanı; küçük bir kitapçık halinde yayınlanan 'Demokratik Çözüm Manifestosu' idi. Bununla demokratik çözüm için bir değerlendirmenin köşe taşlarını ortaya koymuştur. İkinci Savunma Katmanı; 'Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa' adı altında iki kitap halindeki savunmalarıdır. İlkine göre daha derinleştirilmiş bir demokratik çözüm denemesidir. Üçüncü Savunma Katmanı ise, 'Bir Halkı Savunmak' adıyla yayınlanmıştır. Bu kitapla Kürt sorununun oluşumu ve çözüm olasılıkları daha da belirgin hale getirilmiştir. Öcalan halen içinden geçmekte olduğu süreci dördüncü ve sonuncu savunma katmanı olarak değerlendirmektedir. Bunlar 'Demokratik Uygarlık Manifestosu' adı altında beş cilt; birinci cilt 'Uygarlık', ikinci cilt 'Kapitalist Uygarlık', üçüncü cilt 'Özgürlük Sosyolojisi', dördüncü cilt 'Ortadoğu'da Uygarlık Krizi ve Demokratik Uygarlık Çözümü', beşinci cilt Türkiye ve Kürdistan özgülüne indirgenmiş 'Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü' halinde tamamlanmıştır. 'Yol Haritası' bu beşinci cildin ön biçimiydi.

Öcalan bu savunmalarında kapitalist modernite sistemini tarihsel, toplumsal, güncel tüm boyutlarıyla çözümleyerek aşmış ve onun alternatifi demokratik modernite sistemini geliştirerek de kendi cephesinde İmralı İşkence Sistemi'ne gereken teorik yanıtı vermiştir. Böylece İmralı İşkence Sistemi'nin nasıl aşılacağını da göstermiştir. Son tahlilde Öcalan şahsında İmralı özgülünde yaşanan bir sistemler arası savaştır, sonucu da demokratik modernite sisteminin inşa görevlerinin başarısı belirleyecek ve ancak bu temelde İmralı İşkence Sistemi aşılabilecektir.

■■■

Kadınlar öncülük düzeyinde inşa çalışmalarına en ön safta katılmalıdır

Evîndar Ararat

PKK'nin adının geçtiği her yer, kadının daha rahat nefes aldığı bir yer haline dönüşmüştür. PKK'li gerillaların geçtiği, kaldığı, toplumla ilişkilendiği her mekanda kadınlar kendilerini güvende hissetmişlerdir. Bu da kadının Kürdistan'da güç olmasında destekleyici bir pozisyon olarak ortaya çıkmıştır. PKK toplumsallaştıkça, Önderlik ideolojisi artık toplumda karşılığını bulmuş, ideoloji toplumsallaşmıştır. Bu gün eğer dünyadaki birçok sosyolog Kürtleri dünyanın en entelektüel halkı olarak tanımlıyorsa bu, Önderliğin kadın özgürlük ideolojisinin toplumdaki karşılığından ileri gelmektedir.

Önderliksel bir hareket olarak ortaya çıkan PKK'nin özgürlük mücadelesi yürüten diğer hareketlerden temel farkı, kadın özgürlüğünü başat ve paradigmal bir kimlik olarak tanımlamasıdır. PKK, sosyalizm mücadelesini yürütürken öncülük misyonu yüklediği toplum kesimlerinden biri de kadınlardır. Çünkü; ilk ezilen sınıf, cins ve ulus olarak kadını ezilen olmaktan çıkarmak, toplumun tüm kesimlerini etkileyecektir. Kadın harekete geçtikçe, farklılaştıkça, özgürleştikçe toplum da farklılaşıp, özgürleşecektir. Bu gerçeğin Önderlik açısından ilk farkına varış süreci çocukluğundan başlamış, bugün de halen devam etmektedir. Kadın Özgürlük Mücadelesi, Önder Apo için kesintisiz, süreklileşen bir mücadele olarak anlam bulmuş ancak Uluslararası Komplo ile birlikte birebir çalışmanın gelişimi içinde yer alamadığı için, "Yarım kalan projem" olarak tanımlamıştır.

Özgürlük Hareketi'nin kimliğini oluşturan Önderlik Gerçeği, anaerkil toplum çocuğu olarak anlam bulmuştur. Kadınla sürekli arkadaşlıklar kurmak istemiş, toplumsal farklılığı, ayrışması da kadın statüsü üzerinden olmuştur. İşte o önderliksel gelişime neden olan en başat çelişki, kadının içinde bulunduğu statüdür. Daha çocukluk yaşlarındayken en fazla anlam atfettiği kadın arkadaşının, kardeşinin başlık parası karşılığında evlendirilmesi çelişkilerini derinleştirmiştir. Toplumdaki kadına biçilen misyonu sorgulamaya başlarken aynı zamanda verili kadın kimliğine karşı da ilk çelişkiler ortaya çıkıyor. Rêber Apo'nun kadınla olan ilişkisi mülkleştirme, kendine ait kılma sınırlarında gezinmemektedir. Baştan itibaren bir ölçü arayışı ve bu temelde özgürleşen, özgürleşmek isteyen kadınla bir yoldaşlık arayışı olarak ortaya çıkmıştır.

Hiçbir birey kendisini içinde bulunduğu siyasal ve toplumsal yaşamın dışında tutamaz. Rêber Apo da mevcut siyasal ve toplumsal ortamdan etkilenmiştir. Yani Önderliğimiz toplumsal sorunları tahlil ederken, kadın sorunlarını görmezden gelemeyeceği gibi siyasal sorunları da toplumun ve kadının özgürlük sorunları bağlamında ele almıştır. 1970'lerin siyasal atmosferi Önderliğimizi etkilemiş ancak Türkiye sol örgütleri bünyesinde gelişen küçük burjuva ilişki duruşu da bir tepkiye neden olmuştur. Hareketin ilk kuruluşundan günümüze kadar egemenlikli ilişkilerin hepsine bir karşı çıkış olarak kadın özgürlüğünü geliştirmeye çalışmıştır. Dikkat edelim topluma dayatılan küçük burjuva ilişkilere karşılık emek ve adalet temelinde bir ilişki geliştirilmeye çalışılmıştır. Kadını mülkleştiren ilişki sistematiğine karşılık, kadını kendisine ait kılmak için kadının kendine ait yaşam dinamikleri ortaya çıkarılmıştır. Bunların başında da kadınların erkekten ayrı, tek başına ayakta durabileceği yaşam mekanları ve örgütlemesi gelmektedir. Kadın askeri birliklerinden ordulaşmaya, kadın özgürlük ideolojisinden kadın partileşmesine ve en son jineolojiye (kadın bilimi) kadar giden uzun, meşakkatli ama bir o kadar da ortaya çıkan ürünleriyle huzur veren bir kadın özgürlük çalışması olarak geliştirmiştir.

Önderlik, Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni "Yarım kalan çalışmam" olarak tanımlamıştır. Yarım kalan bir çalışma olarak tanımlamasının nedeni, kadınlarla birlikte yoğunlaşıp, birlikte tartışıp, birlikte savaşmayı çok anlamlı bulmaktadır. Yarımlık biraz bundan kaynaklıdır. Yoksa ortaya konulan perspektifler kadın Özgürlük Hareketi'ni oldukça derinleştiren ve ufkunu genişleten çalışmalardır. Yarımlık ifadesini bu temelde ele almak ve Önderlikle özgür anları yaratmak, yarımlığı aşmak ve Önderlikte özgürlüğün efsununu yakalamak için biz kadınların çok ciddi emek harcaması gerekmektedir.

PKK, toplumsal dönüşümde önemli bir rol oynamıştır

Önderlik, PKK'ye kadınları dahil ederek yaşamı tamamlamaya, mücadeleyi tamamlamaya çalışmaktadır. Bir düşünelim; kadın ve erkek ilişkisi, korkunç bir ilişki sistemine dönüştürülmüştür. En çok köleliği üreten, birbirini köleleştiren, birbirine yaşamı zindan eden bir hal ortaya çıkarmıştır. Önderlik Bu ilişkileri bu halden çıkarıp, özgürlük ilişkisine dönüştürmek istemiştir. Birbiriyle mücadele eden ama özgürleştirmeye çalışan yeni bir ilişki diyalektiği ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Bu nedenle ilk katılan arkadaştan Uluslararası Komplo'nun yapıldığı ana kadar ve İmralı'daki tüm görüşmelerde de kadının kimlik ve irade sahibi olması için yoğunlaşmalarını kadınlarla paylaşmıştır. Toplumun 'en güçsüz halka' olarak tanımladığı kadını en güçlü halkaya dönüştürmek için mücadele etmiştir. Bu nedenle hep niteliksel bir evrilişle kadın çalışmalarını ele almıştır. Kürdistan Devrimi ile Kadın Özgürlük Devrimi'ni diyalektik bir bağ içinde ele almıştır. İdeolojik, siyasal, sosyal devrimi kadın özgürlüğü ile doğru orantılı ele almış, toplumun özgürlüğünü kadının özgürlüğü olarak ifadeye kavuşturmuştur.

Mücadelenin başlangıç aşamaları ulusal bir karakter taşımış olsa da kadının Özgürlük Hareketi'ne katılımı ile birlikte erkekte de belli bir değişim yakalanmıştır. Fakat bunun için Önderliğin mücadele azmi oldukça önemli olmuştur. Hele bir de 'Erkeği Öldürmek' çözümlemeleri ile birlikte harekette yeni bir aşamaya geçilmiş, PKK, toplumsal dönüşümde de önemli bir rol oynamıştır. PKK'nin adının geçtiği her yer, kadının daha rahat nefes aldığı bir yer haline dönüşmüştür. PKK'li gerillaların geçtiği, kaldığı, toplumla ilişkilendiği her mekanda kadınlar kendilerini güvende hissetmişlerdir. Bu da kadının Kürdistan'da güç olmasında destekleyici bir pozisyon olarak ortaya çıkmıştır. PKK, toplumsallaştıkça Önderlik ideolojisi artık toplumda karşılığını bulmuş, ideoloji toplumsallaşmıştır. Bu gün eğer dünyadaki birçok sosyolog Kürtleri dünyanın en entelektüel halkı olarak tanımlıyorsa bu, Önderliğin kadın özgürlük ideolojisinin toplumdaki karşılığından ileri gelmektedir.

Kürdistanı Kürdistan yapan değerlerin başında Kadın Özgürlük Mücadelesi gelmektedir

Dikkat edelim, Rojava Devrimi'nde kadın en öndedir. Kadınlar sadece Kürt halkının değil bölge halklarının da özgürlük umudu olmuştur. Peki, orada inşa edilen devrim birden bire ortaya çıkan bir devrimsel gelişim midir? Elbette böyle değildir. Önderliğimizin yirmi yılı aşkın bir süre Rojava'da yürüttüğü siyasal, örgütsel, ideolojik ve bunların hepsiyle birlikte sosyal çalışmaları ile bağı olduğu kuşkusuzdur. Rojava bir kadın devrimidir, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bir Kadın Özgürlük Mücadelesi'dir. İşte bunların hepsi de Önderliğimizin bin bir emekle ilmek ilmek dokuduğu bir savaşımın sonucunda ortaya çıkmıştır. İşte bu nedenledir ki, Önderliğin yarımlıkla ifadelendirdiği devasa devrim çalışması, Kürdistan'ın dört bir yanında yürüteceğimiz mücadele ile yaşamsallaşacaktır.

Önderliğimiz, kadın kurtuluşunu mücadelenin merkezine koymuştur. Bu nedenle Önderliğimiz, kadında gördüğü küçücük bir özgürlük adımını dahi önemsemiş, iradeleşmeye çalışan tüm kadınlara özgürleşme imkanlarını oluşturmuştur. Bu nedenle toplumsal özgürlük sorunlarını ele alırken, kadın özgürlük sorunları üzerinde yoğunlaşarak, kadın üzerinde gelişen egemenliği sorgulamıştır. Kadının yaşadığı ulusal, sınıfsal, cinsel ötekileştirmelerin, baskıların temelinde kadının iradesizleştirilmesi ve kadının da buna inandırılması tespitini yaparak, kadının irade ve güç olabilmesi için kadın öncülerin gelişmesi için çaba harcamıştır. Kadın toplumda öncüleştikçe, bir özgür kadın modeli olarak toplum karşısına çıktıkça toplumda da bir güveni ortaya çıkaracağı gerçeğinden hareket etmiştir. Savunma güçlerinde, siyasette, sosyal yaşamda kadının iradeli duruşu sadece kadına bir güveni ortaya çıkarmamıştır. Yılların deneyimi de bizlere göstermiştir ki kadının silahlı mücadeleye katılımı, kadının en güçlü erkeğin yapabileceği alan olarak tanımlanan siyasete katılımı, kadının hiç çıkmaması gereken bir alan olarak tanımlanan sosyal yaşamda öncülük etmesi herkesi etkilemiştir. Saralar, Bêrîtanlar, Zîlanlar, Arînler bunun için çok iyi birer örnektir. Kadınlar, bu özgür toplumun özgür bireyi olan kadınlardan etkilenerek mücadeleye atılmışlardır. Bugün Kürdistanı Kürdistan yapan değerlerin başında Kadın Özgürlük Mücadelesi gelmektedir. Şimdi dünyanın neresinde olursak olalım Kürtler denildiğinde, insanın ilk aklına gelen özgürleşmeye çalışan savaşçı, siyasetçi kadındır.

Önderliğin tek bir kitabını okuyan, tek bir konuşmasını dinleyen kadınlarda oldukça büyük bir özgüven oluşmaktadır. Bu özgüven altı boş, kof bir özgüven değildir. Gelişebileceğine, güçlenebileceğine olan bir özgüvendir. Dikkat edelim Kürdistan'da hiç okul okumayan anneler, Ortadoğu'da gelişen güncel siyaseti yorumlayabilecek güce ulaşmıştır. Devlet geleneğini, siyasetini oldukça iyi tanımaktadır. Bu gerçeği yaşayarak, hissederek teorisini yapmaktadır. Yorum gücünü geliştirmekte ve gelişim diyalektiği içinde ele almaktadır. Güçlendikçe ekonomik, sosyal, kültürel, eğitim, sağlık, hukuk vb toplumsal yaşamın tüm ihtiyaçlarını erkeğin dışında, erkekten farklı olarak daha toplumsal düşünmekte ve bu ihtiyaçları daha adil yorumlamaktadır. Kadınlar, Önderliği tanıdıkça, aile içinde ikinci bir cins ya da erkek eksenli kimlik tanımlamalarının dışına çıkmaktadır. Şunun eşi, şunun kız kardeşi, şunun annesi olarak değil, artık kendi tanımları içinde ele alınmaktadır. Bu durum Ortadoğu gibi bütün iktidarcı ve egemenlikli anlayışların üzerine boca edildiği topraklarda çok ciddi bir gelişimdir. Fakat bu tanımlamalar kadın özgürlüğü için yeterli midir? Asla özgürlüğün 'bu kadar olsun, yeterlidir' denilebilecek sınırları yoktur. Ki, kadın özgürlüğü açısından hiç yoktur.

Erkeğin işgali sonlandırılmadan özgürlük yaşam bulamaz

Toplum yaşamının tümü bir erkek işgali altındadır. Tüm toplumsal, ahlaki ölçüler erkeğin düşünce sisteminden geçerek yapılmaktadır. Toplum işgal edilmiştir; kadının var olduğu her yer erkek tarafından işgal edilmiştir. Toplum işgal edildiği gibi üzerinde yaşadığı coğrafya da işgal edilmiştir. Dikkat edelim bölge toprakları her gün savaş halinde tutulmaktadır. Bu savaş ve işgal halindeki topraklarda kadın özgürlüğünü, kadının kendine ait oluş mücadelesini yürütmek sırat köprüsünde yürümeye benziyor. Bazıları böylesi yoğun savaşın olduğu bir yerde kadın özgürlüğünden bahsetmeyi öncelikli görmüyor. Bu aynı sosyalizm mücadelesini yürüten Marksist örgütlerin, "Önce sınıfın kurtuluşunu sağlayalım, kadın özgürlüğü sonra olur" demelerine benziyor. Zaten savaşın, işgalin, talanın, gaspın hepsi kadının köleliği ile ilgilidir. Kadın Özgürlük Mücadelesi ne kadar güçlenip kadın iradeleşirse, savaşlarla, işgalle, gaspla, talanla daha güçlü mücadele edilir. Güçsüz kadın, güçsüz toplum demektir. Bölgedeki savaşlar, kadının güçsüz düşürülmesiyle derinleşmiş ve yaygınlaşmıştır.

Özelde Kürtlerin, Arapların, Türkmenlerin, Farsların, Belucilerin, Ermenilerin, Asurilerin, Çerkezlerin ve daha sayabileceğimiz birçok bölge halkının topraklarının işgal altında oluşu bu gerçekle bağlantılıdır. Bunun temel nedeni kadın üzerinde geliştirilen sömürgeci ve egemenlik düzendir. Sömürgeci egemenlik altında bölge kadınını bekleyen gelenek, yıkım ulusal inkarcılık ülke, halk ve sınıf gerçekliğinden kopmadır. Sömürgeci egemenlik altında kadın, ekonomik, sosyal, kültürel, eğitim, sağlık vb hiçbir sorununu çözümleyemez. Zihni, ruhu, bedeni ve toprakları işgal altında olan bir kadın kendisini savunmak, kendi siyasal, örgütsel mekanizmalarını oluşturmak zorundadır. Savunmasız bir kadın ya da toplumsallık, sürekli işgal altında ve savaş halinde kalmaya mahkumdur.

Kürdistan kadını gerilla mücadelesi ile oldukça güçlü bir özgüven oluşturmuştur. Bu durum silahlı mücadele yürüten kadın açısından da, içinden çıktığı halk gerçeği açısından da geçerlidir. Serhildanlarda kadınlar öncülük ettikçe erkekte de cesaret gelişmiş, daha fazla sokağa akmış, düşmanla mücadele etmiştir. Kadının cesareti bu anlamda daha geçişkendir, akışkandır. Kadınların topluma verdiği ölçü, çıtayı sürekli yükseltmiş ve bir doğrultu kazandırmıştır. Kadın, militanlık ölçülerini yükselttikçe Kürdistan Devrimi de aşama yapmıştır. Dikkat edelim, savaş stratejisi belirlemek, taktikler geliştirmek, toplumu savunmak ya da düşman cephelerine saldırmak hep erkek işi olarak yorumlanmıştır. Ama Önderlik ile birlikte bu farklılaşmıştır. PKK'de, kadınlar, erkekliğin en üst düzeyde yaşandığı, 'şanlı, şerefli' düzenli bir orduya karşı gerilla taktiklerini geliştirerek o orduları defalarca yenilgiye uğratmıştır. Bir ordunun kadın gücü karşısında herhangi bir çatışmada yenilgiye uğraması, erkekliğin kırılması ama aynı zamanda kadının da güçlenmesi anlamına gelmektedir. Bu anlamda Kürdistanlı kadınlar çok ciddi bir algı değişikliğini inşa etmiştir. İşgalci, tecavüzcü orduya darbe vurmak, erkekliğe darbe vurmaktır. Kürdistanlı kadınlar bunu başarmıştır. Bu nedenle gerilla mücadelesine her kadın katılımı, egemen erkeğin hanesine yazılmış bir yenilgidir. Militanların başta yapması gerekenler; kadın katılımlarını büyütmek, tecavüzcü orduları geriletmektir. İşgalin, talanın, gaspın önüne geçmek ancak böyle olabilir. Bu durumu sadece bir askeri faaliyet olarak da ele almamak gerek; gerillacılık faaliyeti olarak tanımlamak, kadının duygu ve düşünce dünyasında yaratılacak değişiklikler olarak algılamak önem taşır.

Kadın kendi kurtuluşunu gerilla ile sağlayacaktır

Gerillalaşmayı, erkeğin tekelinde olan orduların karşısında kadının savunma yorumu olarak ele almak daha güçlü sonuçlara götürebilir. Bu, kadının savunma alanına hem ahlaki hem de yasal anlamda yeniden şekil vermek anlamına gelir. Burada hemen Önderliğin daha ilk kadın ordulaşmasının gelişim aşamalarında yapmış olduğu tespitlere baktığımızda güncel yorumlarda ne kadar önemli tespitler yapıldığını görüyoruz. "Tarihin mahkum ettiği kadın ordulaşmasının, yine günümüzde pek az yer verilen kadın askerileşmesinin önündeki engelleri zorluyoruz. Zaten yaygın gerilla isteği bu nedenledir. Gerilla isteği, özgürlük isteğiyle bağlantılıdır. Özgürlüğünü gerillada gerçekleştirmek istiyor. Dolayısıyla gerilla ordulaşmasında kadın gerçekliği neyi ifade eder? Buna açıklık getirmek önem taşıyor. Bizde de gerilla denilince, 'Bu daha çok erkek işidir' biçiminde, geleneksel yaklaşım hayli etkilidir. Kadının da fazla iddiasının olmaması veya en azından fiziki, ruhi ve diğer sosyal açılardan kendini tam katmaması, ikinci sırada ele alınmasına yol açıyor. Yani erkek ordulaşmasının bir eki durumuna gelme tehlikesi vardır. Neredeyse gölgesi altında hareket eder. Pasif, kendi özgürlük talebiyle uyuşmayan ve gerillayı kendi kişiliğinin özgürleşmesinin bir aracı olarak görmeyen, adeta erkek ne derse ona kölece ve kendiliğinden uyum gösteren, burada olumlu ve olumsuz yönleriyle değerlendirip katabilmekten uzak. Bir nevi toplum içindeki düzenleniş neyse, onu da saflara aynen yansıtma gibi bir tehlike söz konusudur. Bu nedenle ister gerillada olsun ister siyasi faaliyetlerde olsun kadın örgütlenmesini, ordulaşmasını, özelliklerini, özgünlüğünü, kendi talepleriyle ortaya çıkışını sağlama almak büyük önem taşıyor. Eğer bunu yapamazsak, kadın özgürlüğü boşa çıkmış olur. Dolayısıyla tıpkı ulusal sorunda olduğu gibi kadın sorunundan da kurtulup bizzat kendi düşünce, örgüt, eylemiyle yürütmesi gerekliliği açıktır. Bu konuda, öz gücünü açığa çıkartıp konuşturması büyük önem taşır ve bütün hakları, siyasal talepleri mademki gerilla ile alıyoruz, kadın da kendi kurtuluşunu biraz gerilla ile sağlayacaktır ki, bu da gerilla ordulaşmasıyla olur. Genelde gerilla ordulaşmasının bir parçasıdır. Ordulaşma içindedir ama bir de özgünlüğü var. Bu özgünlüğü gerilla ordusunda yansıtabilir. Toplumda olduğu gibi tümüyle erkeklerin inisiyatifinde oldukça bilinçli veya kendiliğinden onların himayesinde olan kadının, bir ordu gücüne kavuşması ve gerilla ordulaşmasında yerini alması daha gerçekçidir ve özgürlük talepleriyle bağlantılıdır."

Savunmayla bağlantılı olarak kadının mevcut egemen ideolojilerin dışına çıkmaya ve özgürlükçü ideolojiler doğrultusunda siyaset yürütmeye ihtiyacı vardır. Şimdiye kadar gelişen tüm ideolojiler erkeğin idrakinden akarak günümüze kadar gelmiştir. YAJK'ın kuruluşundan kadın toplumsallığının oluşumuna ve PAJK'a kadar erkek egemenlikli ideolojiden sıyrılma mücadelesi yürütülmeye devam edilmektedir. Her ne kadar toplumsal algı işgal altında olsa bile özgürlüğü arzulayan, umut eden yönler de mutlaka vardır. Dolayısıyla düşüncenin tümüne hakim olacak kadın eksenli bir paradigmanın yayılması önemlidir. Önderliğimiz bu anlamda şöyle bir yoruma gitmiştir: "Herhangi bir devrimci akım ve ciddi bir sosyal faaliyete girişmek istiyorsak giderek kadın özgürlüğü boyutunu esas alan bir ideolojik faaliyete şiddetle ihtiyaç vardır. Eğer kadının kurtuluşunu istiyorsak erkek egemenlikli ideolojilere dayalı kurumları şiddetle eleştirmek ve aşmak gerekir. Bütün militarist örgütlenmeler, aile bu kapsamdadır. YAJK, tüm erkekleri hizaya getirecektir. Ben buna güveniyorum. Kadına inanıyorum ve bunları geliştiriyorum. Bazıları harem diyorlar, çatlasınlar. Kadınlarımız dağlarda, en sevdiğimiz kadınlarımız dağlarda ve çoğu da Zîlan gibi şahadete gitmişlerdir. Bunlar bizim kadınlarımızdır. Ve gerçekten yiğit kadınlardır. Biz kadınlarla yaşayacağız, başka kimseyle yaşamayacağız. Biz bu kadınların erkeğiyiz." demiştir. Böylece özgür erkeğin yaşam çizgisini de ifade etmiştir. Kadının özgürleşmesini isteyen tüm erkeklere mesajını vermiştir. Bu temelde özgürlük mücadelesi yürüten kadınların da Önderliğin fiziki özgürlüğünün sağlanması için inşa çalışmalarına en ön safta, öncülük düzeyinde katılması hem varlık gerekçemiz hem de olmazsa olmazımızdır.

■■■

Kürdistanlı kadınlar çok ciddi bir algı değişikliğini inşa etmiştir. İşgalci, tecavüzcü orduya darbe vurmak, erkekliğe darbe vurmaktır. Kürdistanlı kadınlar bunu başarmıştır. Bu nedenle gerilla mücadelesine her kadın katılımı, egemen erkeğin hanesine yazılmış bir yenilgidir. Militanların başta yapması gerekenler; kadın katılımlarını büyütmek, tecavüzcü orduları geriletmektir. İşgalin, talanın, gaspın önüne geçmek ancak böyle olabilir. Bu durumu sadece bir askeri faaliyet olarak da ele almamak gerek; gerillacılık faaliyeti olarak tanımlamak, kadının duygu ve düşünce dünyasında yaratılacak değişiklikler olarak algılamak önem taşır.

Faşizmin demokratik alternatifi HBDH'dir

Halkların Birleşik Devrim Hareketi içerisinde yer alan parti ve örgütlerin mücadelesi anti-faşist cepheyi oluşturuyor. Demokrasi cephesini ifade ediyor. Erdoğan-Bahçeli faşizminin demokratik alternatifi oluyor. 5. Konsey toplantısıyla bu gerçekliği bir kere daha tespit etmiş ve bu temelde tüm kesimleri HBDH'nin ortaya koyduğu ilkeler temelinde birleşmeye, örgütlenmeye ve faşizmi yıkma, demokratik devrimi zafere taşıma mücadelesine daha aktif, daha etkin katılmaya çağırmıştır.

Biz, Halkların Birleşik Devrim Hareketi-HBDH çatısı altında birleşmiş örgütler olarak 5. Genel Konsey toplantımızı Haziran ayı sonunda gerçekleştirdik. Toplantı sonuçlarını ise kamuoyuna yaptığımız açıklama ile duyurduk; başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm emekçi halkımızı ve tüm ezilenleri AKP-MHP faşizmine karşı topyekun direniş seferberliğine katılmaya çağırdık.

5. Genel Konsey toplantımızın ana fikri, içinde bulunduğumuz siyasi ve askeri duruma ilişkin analizleri böyle bir çağrıda odaklandı. Çünkü; böyle bir çağrı yapmamızın iki temel dayanağı ya da nedeni vardı. Birincisi; Erdoğan-Bahçeli faşizminin ayakta kalabilmek için her türlü yöntemi ve aracı kullanarak hiçbir hukuk ve ahlak kuralı dinlemeden yürüttüğü topyekun faşist-soykırımcı saldırıydı.

Faşizm tüm topluma yönelik, başta Kürtler, kadınlar ve gençler olmak üzere ezilen, sömürülen tüm kesimler ve halklara, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde, yine 1990'ların topyekun faşist çete saldırı süreçlerinde uygulananların kat kat üstünde vahşi saldırılar yürütüyordu. Her gün polis, asker, faşist çeteler sokaklarda, mahallelerde, evlerde, okullarda, iş yerlerinde, dağlarda, ovalarda, her yerde adeta sürek avı yürütür hale gelmişti. Toplum tam bir faşist baskı ve terör altına alınmış, ezerek ve korkutularak faşizme biat eder ve faşist saldırganlığa boyun eğer hale getirilmek isteniyordu. Öyle ki; her gün onlarca insan ölüyor, kan dökülüyor, yüzlercesi yaralanıyor, tutuklanıyor, işinden atılıyor, tecavüz ediliyor, kadınlar katlediliyor, gençler özel savaşın fuhuş, uyuşturucu gibi en alçakça bitirici, tüketici saldırılarına maruz kalır duruma getiriliyor. Kürdistan'ın dağında, şehrinde, sokağında faşist soykırımcı güçler her gün onlarca insanı katlediyor. Öyle ki; Kürt'e dair ne varsa, en kutsal değerler de dahil, her şeye saldırı oluyordu. İnsan onuru ve haysiyeti faşist terörle kırılmak ve kişiliksizleşmiş bir birey ve toplum gerçeği ortaya çıkartılmak isteniyordu. Kısaca faşist baskı ve terörde bir sınırsızlık durumu, topyekun saldırı durumu vardı.

Bu durumu değerlendiren, analiz eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi Genel Konsey toplantımız buna karşı topyekun bir direnişi seferberlik düzeyinde yürütme kararı aldı. Bunu, içinde bulunduğumuz dönemde var olmanın, özgür yaşamanın, demokrasiye inanmanın, kendi kültürü ve ahlakıyla insanca yaşamanın gereği olarak gördü. Erdoğan-Bahçeli faşizminin terörle biat ettirme ve iktidar ömrünü uzatma çabasına karşı HBDH toplumun hiçbir şeyi kabul etmemesini, faşist saldırıya asla boyun eğmemesini, itaat etmemesini, her yerde faşizme karşı ve onu darbeleyecek bir duruş, söz, davranış göstermesini gerekli gördü. Faşizme karşı ancak böyle durulur, böyle mücadele edilir biçiminde bir değerlendirmeye ulaştı.

Diğer yandan bütün bu vahşi, ölçüsüz, insanlık dışı saldırılarına rağmen AKP-MHP faşizmini en zayıf dönemini yaşar halde gördü. HBDH Genel Konsey toplantısına katılan devrimciler yaptıkları analizlerde, her ne kadar tüm ipleri Tayyip Erdoğan ele geçirmiş olsa da, öyle elinde tutabileceği çok fazla bir ipin kalmamış olduğunu değerlendirdiler. Örneğin; dış dünyadan ve bölgeden tecrit olmuş bir AKP iktidar gerçeği var. Ne klasik müttefikleri kendisine sahip çıkıyor ne de bu dünya ve bölge Tayyip Erdoğan'ı artık kabul ediyor. O çok bel bağladığı, güvendiği NATO, Avrupa Birliği, ABD yıkılması için her türlü politikayı geliştiriyor. İşte bölgede en çok bel bağladığı ve geçen yıllarını kurtardığı Suudi Arabistan yönetimi şimdi Katar krizi çerçevesinde en fazla Tayyip Erdoğan yönetimini hedeflemiş durumda. Suudi, Mısır başta olmak üzere mevcut haliyle Katar dışında kendisine dost olan hiçbir Arap devleti bulunmuyor. Neredeyse Ortadoğu'daki tek dayanağı, tarihi rakibi İran olmuş durumda. Onunla da Kürt karşıtlığı, Kürt düşmanlığı nedeniyle sadece Kürt Özgürlük Mücadelesi'ni engellemek için ilişki kurabiliyor, bir araya gelebiliyorlar. Yani sadece Kürt soykırımını yürütmede müttefik olabiliyor, birbiriyle dayanışabiliyor. Onun dışında tüm ekonomik ve siyasi konularda değil dostluk, tarihten gelen ve günümüzde de iyice derinleşmiş bulunan bir karşıtlığı yaşıyorlar. Kürt düşmanlığı ve ulus devlet faşist statükosunu korumada, ki dayanışma durumları da genel karşıtlıkları ve rekabetleri nedeniyle her zaman için de çok ciddi bir güvensizliği ifade ediyor. Şunu insan rahat söyleyebilir; şimdiye kadar hiçbir cumhuriyet hükümeti bugün Tayyip Erdoğan yönetiminin dünyada ve bölgede içine düştüğü tecrit durumunu yaşamamıştır. Böyle tecrit edilen, karşı çıkılan ve bu durumun açıkça yapıldığı bir tarihsel dönem hiç olmamıştır. Hatta Osmanlı yönetimlerinde bile bu duruma düşen padişah az bulunur. Diğer yandan ortada devlet diye bir şey kalmamıştır. Çok güçlü dayanak olan bürokratik devlet yapısı kırk yıldır Kürdistan'da yürütülen savaşın sonucunda zaten çok ciddi bir biçimde darbelenmiş, parçalanmış, en azından Kürdistan'da tümden işlemez hale getirilmişti. Ortaya kaskatı bir faşist özel savaş rejimi çıkmıştı.

Bu sistem çok vahşi ve saldırgan olabilir fakat güçlü değildir

Tayyip-Fetullahçı çatışması temelinde darbeler ve karşı darbelerle geçen süreç içerisinde geriye kalan bürokratik sistem de dağılıp gitti. Ortaya devlet yerine gerçekten de Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'nin faşist çeteleri kaldı. Her türlü suçluyu, katili, şoven milliyetçiyi, ırkçıyı parayla besleyerek, bir araya getirerek örgütledikleri sadist, insanlık düşmanı, Kürt düşmanı, kadın düşmanı, emekçi düşmanı bir güruh ortaya çıkartıldı, daha fazla da çıkartılmaya çalışılıyor. Şimdi Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu ip bunlardan oluşuyor. Dayandığı güç bunlardır. Bunları istediği kadar yönlendirse de böyle bir yapının çok fazla bir güç ifade etmeyeceği açıktır. Her gün kırk emir verebilir, en vahşi emirlerini bile bu güçlere uygulatabilir ama böyle bir gücün aslında güç değil zayıflık olduğu, yağma ve talan eden bir çetecilik olduğu ortadadır. Bu anlamda Osmanlı'dan gelen ve cumhuriyet olarak kurumlaşmaya çalışan devlet yapısının bu biçimde parçalanıp yok olması tabii mevcut Tayyip Erdoğan iktidarını en zayıf duruma getirmiştir. Ordusu, bürokrasisi olmayan, işlemeyen, bir karar mekanizması olmayan, en önemlisi hukuku ve adaleti bulunmayan bir sistem ortaya çıkarmıştır.

Bu sistem çok vahşi ve saldırgan olabilir fakat güçlü değildir. Çok zayıftır. Bir de önemli bir güç kaynağı olarak mevcut yönetimin kaybettiği bir devlet dayanağı var. Son olarak tüm toplumsal kesimlerin gittikçe artan muhalefeti, direnişi söz konusudur. Bunun ölçüsünü 16 Nisan referandumu belirledi. Bütün baskı ve hileye rağmen ancak yüzde 51 oy alabildiğini ve referandumu kazanabildiğini ilan eder duruma düştü. Toplumun en azından yarısının Erdoğan-Bahçeli faşist yönetimine karşı olduğunu gizleyemedi. Özellikle de büyük kentler; İstanbul, Ankara, İzmir, Çukurova, Amed, Wan gibi Türkiye toplumunun ve Kürt halkının nabzını tutan, siyasi eğilimini belirleyen, kararını oluşturan bütün büyük kentlerde Erdoğan-Bahçeli faşizmine "Hayır" dendi. Çok yüksek oy oranlarıyla barıştan ve demokrasiden yana, demokratik çözümden yana tutum kondu. Böylece açığa çıktı ki, toplum bu yönetimden rahatsız. Böyle bir yönetim istemiyor. Bu yönetime karşı. Bundan kurtulmak istiyor. Bu tutum ve istek referandumda net bir biçimde ortaya konmuştur. Dahası günlük yaşam ve mücadele içerisinde de geniş toplumsal kesimlerin her gün artan anti-faşist direnişleri söz konusudur.

Kürt halkı faşist terör, katliam, saldırı ne kadar zalim olursa olsun, ne kadar topyekun olursa olsun özgür yaşam için direnmekte ve bunun gerektirdiği her türlü bedeli ödemekte sonuna kadar kararlı bir tutum gösteriyor. Önderliğiyle, gerillasıyla, gençlik ve kadın hareketleriyle her gün yürüttükleri özgürlükçü ve demokratik direnişleri bunu net bir biçimde ortaya koyuyor. Vuruluyor, kırılıyor, evsiz barksız kalıyor ama asla Erdoğan-Bahçeli faşizmi karşısında boyun eğmiyor, diz çökmüyor, biat etmiyor. Mehmet Tunçların, Asya Yüksellerin, Pakize Nayırların izinde yürüyor. Silopî, Cizîr, Sûr, Şirnex, Gever, Nisêbîn direnişlerini örnek alıyor. Onurla yaşamayı, Cizîr halk başkanı Mehmet Tunç'un ifade ettiği gibi her şeyin üzerinde tutuyor. Gerillanın yazla birlikte tüm kırsal alandaki anti-faşist eylemliliğinde gözle görülür bir artış yaşanıyor. Öyle ki gerilla, faşizmden yaptıklarının tümünün hesabını soruyor.

Daha önemli olan sokaktaki insan direniyor

Bununla birlikte Kürdistan'daki bu direniş gerçeği Türkiye'nin de dört bir yanına gittikçe daha fazla yayılıyor. Kadınlar tacize, tecavüze, katliama karşı daha çok tutum geliştiriyor, eylem yapıyor ve direnişe geçiyor. Gençliğin belli kıpırdanışları var. Doğrusunu söylemek gerekirse özellikle Türkiye'deki üniversite gençliği bu konuda zayıftır. Çok daha fazla olabilir. Gidişat biraz öyle olacak gibi de görünüyor. En azından, 16 Nisan referandumunda pasif bir biçimde de olsa gençliğin faşizme "Hayır" dediğini biliyoruz. Bu pasif tutumun giderek önümüzdeki süreçte anti-faşist direnişte aktif hale geleceği, hatta direnişin öncüsü konumuna ulaşacağı da rahatlıkla söylenebilir. Daha önemli olan, sokaktaki insan direniyor, işinden atılan insan açlık grevi yapıyor, ölüm orucuna giriyor, propaganda yü-

rütüyor. Tutuklanmak istenen insan kabul etmiyor, direniyor. Zindana konan zindanda direniyor. Köydeki toprağına sahip çıkıyor, doğasını kaybetmemek için direniyor. Mahalledeki özgür bir yaşam için direniyor. Toplumda faşist baskı ve teröre karşı demokrasi bilinci ve arayışı gittikçe daha çok gelişiyor ve yayılıyor. Bunun ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu 16 Nisan referandumunda gördük.

Yine ölmüş halinden yeniden diriltilmeye çalışılan Kemal Kılıçdaroğlu'nun 'Adalet' isimli yürüyüşünde gördük. Kılıçdaroğlu'nun amaçları farklı olabilir. Bir özel savaş planı doğrultusunda hareket etmiş bulunabilir. Birileri "Yürü ya Kemal" demiş o da yürüyüşe geçmiş olabilir. Ki, bunlar bir gerçeği ifade ediyor. Aslında faşizme o kadar destek verdikten sonra, artık tümden tükenince faşizmin alternatifi olarak devrimci demokrasi ortaya çıkınca, faşist özel savaş merkezinin bu devrimci demokrasiyi geriletmek, bu cepheyi geriletmek, faşizme sahte bir alternatif ortaya çıkartmak için Kemal Kılıçdaroğlu'na "Yürü" dediği bir gerçektir. Fakat Kılıçdaroğlu gerçeği böyle olsa da yürüyüşe verilen destek, değişik toplumsal kesimlerin katkısı, öncülük edilirse aslında ne kadar büyük bir anti-faşist potansiyelin var olduğunu net bir biçimde ortaya koymuş durumda. Bu söz konusu yürüyüşte de toplumun açık bir biçimde faşizme karşı olduğunu, her türlü direnişi yürütebileceğini, kesinlikle özgür ve demokratik yaşamdan yana tutum içinde bulunduğunu net olarak gördük. Böylece aslında başta Kürdistan'daki direnişi desteklemek üzere "Biz bu suça ortak olmayacağız" diyen aydınlardan bugüne faşizme karşı ülkeye, demokratik yaşama, demokratik topluma sahip çıkan ve onu var etmek isteyen yaygın ve etkin bir direniş konumuna ulaştık. Bunun giderek daha fazla yaygınlaşacağı, derinleşeceği, örgütlü ve sonuç alıcı bir eylem düzeyine ulaşacağı açık.

Süreç, Erdoğan-Bahçeli faşizminin yıkılma sürecidir

Bu anlamda tüm toplumsal kesimlerden, giderek Erdoğan-Bahçeli faşizminden soyutlanma durumu var. Toplumun değişik kesimleri gittikçe daha fazla bu faşist diktatörlüğe karşı çıkıyor, reddediyorlar onu. "Seni istemiyoruz" diyorlar. Kardeşçe, demokratik bir arada yaşamayı esas alıyor, doğru buluyorlar. Böylece faşizmin toplumsal temelini, kitle desteğini daraltıyorlar.

İşte böyle bir durum da yaşanıyor, dünyadan ve bölgeden tecrit olmuş. Dış dayanaklarını kaybetmiş. Her zaman toplumun başında bir sopa gibi tutulan ve kullanılan devlet gücünü kaybetmiş, çok değişik kesimleriyle toplumsal desteğini kaybetmiş. Giderek daralmış. Adeta yıkımın eşiğine gelmiş. Ayakta kalmak için çırpınan bir Erdoğan-Bahçeli gerçeği var ortada. İşte HBDH, bu gerçeği bu biçimde açığa koyup değerlendirerek faşizmin yıkılabileceğini, içinde bulunduğumuz sürecin Erdoğan-Bahçeli faşizminin yıkılma süreci olduğunu, faşizmin bütün vahşetine, katliamına, terör ve saldırısına rağmen aslında en zayıf dönemini yaşadığını, anti-faşist örgütlü direnişin kısmen geliştirilmesi durumunda bu faşist diktatörlüğün yıkılabileceğini değerlendirmiştir. Aslında bundan da öte yıkılmış, çökmüş, canlılığını kaybetmiş bir cesedin var olduğunu değerlendirmiştir ki, etrafı kokutmaması için, doğaya ve insanlığa zarar vermemesi için bu cesedin çürümeden gömülmesi gerektiğini değerlendirmiştir. Böylece faşizmi gömme eylemini gerekli görmüştür.

İşte topyekun anti-faşist direniş çağrısı, bunun için seferberlik çağrısı bir de buraya dayanmaktadır. Yani bir yandan faşist terör ayakta kalabilmek için en vahşi katliamları yapıyor; buna dur demek lazım. Bu katliamların önünü almak gerekli. Bunun için de kesinlikle susmamak, durmamak, her gün artan oranda direnmek, bunun için bilinçlenmek, örgütlenmek lazım. İkincisi; böyle bir direniş örgütlü ve etkili bir biçimde yürütülürse çok kısa sürede zafere ulaşabilir. Çünkü; faşizm can çekişiyor. Yıkılma sürecinde. Bütün güç kaynaklarını ve dayanaklarını kaybetmiş durumda. Uyguladığı ölçüsüz terör ve katliam da aslında bu zayıflığın sonucu oluyor. Böyle bir durumda faşizme karşı direnişin büyük bir demokrasi zaferine dönüşmesi imkan dahilindedir. Demokratik devrimi gerçekleştirmenin, faşizmi yıkmanın, halkların kardeşçe ve özgürce bir arada yaşayacağı bir demokratik sistemi ortaya çıkartmanın koşulları her zamankinden daha fazla oluşmuştur. İşte böyle bir noktada, "Faşizmi Yıkacağız, Halklarımız Kazanacak!" şiarıyla, "Faşizmi Tarihe Gömme" şiarıyla tüm halkları, ezilenleri anti-faşist topyekun direnişe çağırmayı, böyle bir direnişi faşizmi yıkma ve demokratik devrimi zafere taşıma anlayışı ve hedefi doğrultusunda yürütmeyi gerekli görmüştür. HBDH 5. Genel Konsey toplantısı ardından yapılan açıklamanın, çağrının bu temelde ortaya çıktığı, kapsamlı bir toplumsal, siyasal ve askeri analize dayandığı, geçmişle bu günün iç içe güçlü bir biçimde değerlendirilmesinden çıktığı tartışma götürmez bir gerçektir. Yani öyle günlük heyecanın ortaya çıkardığı bir sonuç değildir, tersine çok yönlü, tarihsel, güncel çerçevede kapsamlı bir analizin ortaya çıkardığı düşünsel gerçekliklerdir.

Böyle bir analiz temelinde HBDH Genel Konseyi faşizmin yıkılabileceğini, yıkılma aşamasında olduğunu ve faşizmi yıkıp, demokratik devrimi zafere götürme mücadelesinin böyle bir dönemde etkili bir biçimde geliştirilmesi gerektiğini tespit ederek söz konusu çağrıyı yapmıştır. Böyle bir tespit temelinde faşizme karşı yürütülecek demokrasi mücadelesine bütün alanlara dair kararlaşmasını, planlamasını ortaya çıkarmış, kendi örgütlü güçlerini böyle bir mücadeleye daha etkin ve öncü düzeyde nasıl seferber edeceği konusunda önemli sonuçlara ulaşmış bir hareket olarak tüm toplumsal kesimleri de susmadan, boyun eğmeden, mücadeleyi geleceğe ertelemeden, günün görevi olarak ele alıp içinde bulunduğumuz süreçte yürüttüğü faşizmi yıkma ve demokratik devrimi zafere taşıma mücadelesine tüm kesimlerin katılması için söz konusu çağrıyı yapmıştır. Bu çağrı da bütün toplumsal kesimleri hedeflemektedir.

❍ HBDH, Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı başta Bakurê Kurdistan olmak üzere Türkiye'de, bölgede, dünyada alternatif olan, mücadele eden, faşizmi yıkacak ve Türkiye'yi demokrasiye kavuşturacak tek güç olduğunu, demokratik Türkiye'nin yaratıcısı olduğunu ortaya koymuştur. Her ne kadar bu konuda zaferi gerçekleştirmiş bir eylemi ortaya çıkmasa da, geçen bir buçuk yıllık süre içerisinde Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı tüm cephelerde en etkin ve aktif mücadeleyi yürüten güç HBDH olmuştur.

Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı en aktif mücadeleyi HBDH yürütmüştür

Başta kadınlar, gençler ve emekçiler olmak üzere tüm ezilenlere hitap ediyor. Bu çağrı, faşizmi yıkmayı ve kardeşçe bir arada yaşanacak bir demokratik sistemi kurmayı hedefliyor. Bu çağrı güçlü bir analize ve somut durumların kapsamlı bir değerlendirmesine ve doğru düşüncelerin ortaya çıkartılmasına dayanıyor. Dolayısıyla anlamlıdır, gerçeği yansıtıyor, gerçekleşebilir; bu nedenle de ilgili herkesin bu çağrıya cevap vermesi varoluşu, başkalarıyla birlikte demokratik bir sistem içerisinde özgürce yaşayacağı bir ortama kavuşması açısından gereklidir. Biz bu çağrıyı bir kere daha yineliyoruz, önemsiyoruz; herkesi, tüm ezilenleri yarış içerisinde Erdoğan-Bahçeli faşizmini yıkmak, tarihe gömmek, Türkiye'yi tüm farklılıklarıyla birlikte demokratik sistem içerisinde özgürce yaşanan bir toprak parçası haline getirmek için daha fazla mücadele etmeye davet ediyoruz.

Diğer önemli bir husus; söz konusu mücadelenin nasıl yürütüleceği, nerede yürütüleceği, kimler tarafından nasıl ele alıp yürütüleceği konusu oluyor. Bilindiği gibi çok yaygın ve derinlikli bir pratik geliştirememiş olsa da kuruluşundan bu yana HBDH bu konulara hep dikkat çekmiş, bu temelde toplumu aydınlatmaya, bilinçlendirmeye çalışmış ve faşizme karşı demokrasi cephesini daha çok güçlendirerek, örgütleyerek, etkili kılarak tarihi görevini yerine getiren bir toplumsal gerçekliği ortaya çıkartmaya çalışmıştır. HBDH'nin 2016 Mart'ında ilanı bu temelde olmuştur. 12 Mart 1971 Askeri Darbesi'nin başlattığı faşistleştirme sürecine karşı Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin ortaya koyduğu tutumu, demokratik Türkiye amacını ve hedefini sahiplenen, gerçekleştirmek üzere bir irade gücü olduğunu tüm topluma ilan etmiştir. Türkiye ve Kürdistan'ın belli başlı devrimci-demokratik parti ve örgütleri bir araya gelmiş, 12 Mart faşist darbesinin 45. yıldönümünde "Faşizmi Yıkacağız Ve Halklarımız Kazanacak" şiarıyla yeni bir toplum, yeni bir ülke, demokratik bir düzen yaratmak üzere büyük bir mücadele yürüyüşünü ilan etmiştir. Bu gerçekten de önemli bir çıkıştı. 45. yıldönümünde faşist güçlere, oligarklara, işbirlikçi, tekelci yapılara karşı verilmiş en etkili, en doğru, en yerinde bir cevaptı. Dolayısıyla büyük bir umut yarattı söz konusu devrimci demokratik çıkış, ilgi yarattı. Bir çok kesimde beklenti ortaya çıkarttı.

HBDH, geçen süreçte bu çıkışı örgüte ve eyleme dönüştürmek için önemli bir çaba içerisinde oldu. Toplantılarla, değerlendirmelerle bu sürecin gelişmelerini analiz ettiği gibi görevlerini de ortaya koyup ilgili toplumsal kesimlere hep mücadele çağrısı yaptı. Eksiklikler ve hatalar konusunda özeleştirel bir yaklaşım gösterdi. Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı başta Bakurê Kurdistan olmak üzere Türkiye'de, bölgede, dünyada alternatif olan, mücadele eden, faşizmi yıkacak ve Türkiye'yi demokrasiye kavuşturacak tek güç olduğunu, demokratik Türkiye'nin yaratıcısı olduğunu ortaya koymuştur. Her ne kadar bu konuda zaferi gerçekleştirmiş bir eylemi ortaya çıkmasa da, geçen bir buçuk yıllık süre içerisinde Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı tüm cephelerde en etkin ve aktif mücadeleyi yürüten güç HBDH olmuştur. Gerillasıyla, gençliğiyle, kadınıyla, tüm ezilenleriyle, demokratik siyasetiyle gerçekten de HBDH'nin açtığı yolda, yine HBDH'nin çağrısı temelinde faşizme karşı görkemli bir direniş gösterilmiştir. Öyle ki artık toplumun tüm kesimleri faşizmin yıkılacağına, Türkiye'nin demokratikleşeceğine inanıyor. Bölgenin ve dünyanın belli başlı tüm güçleri AKP-MHP faşizminden umut kesiyor. Artık Türkiye'nin böyle bir faşist iktidarla herhangi bir geleceğinin olamayacağını, yeni Türkiye'nin faşizmin yıkılması ve bütün farklılıkları katılımcı demokrasi içinde birleştiren yeni bir sistemde olacağını görüyor ve kabul ediyor. Bu anlamda anti-faşist demokrasi cephesi çok daha faza güçleniyor. Her tarafta adım adım gelişiyor. Her şeyden önce bunun gerekliliği büyük bir bilinç haline gelmiş oluyor.

❍ Faşizmin alternatifi HBDH'nin temsil ettiği devrimci demokrasidir, bu temelde gelişen direniştir. Türkiye'deki siyasi hareketliliği yönlendiren, demokratik Türkiye'nin temsilcisi, Türkiye'deki siyasi mücadelenin birinci aktörü olan temel güç budur. Bu durumu geriletmek için bir özel savaş oyunu olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nu üfleyerek yine meydanlara atanlar oldu. Bunun ne anlama geldiğini faşizme karşı direnenler, mücadele edenler de iyi anlıyor ve görüyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun nasıl faşizmin koltuk değneği olduğunu iyi biliyorlar.

Faşizmin alternatifi HBDH'nin temsil ettiği devrimci demokrasidir

Bu doğrultuda herkes kendi çapında belli bir direniş de yürütüyor. Bu direnişi daha örgütlü kılmak, etkili hale getirmek için yürüttükleri önemli bir çaba da var. Hem bilinç ve örgütlülük büyüyor hem de bunlar büyüdükçe anti-faşist direniş gelişiyor ve yayılıyor. Bu, gözle görülen bir gerçektir. Şunu net söyleyebiliriz; Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı doğru tutum almış, her zaman direnmiş, her cephede direnmiş, faşizmi sürekli darbeleyerek yıkımın eşiğine getirmiş olan güç kesinlikle HBDH'dir. Bu hareket içerisinde yer alan parti ve örgütlerin mücadelesidir. Bu temelde gelişen silahlı direniş, serhildan, demokratik kitle eylemliliği, itaatsizlikler, faşizme her cephede vurulan darbeler, anti-faşist propaganda ve açıklamalar oluyor. Zindandan dağa, sokaktan okula ve iş yerine kadar değişik toplumsal kesimler bu çerçevede gittikçe artan bir direniş içerisine girmiş bulunuyor. Öncelikle bu gerçeği görmek lazım.

Bu anlamda faşizmin alternatifi HBDH'nin temsil ettiği devrimci demokrasi oluyor. Bu temelde gelişen direniş oluyor. Türkiye'deki siyasi hareketliliği yönlendiren, demokratik Türkiye'nin temsilcisi olan, Türkiye'deki siyasi mücadelenin birinci aktörü olan temel güç budur. Bu durumu geriletmek için bir özel savaş oyunu olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nu üfleyerek yine meydanlara atanlar oldu. Rol çaldırtmaya çalışanlar oldu. Bunun ne anlama geldiğini biz iyi biliyoruz. Faşizme karşı direnenler, mücadele edenler de iyi anlıyor ve görüyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun nasıl faşizmin koltuk değneği olduğunu iyi biliyorlar. Milletvekili dokunulmazlıklarını kaldırarak, Yedkapı Ruhu toplantısına katılarak, 20 Temmuz OHAL darbesine "Evet" diyerek Tayyip Erdoğan faşizmine sıkıştığı ve zorlandığı her anda destek veren Kemal Kılıçdaroğlu yönetimi olmuştur. Bunu herkes biliyor. Hatta yaptığının demokratik tutum olmadığını yanlış olduğunu söyleye söyleye yapmıştır bunu. Bu da yine herkesin bildiği ve anladığı bir gerçeklik oluyor.

Bu bakımdan faşizmin en güçlü destekçilerinden biri olduğunu unutmamak lazım. Yaptıklarını toplum unutmuyor, biliyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun unutulması da mümkün değil. Gerçekten Kılıçdaroğlu yeniden doğuş yapıyor mu? Buraya bakmak lazım. Doğuş yapabilir mi? Yapamaz demeyelim. Ama böyle özel savaşın çizgisinde hareket ederek, faşizmin ayıplarını kapatan tutumlar göstererek olmaz. Yeniden doğuş için doğru düşünce ve etkili eylem gerekli. Doğru düşünce de Türkiye'nin sorunlarını doğru tespit etmeyi gerektirir. Örneğin Kürt sorununu, örneğin kadın sorununu, örneğin Alevi sorununu, örneğin emekçilerin hak ve adalet sorunlarını, örneğin savaş sorununu, AKP'nin ülkeyi dört bir yana saldırtarak ortaya çıkardığı savaş sorununu doğru değerlendirmekle olur. Ardından bu değerlendirmenin gerektirdiği demokrasi cephesine girmekle olur. Başkalarıyla birlikte bir anti-faşist demokrasi cephesinde birleşip örgütü, eylemi bu temelde geliştirmekle olur.

Bunun başında tabii HDP'ye yaklaşım geliyor, HDK'ye yaklaşım geliyor, Kürt Direnişi'ne, PKK'ye doğru yaklaşım göstermesi gerekiyor. DAİŞ'le PKK'yi aynı tutarak, HDP'lileri hapse koydurtarak, faşizm sıkıştığında dışarıya asker göndermeye, Kürdistan'a askeri saldırı yaptırtmaya, milletvekili dokunulmazlığı kaldırtmaya, OHAL faşizmine "Evet" diyerek bu olmaz. Bu tutumlar ancak faşizm yardakçılığı olur. Faşizm kuyrukçuluğu olur. Faşizm destekçiliği olur. Nitekim Kemal Kılıçdaroğlu böyle bir tutum gösterdi. Her şeyden önce ciddi bir özeleştiri yapması, geçmişteki yanlışlarını ortaya koyması, yanlış yaptığını ve bu yanlışlarını görerek düzeltmek istediğini tüm topluma özür dileyerek ifade etmesi gerekiyor. Ardından doğru anlayışları ortaya koyması lazım. Kürt sorununa ne diyor? Cizîr'in, Sûr'un yakılıp yıkılmasına ne diyor? Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın 19 yıldır İmralı'da bu biçimde tutulmasına ne diyor? Her gün sokakta katledilen kadınlar için ne diyor? Aç, ölüm eşiğine gelmiş insanlar için, emekçiler için ne diyor? Adaleti herkes için uygulanır görüyor mu? Zindanlara doldurulmuş tüm insanların özgürleştirilmesini istiyor mu? Bunların ortaya konması lazım. Bu konuda turnusol kağıdı Kürt sorunudur. Kürt varlığının ve özgürlüğünün kabul edilip edilmemesi sorunudur. Bu

olmadıkça Kemal Kılıçdaroğlu Türkiye'nin hiçbir sorununu çözemez. Dahası, özünde Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'den ayrı herhangi bir fikir ileri süremez. Nitekim mevcut durumda zaten herhangi bir ayrılığı yoktur. Sadece farklı iktidar blokları olmaktan, çıkar blokları olmaktan öte bir farklılıkları yok. O açıdan tabii gerçekten yeniden doğuş yapabilmesi için böyle bir tutum içine girmesi gerekiyor. Özeleştiri gerekiyor. Doğru düşünceleri başta Kürt sorunu üzerine olmak üzere ortaya koyması lazım, başta HDP olmak üzere tüm demokratik güçlerle birlikte Erdoğan-Bahçeli faşizmine karşı ortak bir demokrasi cephesine dahil olması, böyle bir cephenin geliştirilmesine katılması lazım. Bunun dışında bir yeniden doğuş filan olamaz. Bunun dışındaki tutumların hepsinin aslında demokrasi cephesini bölmeye, faşizme destek vermeye hizmet edeceğini çok iyi görüyoruz. Herkes de görmeli. Kemal Kılıçdaroğlu da bilmeli ki, kimseyi kandıramaz, aldatamaz. Herkesin gözü açık, uyanık ve gerçekleri görüyor.

O Unutulmamalı ki; anti-faşist demokratik devrim mücadelesi kadın özgürlük devriminin bir mücadelesidir. Onun birinci aşamasıdır. Bir dönemidir. Böyle bir devrimin güçlü bir biçimde başlatılması ve yürütülmesidir. Kesinlikle böyle görmek, böyle ele almak lazım. Bu bakımdan da erkek terörü diye ortaya çıkan faşist teröre, onun taciz, tecavüz ve katliamlarına karşı sadece protestoyla yetinen ya da şikayet eden bir duruş değil, çok yönlü bir biçimde örgütlenerek her türlü mücadeleye aktif katılan bir pozisyonda olmak lazım.

Özgür Kadın Hareketi birleşerek KBDH'ni ortaya çıkartmıştır

Bu bakımdan şunu bilmek gerekli; zafer yaratamadıysa da geçen bir buçuk yıl içerisinde Bahçeli-Erdoğan faşizmine karşı doğru tutum içinde olan, her dönemde faşizmi darbeleyen ve yıkımın eşiğine getiren mücadeleyi HBDH yürütmüştür. Halkların Birleşik Devrim Hareketi içerisinde yer alan parti ve örgütlerin mücadelesi anti-faşist cepheyi oluşturuyor. Demokrasi cephesini ifade ediyor. Erdoğan-Bahçeli faşizminin demokratik alternatifi oluyor. Bugün 5. Konsey toplantısıyla bu gerçekliği bir kere daha tespit etmiş ve bu temelde tüm kesimleri HBDH'nin ortaya koyduğu ilkeler temelinde birleşmeye, örgütlenmeye ve faşizmi yıkma, demokratik devrimi zafere taşıma mücadelesine daha aktif, daha etkin katılmaya çağırmıştır. Bununla da sınırlı kalmamış, nasıl mücadele edecekleri konusunda da bilinçlendirmeye, yol göstermeye çalışmıştır.

Geçen süreçte Özgür Kadın Hareketi kendi arasında birleşerek Kadınların Birleşik Devrim Hareketi'ni-KBDH ortaya çıkartmıştır. Birleşik Devrim'in ve anti-faşist demokrasi cephesinin kadın kolunu oluşturmuştur. HBDH'nin 5. Genel Konsey toplantısı benzer bir biçimde tüm halklardan gençliğin de Birleşik Devrim Hareketi'ni yaratarak anti-faşist demokratik devrim direnişinin her cephede ve her bakımdan öncüsü haline gelmesi için önemli bir değerlendirme ve kararlaşma ortaya çıkartmıştır. Gençliğe bu temelde çağrılar yapmıştır. Gençlik örgütlerine bu çağrılarını iletmiştir. Gençliği, Birleşik Devrim Hareketi çizgisinde bilinçlendirip örgütleyerek, var olan örgütlü güçlerini bir araya getirerek Birleşik Devrim Mücadelesi'nin öncüsü olmaya çağırmıştır. Bu da gençlik hareketinde önemli bir yankı bulmuş, hareketlenme ortaya çıkartmıştır. Gençlik örgütleri bu temelde Birleşik Devrim Mücadelesi'ni nasıl geliştirecekleri yönünde ciddi bir arayışa girmişlerdir. Önümüzdeki yakın süreçte bunlar örgüte dönüşecek, ete kemiğe bürünecek, gerçekten de Birleşik Devrim Mücadelesi'nin her şeyden önce bir devrimci gençlik mücadelesi olduğu açığa çıkacaktır. Bütün gençler bunu kesinlikle göstereceklerdir. Gençlik, dağa çıkıp gerillaya katılarak, kentte birleşik direniş güçlerini oluşturarak, özsavunmayı geliştirip bütün faşist çetelere karşı çok değişik yöntemlerle etkili bir direniş geliştirerek, serhildanı ortaya çıkartarak, demokratik siyasi mücadeleye öncülük ederek anti-faşist devrimci demokrasi mücadelesini öncü ve temel gücü olduğunu net bir biçimde ortaya koyacaktır. Buna inanıyoruz.

Başta yüksek öğrenim gençliği olmak üzere tüm Türkiye gençliğini böyle aktif bir mücadeleye çağırıyoruz. Gençlik örgütlerini de kendilerini daha çok büyütmeye, güçlerini birleştirmeye, anti faşist direnişteki öncü rollerine ve görevlerine sahip çıkmaya, bu görevlerin gereğini başarıyla yürütmeye davet ediyoruz. Özellikle de şuna dikkat çekiyoruz; eğer kendileri mücadelelerini büyütmezlerse, yürüttükleri mücadeleye sahip çıkamazlarsa, söz konusu mücadelelerini zafere taşımazlarsa işte sahte öncülükler ortaya çıkabilir. Kemal Kılıçdaroğlu örneğinde görüldüğü gibi. Büyük yaşamların uğruna verildiği bu büyük anti-faşist direnişin ortaya çıkardığı sonuçları paylaşmaya, çalmaya, hırsızlamaya çalışan bir çok kesim, güç, sahte önderlik ortaya çıkabilir. Hırsızlar türeyebilir. Bunlara fırsat vermemek lazım. Bunun için de boşluk bırakmamak gerekiyor. Görev ve sorumluluklara daha fazla sahip çıkmak lazım. Anti-faşist direnişi hem daha çok örgütlemek ve büyütmek hem de bunu birleşik devrimin zaferi çizgisinde yürütmek, dolayısıyla kalıcı kılmak gerekiyor.

Faşizme karşı direnişin genel kuralı; "Susma, sustukça sıra sana gelecek!"

Bu temelde önemli bir sürece girmiş bulunuyoruz. Faşist 'reis' Tayyip Erdoğan da kritik bir sürece girildiğini ifade etti. Onun girdiği kritik süreç, yıkılacağı süreçtir. Bizim de girdiğimiz önemli süreç anti-faşist devrimci demokratik mücadeleyi daha çok örgütleyip yayarak devrimi zafere taşıma sürecidir. Biz de 5. Genel Konsey toplantımızda bunları tartıştık, kararlaştırdık. Sürecin böyle bir süreç olduğunu, üzerimize böyle tarihi bir görev ve sorumluluğun yüklendiğini, HBDH olarak bu görev ve sorumluluğu üstlenip gereklerini pratikte mutlaka yerine getirmemiz gerektiğini tespit ettik. Kararlarımızı bu temelde aldık, planlarımızı buna göre oluşturduk, çağrılarımızı bu esas üzerinde yaptık, eylem çizgimizi buna göre belirledik. Bu temelde de çok önemli ve yeni bir mücadele sürecine girdik. Her gün bu mücadele dört bir yanda gelişiyor. Her türlü yöntemle gelişiyor.

Faşizme anladığı dille daha fazla cevap verme ve yaptıklarının hesabını ondan bir bir sorma mücadelemiz büyüyor. Bu mücadeleyi her gün daha fazla da büyütmekte, geliştirmekte ve zafere taşımakta kesinlikle kararlı bulunuyoruz. Bunun için de tüm ezilenleri bu gerçekleri görmeye ve bu temelde tavır almaya, tutum belirlemeye, faşizme karşı demokrasi cephesinde birleşerek mücadele etmeye davet ediyoruz. Birinci şart kesinlikle bu. Bir defa gerçekleri görmek gerekiyor. Durmamak lazım, susmamak lazım. Cesaretle mücadeleye atılmak gerekli. Faşizme karşı direnişin genel kuralıdır; "Susma, sustukça sıra sana gelecek." İşte sıranın tek tek her birimize gelmesini beklemeden el birliği ederek hepimiz her bir yerden büyük bir sorumluluk duygusuyla, demokrasi bilinciyle mücadeleye girersek işte o zaman faşizm daha fazla tahribat yaratmadan, katliam yapmadan, zarar vermeden yıkılır. Toplumsal dokumuz faşizmin yıkımından kurtulur, kendisini demokratik sistem içerisinde, politik ahlaki toplum ilkeleri temelinde yeniden inşa eder, örgütler ve kurtulur. Bu bakımdan bir kere gerçekleri görmek, susmamak, sorumlu davranmak ve mücadele etmek şart.

İkincisi; mücadelenin yol ve yöntemlerinde zenginlik gereklidir. Biz son konsey toplantımızda bunlar üzerinde de durduk. Kuşkusuz herkes kendi gücüne göre, kendi konumuna göre mücadele eder. Faşizme karşı direnişin tümü kutsaldır, değerlidir. Büyüğü-küçüğü yoktur, iyisi-kötüsü yoktur, azı-çoğu yoktur. Hepsi değerlidir, anlamlıdır, hepsinin birleşmesinde anti-faşist direniş ve demokratik devrim hareketi doğar. Bu bakımdan bir kere herkes konumu neyse, elinden ne geliyorsa, gücü neye yetiyorsa o temelde mücadele edebilir. Kimse kimsenin mücadelesini dışlamamalı, tam tersine herkes faşizme karşı küçük-büyük demeden yürütülen her mücadeleyi kendi mücadelesi olarak görüp, sahip çıkmalıdır. Bu bakımdan da faşizme karşı direnişin tek yöntemi yoktur. Şöyle direnilir, böyle yapılır, herkes aynısını yapmalı denemez. Tam bir zenginlik gerekiyor. Binlerce eylem biçiminin toplumsal zenginlik içerisinde, toplumsal renklere uygun bir biçimde, anti-faşist direniş içerisinde ortaya çıkması, gelişmesi gerekiyor. Hepsinin de saygın ve değerli olduğu bilinmesi lazım. Yani silahla savaşabilen silahla direnmeli, molotofla savaşabilen molotofla savaşmalı, yürüyüş yapabilen yürüyüş yapmalı, açıklama yapabilen açıklama yapmalı, açlık grevi yapabilen açlık grevi yapmalı, protesto edebilen protesto etmeli, propaganda yapabilen propaganda yapmalı. Hiçbir şey yapamayan da Erdoğan-Bahçeli faşizminin yıkılması için günde beş vakit dua etmeli. Bu da değerlidir ve anlamlıdır. Yeter ki anti-faşist cephede olalım, yeter ki anti-faşist direniş ruhuyla dolu olalım. Yeter ki faşizmin yıkılıp, halklarımızın kazandığı büyük mücadelede pay sahibi olmaya çalışalım. Bu temelde bir defa diğer önemli bir husus da herkesin olduğu yerde, "Benim gücüm az, imkanım yok, yapacağımın çok fazla anlamı yok, değeri yok" demeden faşizme karşı direnişi güçlü, etkili bir biçimde yürütmesidir.

Anti-faşist demokratik devrim mücadelesi kadın özgürlük devriminin bir mücadelesidir

Üçüncü olarak da; özellikle gençliği, kadınları, emekçileri daha etkili, daha örgütlü, daha güçlü bir mücadeleye çağırmamız lazım. Kadın gücü toplum yaşamında ve anti-faşist demokrasi mücadelesinde en büyük güçlerden birisidir. Unutulmamalı ki; anti-faşist demokratik devrim mücadelesi kadın özgürlük devriminin bir mücadelesidir. Onun birinci aşamasıdır. Bir dönemidir. Böyle bir devrimin güçlü bir biçimde başlatılması ve yürütülmesidir. Kesinlikle böyle görmek, böyle ele almak lazım. Bu bakımdan da erkek terörü diye ortaya çıkan faşist teröre, onun taciz, tecavüz ve katliamlarına karşı sadece protestoyla yetinen ya da şikayet eden bir duruş değil, çok yönlü bir biçimde örgütlenerek her türlü mücadeleye aktif katılan bir pozisyonda olmak lazım. Kadının her türlü mücadeleyi yürütebileceği Kürdistan deneyiminden açığa çıkmıştır. Gerilla olup dağa çıkabilir. Şehirde örgütlenip şehir gerillacılığı yapabilir. Serhildancılık yapabilir. Propaganda mücadelesini yürütebilir. Siyasi mücadelede de en aktif şekilde yer alabilir ve buna öncülük edebilir. Geçen yakın mücadele süreci içerisinde özellikle Kürt kadını bütün bu mücadelelerin yürütücüsü olabileceğini kanıtlamıştır. Dolayısıyla tüm Türkiye kadınları böyle çok yönlü mücadele içerisine girebilirler ve girmeliler de. Mücadeleyi kesinlikle kendi özgürlük devrimleri olarak görüp, anti-faşist direnişe sahip çıkarak onun öncüsü konumunda olmalılar. Kadınların Birleşik Devrim Hareketi anti-faşist devrimle başlayarak toplumu mutlak özgürlüğe ulaştırarak, kadın özgürlük devrimini zafere taşıyan büyük bir özgürlük yürüyüşü sürecini başlatabilmelidir. Bu konuda çok önemli.

Diğer yandan tüm işçi ve emekçi kesimler çok daha aktif olabilirler. Sendikalar, dernekler, işçi birlikleri, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde, anti-faşist direnişte çok daha etkin tutum belirleyebilirler. Bu konuda mevcut duruş biraz zayıf kalmaktadır. Tutum iyi olsa da eylemsel duruş zayıf kalmaktadır. Daha etkili olabilirler. DİSK, KESK benzeri diğer sendikalar daha etkin tutum koyabilirler. Emekçileri daha fazla sokağa dökebilirler. Erdoğan-Bahçeli faşizminin koyduğu kurallara daha çok itaat etmeyebilirler. İşten atmalara karşı ortak tutum koyabilirler. Kaldı ki böyle yapsalardı faşizm bu kadar fütursuz davranamazdı. Bu kadar insanı sokağa atamazdı. Şimdi sokağa atılanlar da, atılmayanlar da el birliği etseler bir günde

Erdoğan-Bahçeli faşizmini boğarlar. Tarihe gömerler. Yeter ki bu tutumu gösterebilsinler. Böyle bir birlik içerisinde olabilsinler. Buna kesinlikle ihtiyaç var. Böyle bir etkinliği işçi örgütleri, işçi kitleleri, emekçi kesimler, memurlar, sendikalar kesinlikle gösterebilmeliler.

Demokratik siyaset alanının da mücadele gücü önemli. HDP, HDK, diğer örgütler önemli bir tutum gösteriyorlar. Biz buradan ÖDP ve Birleşik Haziran Hareketi'ni daha gerçekçi olmaya davet ediyoruz. CHP'yle yaptıkları ittifakın yarısı kadar eylem ittifakını HDP ve HDK'yle yapmıyorlar. Nerde kaldı devrimcilik ve demokratlık? Yani CHP daha devrimci, daha demokrat, daha doğru da HDP, HDK onun gerisinde mi? İnsaflı olmak lazım. Bu kadar tek yanlı olmamak gerekli. Madem biz demokratız, her türlü demokrasi mücadelesi içerisinde yer alırız deniliyor, peki buna göre davranış var mı? Demokrasiden kast edilen sadece CHP arkasında yürüme oluyor. Halbuki HDP ve HDK ile daha güçlü birlik yapabilirlerdi. Bu kadar milletvekilleri tutuklandı, baskı gördüler, bu kadar belediye yakıldı, yıkıldı, kayyum atandı, etkili tepki gösterebilirlerdi. Hani neredeler? Kürdistan'da bu kadar yakma, yıkma, katliam oldu, belediyeler yok oldu. Birisinin kapısında bir açıklama yaptılar mı? Kürdistan'daki teröre karşı bu yapılmasın diye bir söz söylediler mi? Böyle olmaz. Bu bakımdan daha doğru düşünmeye davet ediyoruz bu güçleri. Biz demiyoruz CHP'den kopsunlar, CHP'ye karşı çıksınlar. Tamam, görüşleri böyle, CHP ile de birlikte yürüyeceğiz diyorlarsa eğer en azından CHP ile yaptıkları birlik kadar başka demokratik güçlerle de yapsınlar. HDP'yle de, HDK'yle de, diğer demokratik örgütlerle de yapsınlar. El birliği ederek daha güçlü, daha etkili bir devrimci-demokratik mücadeleyi ortaya çıkartsınlar. İsteğimiz bu, çağrımız bunadır. Ve bu gerçekten yapılabilir.

Eğer böyle olursa işte o zaman HDP de yürüttüğü demokrasi mücadelesinde daha çok güç alır, daha fazla direnir. Bugün eşbaşkanları tutuklu, milletvekilleri tutuklu, bunlara her gün destek vermesi gerekmiyor mu bir demokratik gücün? Elbette destek olmalı. O halde kendini demokrat sayan tüm kesimler aslında güç birliği, eylem birliği etmeliler. Mümkünse demokrasi cephesini örmeliler. Böyle bir cephede birleşmeliler. Anti-faşist cepheyi yaratmalılar. Bazıları daha çok öncülük edebilir; etmeliler de. Gerçekten HDP, HDK ve DBP önemli bir sınav verdiler. Faşist saldırılar karşısında boyun eğmediler. Dışarıda direndiler, zindanda direniyorlar. Önümüzdeki süreçte çok daha görkemli de direnebilirler. Faşizmin alternatifi olan demokrasiyi kesinlikle bu güçler temsil ediyor. Ve gelecek demokratik siyasetindir. Faşizm yıkıldığında Türkiye'yi yönetecek olan demokratik siyasettir. Demokratik siyasi mücadeleyi yürüten güçler kesinlikle bunu bilmeli. Bu temelde ödedikleri bedelin, yürüttükleri mücadelenin boşa gitmediğini, büyük bir gelecek yaratma mücadelesi olduğunu bilmeliler. Bu temelde de daha kararlı olmalılar, daha örgütlü olmalılar, daha aktif olmalılar. Örneğin; AKP mitingler yapıyor, CHP yapıyor. HDP de yapabilir. Yapabildiği yerlerde büyük mitingler yapabilir, moraller verebilir. Sadece dar açıklamalarla kalmayabilir. Bunu engellemeye kalkanlar olsa da elbette onlara karşı da daha aktif tutum göstermek gerekiyor. Bu açıdan da mücadele yöntemlerini çok daha yetkin kılabilirler.

Gençlik faşizme karşı örgütlenerek direnişe geçmelidir

Tüm bu mücadeleler içerisinde en önemlisi gençliğin yürüteceği mücadeledir. Çünkü; faşizm terör uyguluyor, tecavüz ediyor, katlediyor, zulmediyor, topyekun faşist terörle bunu yapıyor. Faşist teröre karşı da devrimci direniş gerekir. Faşizme anladığı dille cevap vermek lazım. Böyle bir cevabı verecek olan da kuşkusuz gençliktir. Çünkü gençlik bu bilince sahip, gençlik bu dinamizme sahip, gençlik böyle bir eylem gücünü temsil ediyor. O halde başta üniversiteler olmak üzere tüm liselerde okuyan öğrenci gençlik, çalışan gençlik, işsiz gençlik, mahallelerde, köylerde, sokaklarda faşizm tarafından çürütülmeye, eritilmeye çalışılan gençlik, kendilerine dönük uygulanan bu yok edici faşist politikaları iyi görmeli, doğru bilinçlenmeli, geleceğine sahip çıkmalı, bunun için de faşizme karşı bilinçlenip örgütlenerek direnişe geçmelidir. Bu anlamda Gençlerin Birleşik Devrim Hareketi büyük önem taşıyor. Böyle bir hareket temelinde gelişecek gençliğin birleşik devrim güçleri gerçekten de sonuç alıcı bir eylemi ortaya çıkarabilir.

Birleşik Devrim'i zafere götürmenin gereği olarak anti-faşist birleşik direniş güçlerini her yerde örgütlemek gerekiyor. Her genç kendisini bundan sorumlu görmeli. İki genç bir araya geldi mi bir tim olarak faşist çetelere, polis terörüne, faşist teröre karşı direnmek, sokağı korumak, halkı korumak, zayıfı korumak, onuru korumaktan sorumlu olduğunu bilmeli. Dört-beş genç bir araya geldi mi olduğu yerin özsavunma gücü olarak görmeli kendisini. Bir çok mücadele biçimiyle kendisini eğitmeli. İyi, sıkı örgütlenmeli. Donatmalı sopayla, bıçakla, molotofla, ne bulabiliyorsa, neyi kullanabiliyorsa. Onlarla donatmalı, böylece vuruş gücünü artırmalı. Ama şunu iyi bilmeli ki; en büyük güç bilinç ve örgütlülüktür. Bunu sağladıktan sonra faşist çetelere, faşist polise, faşist terör güçlerine karşı mücadele edecek araçları bulmak zor olmaz. Hangi araçla karşısındaki faşist çeteyi yok edebiliyorsa o aracı kullanmalı ve böylece parayla örgütlenen polise, faşist çetelerin terörüne karşı kendini, geleceğini, mahallesini, okulunu, kasabasını, şehrini, toplumunu, en önemlisi de onurunu ve özgür geleceğini savunmak üzere mücadele etmeli. Faşist çeteler de bir araya geliyorlar, parayla donanıyorlar, örgütleniyorlar, güç oluyorlar. Onun karşısında örgütlenir, belli bir donanım sağlarsan sen daha büyük bir güç olursun. O para için yapıyor. Sonuna kadar gidemez. Faşizm başta vahşi davranır ama karşısında güç görünce korkaktır, siner, kaçar. Çünkü; bir inancı yok, amacı yok. Çünkü; para için yapıyor. Çünkü; zulüm yapıyor. Yaptığının insanlık dışı olduğunu, haksızlık olduğunu kendisi de biliyor. O nedenle güçlü olduğunda vahşi saldırır ama karşısında güç görünce de korkar, siner, kaçar. Bu bakımdan devrimci gençlik daha aktif, daha etkin direnebilir. Örgütlü ve donanımlı olursa bu faşist çetelere göz açtırmayabilir. Her yerde bunu yapmalıyız. Okulda, sokakta, mahallede, her yerde bir özsavunma gücü olarak gençlik birleşik direniş örgütlenmelerini, timlerini, anti-faşist birleşik direniş timlerini her yere yayarak kesinlikle faşist çeteleri ezmeliyiz, sindirmeliyiz, korkutmalıyız, kaçırtmalıyız, caydırmalıyız. Bu temeldeki bir mücadelenin sonuç alacağına, faşizmi yıkıp, demokratik devrimi zafere taşıyacağına kesinlikle inanmalıyız. Bunu her yerde gençler yapabilirler. Tüm gençlik yapabilir. Kürdistan'da, Türkiye'de, dört bir yanda binlerce anti-faşist gençlik timi ortaya çıkabilir. Gençliğin birleşik direniş güçleri biçiminde büyük bir kuvvet örgütlenebilir. Hitler'in SS tugayları gibi örgütlenip halk üzerinde faşist terör uygulayan faşist Erdoğan-Bahçeli çetelerini gençliğin örgütlülüğü ezip geçebilir. En azından Kürdistan'ın, Türkiye'nin çok büyük alanlarından kovabilir, etkisiz kılabilir. Hedef bu olmalı. Gençlik böyle bir direnişi kesinlikle öngörmeli, göze almalı. Basit yaklaşma olmamalı. Faşizm karşısında zayıf kalarak, sinerek sonuç alınamaz. Erdoğan-Bahçeli faşizmi çete örgütlenmesi ile ayakta kalıyor. Daha fazla para dağıtıyor, daha çok çete örgütlemeye çalışıyor. Toplumu faşist terörle, çete terörüyle sindirmek istiyor. Bu terörü durdurmamız, ezmemiz lazım. Terör uygulayan faşist çeteleri sindirmemiz gerekli. Faşizm ancak böyle yıkılır. Bu bakımdan da gelecek ancak böyle bir mücadeleyle, faşist çeteleri sindirerek, faşizmi yıkarak yaratılabilir. Özgür ve demokratik geleceğe ancak böyle ulaşabiliriz. Bu bakımdan gençlik dar düşünmemeli, geçici görmemeli içinde bulunduğumuz durumu. Bilmeli ki, özgür ve demokratik geleceğe ancak faşizme karşı birleşik, örgütlü ve aktif bir devrimci demokratik direnişi, mücadelesini geliştirerek yaratacak, kazanacak.

Başka türlü özgür, demokratik geleceği kazanmanın yolu yok. Bu ancak büyük ve zorlu bir mücadeleyle olacak. O halde böyle bir mücadeleyi göze almalı. Bu mücadeleyi yürütmenin bilincini, örgütlülüğünü sağlamalı. Bedelini ödemeyi göze almalı. Bunun dışında herhangi bir yaşam ve duruş görmemeli. Diğer yaşamın hepsi haramdır. Hiçbir geleceği yoktur onların. Gençliğe de, halka da kazandıracağı bir şeyi yok. Günümüz gençliğinin tek görevi var; faşizme karşı bilinçlenmek, örgütlenmek ve faşist terörü ezecek bir birleşik direniş mücadelesini aktif bir biçimde her yerde ortaya çıkarmaktır. Tek görev budur. Doğru tutum ve doğru yaşam bu görevi yerine getirmektir. Bütün gençlik özellikle bunu bilmeli. Her yerde böyle bir örgütlülüğü öngörmelidir.

Gençliğin birleşik direniş güçleri biçiminde büyük bir kuvvet örgütlenebilir. Hitler'in SS tugayları gibi örgütlenip halk üzerinde faşist terör uygulayan faşist Erdoğan-Bahçeli çetelerini gençliğin örgütlülüğü ezip geçebilir. En azından Kürdistan'ın, Türkiye'nin çok büyük alanlarından kovabilir, etkisiz kılabilir. Hedef bu olmalı. Gençlik böyle bir direnişi kesinlikle öngörmeli, göze almalı. Basit yaklaşma olmamalı. Faşizm karşısında zayıf kalarak, sinerek sonuç alınamaz.

Çağrı, zafere yürüme çağrısıdır

HBDH'nin Genel Konseyi bunların mümkün olduğunu, hızla gelişebileceğini, bu temelde yürütülecek asgari bir mücadelenin faşizmi yıkmaya ve demokratik devrimi zafere götürmeye yeteceğini değerlendirmiş, tespit etmiştir. Çağrısını bir de bu temelde yapmıştır. Yine sadece topyekun direniş için seferberlik çağrısı yapmadı. Aynı zamanda böyle bir direnişin zafer çizgisinde yürütülmesi gerektiğini, doğru ve etkili direnilirse gecikmeden zafere ulaşılabileceğini de belirtti, değerlendirdi, kararlaştırdı. Bu temelde zafer çağrısı yaptı. Zafere yürüme çağrısı yaptı. Özgürlük yürüyüşünü daha güçlü geliştirme çağrısı yaptı. Anti-faşist özgürlük ve demokrasi mücadelesi içerisinde tüm halkların, tüm kesimlerin daha fazla kardeşleşmesini, birleşmesini, bu temelde yeni bir toplumu yaratma çağrısı yaptı. Bu çağrılar önemli çağrılardır. Gerçekleşebilir çağrılardır. Hepimizi bağlıyor. Biz bu çağrılar temelinde yaşayacağız. Bu çağrılar temelinde hareket edeceğiz. İnanıyoruz ki, faşizmden zarar gören, faşizme karşı olan tüm toplumsal kesimler bunu anlayacaklar, böyle bir tutumu esas alacaklar, güçleri neye yetiyorsa bu temelde anti-faşist mücadeleye girecekler ve yürüttükleri mücadeleyi anti-faşist demokrasi cephesinde daha güçlü ve etkili bir biçimde birleşerek yeni Demokratik Türkiye'yi yaratacaklar. Bunu yaratmak için tarihin en büyük anti-faşist direnişini Kürdistan'da, Türkiye kentlerinde verecekler. Buna inanıyoruz. Bu temelde herkesi böyle bir tutuma sahip olmaya ve böyle bir büyük mücadeleye etkin bir biçimde katılmaya bir kere daha çağırıyoruz. Daha doğrusu HBDH Genel Konseyi'nin yaptığı çağrıyı yineliyoruz. Doğru buluyoruz. Bu çağrının mutlaka karşılık bulacağını ve önümüzdeki geleceğin yaratıcısı olacağını ifade ediyoruz.

HBDH Genel Konseyi

Çiçek Yoldaş
inandığı yolda yürümekte asla tereddüt etmedi

Rûken arkadaş, 1957 yılında Dersim'de dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini burada yaptı. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gittiği 1981 yılına kadar hep bu alanda kaldı; devrimci yaşam ve faaliyetlerine yine bu alanda başladı ve devam etti. Dersim'e yakın bir köyde doğan Rûken arkadaş, kendisine zorla dayatılmak istenen Kemalist kültüre ve başına musallat edilen Kemalizmin tortularının akılalmaz tahribat ve müdahalesine rağmen Dersim köylülüğünün taşıdığı yurtsever ve direnişçi ruhu içinde daima korudu ve geliştirdi.

Evet, Çiçek Yoldaş, yaşamının baharında, hasretle kucakladı ülke toprağını. Alnı açık, halkının, Partisinin onurunu ve mücadele bayrağını yükseklerde tutarak ve düşmanı kahreden bir direnişle düştü toprağa.

Çiçek Yoldaş, Dersim'in tarihi gerçeklerini mücadele yaşamı ve kişiliğinde en çarpıcı biçimde dile getirdi. O, henüz çok genç yaşta iken mücadelemize, yurtsever duygular, fedakarlık ruhu ve Özgürlük Hareketine duyduğu inançla dopdolu olarak katıldı. Ancak sömürgeciliğin genelde Kürdistan, özelde ise Dersim halkımız etrafında ördüğü gerici barikatlardan önemli oranda habersizdi. Bilinçsizlik, yabancılaşma, ulusal ve sınıfsal çıkarlardan uzaklaşma, teslimiyet ve ihanet... Evet bunları genel anlamda biliyordu. Ama Dersim somutunda ve genel yaşamda büründüğü biçimleri görmek ve kavramak Çiçek Yoldaş'ın koşullarında kolay değildi. Çünkü; bu alanda sömürgeciliğin Kemalizm dışında hiç bir dünya görüşü ve yaşam tanımaması, özellikle Kürt ulusal ve toplumsal gerçekliğine nefes bile aldırmaması, bu bölge insanlarımızın onlara sunulan yaşamı tek ve normal bir yaşam olarak kavramalarına yol açmış, başka ve özellikle devrimci yaşam biçimini tanımadıkları için Kemalizmin her alandaki bitirici özelliğini görememiş, buna karşı savaşmamışlardır. Düşman, yarattığı durumun bu özelliklerinden, her alanda alabildiğine yararlanmıştır.

Daha ilk devrimci çıkışında ailesinin kişisel yaşam ve kurtuluş vaatleri ile Almanya'da okula gönderme gibi ödüllerle bu çıkışı önlemeye, devrimci olmaktan vazgeçirmeye çalışmasını büyük hayret ve üzüntü ile gören Çiçek Yoldaş, kardeşlerinin bir kısmının bu davete icazet etmesine rağmen kendisi bunu reddetmiş ve hatta bu eğilime tepkiyle karşı çıkmıştır.

Ancak kendisi de bu çemberi yeni yeni kırmaya başlamaktadır ve sömürgeciliğin topluma egemen kıldığı dar yerelcilik, yoz kültür ve yabancılaşma vb gibi tüketici eğilimleri yeterince görememekte, kendisi de doğal olarak belli oranda da olsa bu tür eğilimlerin izlerini taşımaktadır. Devrimcileşme konusundaki sürekli ve yoğun çabası, giderek yaşamına daha çok giren devrimci çalışma, bu temelde kitlelerle ilişki onu olgunlaştırmakta ve geliştirmektedir ama düşman, daha ilk günden yetersizliği ve yetmez devrimciliği sahiplerine misliyle ödettirmek ve devrimciliği tasfiye etmek için pusuda beklemektedir. Dersim'de kadınlar, Nuri Dersimi'nin dile getirdiği gibi; "Kürdün namusu ve şerefini lekelememek için vatanın yalçın kayaları ile müthiş uçurumları üzerinden kendilerini halaskar ölümün kucağına atan" kadınlarımızın ruhundan çok uzaklaşmıştır artık. Büyük çoğunluğu ile kadınlarımız, kültür işgali ortamında bir çok olumlu özelliklerini yitirmişlerdir. İşte sömürgeciliğin "hakettim" dediği bu kesime de Hareketimiz, Çiçekler, Azimeler ve Sakinelerle el atmaktadır. Sömürgeciler, Hareketimizin, toplumu, düşman tarafından en çok bozulduğu noktadan bile kazanmaya çalıştığını anlamış ve eğer önünü alamazsa bu taktiğin devrimci gelişmeyi alabildiğine hızlandıracağını görmekte gecikmemiştir.

Nitekim o da en erkenden hareket içinde yozluğu geliştirmekle özel görevli ajan-provokatörlerini harekete geçirmiş ve devrimci eğitim, örgütlenme ve denetimin zayıf olduğu dönemlerde birçok genç kadın devrimci adayını çeşitli yöntemlerle tasfiye etmiştir. Çiçek Yoldaş, bu tür oyunlara karşı kendini korumuş, devrimci faaliyetlerini sürdürmüştür. Bu durumu fark eden düşman, onu daha üst düzeyden ele alarak, ona yönelik kötü bir düşüşü planlamaya ve yürürlüğe koymaya çalışmıştır. Bu noktadan sonra çeşitli karanlık unsurlar, ipleri Şahin-Yıldırım çetesi, Semir-Seher kuklalarının elinde olan ve bugün ihanetin belgeli dönekleri Çiçek Yoldaş'ı kendi yıkıcı ve bozguncu amaçlarına alet etmek için üzerine adeta leş kargaları gibi üşüşmüşlerdir. Bu karşı-devrimci taarruz altında o, buna bir de henüz devrimcilikte yeterli olgunluğa ulaşamaması eklenince, devrimcileşme arzusu, direnme tutkusu, yurtsever özlemler ile sahte vaatlerin, kişiliğini aşan provokatif müdahalelerin bir arada etkilemesi sonucu belli bir süre bir şaşkınlık ve bocalama içine sürüklenmiş fakat bu koşullarda bile tercihini daima Partiden, halkımızdan, devrimden ve direnişten yana yapmıştır. O, içinde bulunduğu yetersiz konumu asla örtbas etmemiş, benimsememiş, nedenlerini ve Dersim'deki yapıyı, Parti ile sürekli diyalog içinde incelemiş ve daima devrimci bir çıkış yapmanın yoğun arayışı içinde olmuştur. Partinin yakın desteği ile gerçekleri ve tasfiyeci-provokasyonun iç yüzünü öğrendiği oranda bu çetenin faaliyetlerini kendi somut gerçekliği ve Dersim özgülündeki konumlarıyla en açık biçimde teşhir etmiş ve en önde tavır almıştır. Bu tavrı ve devrimci gelişmeye duyduğu tutku nedeniyle Partimiz Çiçek Yoldaş için, devrimci gelişmenin olanaklarını sürekli açık tutmuş, direnişin ön saflarında yer almasını sağlamıştır.

Çiçek Yoldaş, Partiye yazdığı raporunda bu gelişmeleri ve kendi durumunu şöyle değerlendiriyordu:

"Benim halkıma, ülkeme ve Partime sonsuz güvenim var. PKK'nin Kürdistan proletaryasının gerçek çıkarlarını temsil ettiğine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin önderi olduğuna ve bu savaşı zafere götüreceğine inanıyorum. Halkımızın iradesine, Partimin azmine güveniyorum. Onurla yaşayacağım... Hata yapmamak şüphesiz ki önemlidir. Ama daha da önemlisi devrimcilerin kendi hata ve eksikliklerini görmesidir. Ben eksikliklerimi ve hatalarımı gidermek için yoğun çaba harcayacağım. Bunu ise ancak Partiye ve halka karşı olan kutsal görevlere layık bir seviyeye gelmekle başarılı olacağım ve o temelde halka ve Partiye karşı görevlerimi sonuna kadar, ölüme kadar yapacağım."

Çiçek Yoldaş'ın yaşamı, tüm Kürdistan kadınları ve özellikle de Dersim kadını için çıkarılması gereken derslerle doludur. O, devrimci mücadele ile bütünleşmedikçe kadının toplumda ne kadar onur kırıcı konumlara düşebileceğinin ve bunun aksine devrimci mücadele ile birleştiğinde ise ne kadar yücelebileceğinin tipik bir örneğidir. Bizzat onun yaşamında açıkça görülmüştür ki; kadının gerçek kurtuluşu, kişiliğini bulması ve yüceltmesi ancak ve ancak Özgürlük Mücadelesi saflarında yer alması ile mümkündür. Bu olmaksızın bırakalım kurtulmayı, insanlıktan çıkarılmaktan korunmak bile olanak dışıdır. Mevcut toplumsal ilişkiler içinde kaldıkça kadın, çok basit bir araç, bir ticaret konusu olmaktan kurtulamayacak, onur ve kişiliğini ayakta tutamayacaktır. Oysa devrimci yaşam ona yepyeni, onurlu bir yer ve sağlam bir kişilik sunmaktadır. Toplumun yüzyıllardır ayaklar altında çiğnediği kadın, devrimci mücadele içinde yeniden doğmakta, kendi gerçek kimliğini bulmaktadır. O güne dek kendi çocukları karşısında, ailesi içinde dahi söz sahibi olamayan kadın, devrimci saflarda önder konumlara gelebilmekte, topluma öncülük yapabilmektedir. Kısacası, kadın ancak, devrimci mücadelenin ateşi içinde özgürlüğe kavuşabilmektedir.

Çiçek Yoldaş'ın yaşamının bizlere öğrettiği bir diğer ders ise; kadının devrimci mücadele içinde her alanda rol oynayabilecek güçte olduğudur. O, pratiği ile devrimci kadının propagandadan tutalım silahlı mücadeleye kadar çok çeşitli alanlarda diğer yoldaşları ile omuz omuza kararlıca savaşabileceğini, düşmana acımasız darbeler vurabileceğini ortaya koymuştur. O, Kürdistan kadınının mertlik, yiğitlik, cesaret ve fedakarlık özelliklerinin canlı bir timsali olmuş, kadınlara mücadelede yerlerini almaları konusunda cesaret vermiştir.

Çiçek Selcan Yoldaş, Besê Anuş ve Azime Demirtaş yoldaşların yürüdüğü onurlu yolda kararlılıkla ilerleyerek, hepimize tutmamız gereken yolun ne olduğunu göstermiştir. Bu yol bizi insanlığımıza, bağımsız kişiliğimize ve özgürlüğümüze götürecek olan devrim yoludur. Bu yol, asırlardır baskı altında köreltilmiş yeteneklerimizi keşfedeceğimiz, geliştireceğimiz ve insanlığın hizmetine sunacağımız şerefli bir yoldur. Bizler halkımızın kurtuluşu için mücadele ederken kendi kurtuluşumuzu da sağlamış olacağız. Bizleri sımsıkı saran kölelik zincirlerinden başka türlü kurtulma olanağımız yoktur.

Çiçek Selcan Yoldaş, Kemalizmin onlarca yıldır beyinlere empoze ettiği gerici düşünce ve yaşam biçimine karşı kıyasıya bir mücadele içinde pişerek, 1938'lerde özgürlüğü ve onuru için direnen, düşmanın eline sağ geçmemek için gerekirse kendisini yalçın kayalardan gözünü kırpmadan atan yiğit, gerçek Dersim kadınının kimliğine ulaştı. O kendisine dayatılan sahte kişilikten sıyrılarak Kürt kadınının gerçek kişiliğine ulaşma kavgası, öze dönüş kavgasını verdi. Tuttuğu yolun doğru ve tek kurtuluş yolu olduğunu biliyordu. Bu nedenle de o yoldan ölüme dek yürümekte asla tereddüt göstermedi.

Çiçek Yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde tamamladığı eğitim ardından ülkeye yönelen gruplar arasında yerini aldı. Askeri anlamda oldukça güçlü ve iyi bir keskin nişancıydı. Botan'da ilk devrim ve kadın özgürlük mücadelesi tohumlarının atılmasında emek sahibi olmuş gerillaların başında gelmektedir. 15 Ağustos Atılımı karşısında düşmanın yoğun saldırılarını arttırdığı 1985 baharında, Garisa bölgesinde Ebubekiran köyü yakınlarında girdiği çatışmada şehit düştü.

Çiçek Yoldaş, dökülen kanının hesabı düşmandan sorulmakta, bugün sadece Kürt kadını değil bölge ve dünyada milyonlarca kadın çağrınıza ses vermektedir. Zafere sonsuz inanç besliyor, yürüdüğünüz yoldan gerçek kurtuluşa yürüyoruz.

Adı-Soyadı: Çiçek Selcan
Kod Adı: Rûken
Doğum Yeri ve Yılı: Dersim, 1957
Şahadet Tarihi ve Yeri: 1985-Garisa/Ebubekiran köyü